ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ

(ಎಂ.ಫಿಲ್., ಪದವಿಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸಂಶೋಧನ ಸಂಪ್ರಬಂಧ)

ಸಂಶೋಧಕರು

ರಮೇಶ್. ಸಿ.

ನೋಂದಣಿ ಸಂಖ್ಯೆ: ೧೬೦೧೧೯೦೩೦೦೨೫

ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು

ಡಾ. ಕಲವೀರ ಮನ್ವಾಚಾರ

ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು

ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ

ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ನಿಕಾಯ

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ

ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ-೫೮೩ ೨೭೬.

೨೦೧೬-೨೦೧೭

ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ

(ಎಂ.ಫಿಲ್, ಪದವಿಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸಂಶೋಧನ ಸಂಪ್ರಬಂಧ)

ಸಂಶೋಧಕರು

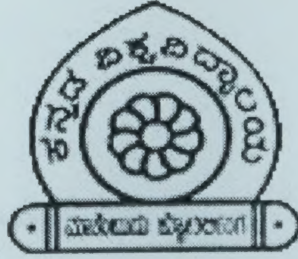
ರಮೇಶ್. ಸಿ.

ನೋಂದಣಿ ಸಂಖ್ಯೆ: ೧೬೦೧೮೦೩೦೦೨೫

ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು

ಡಾ. ಕಲವೀರ ಮನ್ವಾಚಾರ

ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು

ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ

ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ನಿಕಾಯ

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ

ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ ೫೮೩ ೨೭೬

೨೦೧೬-೧೭

ಸಂಶೋಧಕರ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರ

ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ. ಎಂಬ ಸಂಪ್ರಬಂಧವನ್ನು **ಡಾ. ಕಲವೀರ ಮನ್ವಾಚಾರ** ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಅವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಎಂ.ಫಿಲ್. ಪದವಿಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸಾದರಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸಂಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಈ ಮೊದಲು ಯಾವುದೇ ಪದವಿಗಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಯಾವುದೇ ಭಾಗ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಮೂಲಕ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ರಮೇಶ್.ಸಿ

ಸಂಶೋಧನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ
ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ
ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ
ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ-೫೮೩ ೨೭೬

ಸ್ಥಳ: ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ
ದಿನಾಂಕ: 30/08/17

ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರ ದೃಢೀಕರಣ ಪತ್ರ

ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ. ಎಂಬ ಸಂಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಎಂ.ಫಿಲ್. ಪದವಿಗಾಗಿ **ರಮೇಶ್**.ಸಿ ಅವರು ನನ್ನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಪ್ರಬಧವು ಮೂಲವಾಗಿದ್ದು, ಈ ಮೊದಲು ಯಾವುದೇ ಪದವಿಗಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಯಾವುದೇ ಭಾಗ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಮೂಲಕ ದೃಢೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ.

30/05

ಡಾ. ಕಲವೀರ ಮನ್ವಾಚಾರ

ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು

ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ

ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ-೫೮೩ ೨೭೬

ಸ್ಥಳ: ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ

ದಿನಾಂಕ:

ಪರಿವಿಡಿ

ಅಧ್ಯಾಯ ೧

ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪ

೧.೧. ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶ

೧.೨. ಅಧ್ಯಯನದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ

೧.೩. ಅಧ್ಯಯನದ ಸ್ವರೂಪ

ಅಧ್ಯಾಯ –೧

ಅಧ್ಯನಯದ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ತಿ

ಒಂದು ಬಗೆಯ ವೃತ್ತಿ ಆಧಾರಿತ ಜನ ಸಮುದಾಯದ ಅಧ್ಯಯನವೆಂದರೆ ಅವರು ರೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅಧ್ಯಯನವೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳೆಂದರೆ ಆಯಾ ಜಾನಾಂಗ ತಲೆತಲಾಂತರಗಳಿಂದ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮೌಲ್ಯಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಜನಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳು ಇಲ್ಲದ ಯಾವುದೇ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾದ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಾನವನನ್ನು ಇನ್ನಿತರೆ ಜೀವಿಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ನಮಗಿರುವ ಆಧಾರವೇ ಅವನ ಆಚಾರ ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಇತರ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಿಕ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ನಾವು ಅವುಗಳ ಜೈವಿಕ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದಾದರೆ, ಮಾನವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಜೈವಿಕ ಅಂಶಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇದೇ ಅಂಶದಿಂದ ಪ್ರಾಣಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ಜೈವಿಕ ಮಾನವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಮಾಜವೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ಮಾನವನು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟದವನಾಗಿ ತನ್ನ ಬದುಕಿನಂತೆಯೇ ಇತರರ ಬದುಕನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಸೌಹಾರ್ದ ಸಾಮರಸ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಸಹಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮಾನವನು ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ಮನುಷ್ಯನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮಾನವನ ಜೀವನವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಮಾನವನ ಆಂತರಿಕ ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯ ಜೀವನವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸಮೃದ್ಧ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಳತಿರುಳನ್ನು ಅನಾವರಣ ಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಇವು ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಸತ್ವ ಮತ್ತು ಸ್ವಂತಿಕೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಅವುಗಳ ಬದಲಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಕಾರರ ಗಮನ ಸಳೆದಿವೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಂದ ಒಂದೊಂದು ಸಮುದಾಯಗಳ ಆಚಾರ–ವಿಚಾರ, ರೀತಿ--ನೀತಿ, ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವೃತ್ತಿಯ ವೈವಿಧ್ಯತೆ, ದೈವ, ದೇವರುಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿನ

ಅಂಶಗಳು ಮತ್ತು ಅವರ ಸ್ಥಾನ ಮಾನಗಳ ಕುರಿತು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದು ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ಅನ್ನುವುದು ತಲವರ,ತಳವಾರ,ತಲಾರಿಕೆ,ತಲಾರ, ತಳಾರ ಇತ್ಯಾದಿ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ರೂಪಗಳಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ಅರ್ಥ ಇದೆ. ಅದು ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಣೆ, ಗ್ರಾಮಕಾವಲು, ಸಹಾಯಕ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವವನು

ಗ್ರಾಮದ ಕಾವಲುಗಾರ, ತಳವಾರ ಎಂದು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ತಳವಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇಡ ನಾಯಕ ಸಮುದಾಯದವರು ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೈಯಲ್ಲೊಂದು ಕೋಲು ಅಥವಾ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗ್ರಾಮ ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಗಸ್ತು ತಿರುಗುವುದು ಕೋಟೆ ದಿಡ್ಡಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಕಾಯುವುದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅಶಾಂತಿಗೆ ಎಡೆಗೊಡದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವುದು, ಕಳ್ಳಕಾಕರಿಂದ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ರಕ್ಷಸಿಸುವುದು, ಅನೈತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ನಡೆಯದಂತೆ ಗಮನ ಹರಿಸುವುದು, ಗೌಡ ಕುಲಕರ್ಣಿಯವರ ಜೊತೆ ಕಂದಾಯ ವಸೂಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಹಬ್ಬಹರಿದಿನ, ಜಾತ್ರೆ ಉತ್ಸವಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ಶಾಂತಿ ಕದಡದಂತೆ ನೋಡಿಕ್ಕೊಳ್ಳುವುದು ತಳವಾರನ ಪ್ರಮುಖ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ತಳವಾರಿಕೆ ಗ್ರಾಮದ ಕೆಲವು ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾದದ್ದು. ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸಮುದಾಯದವರಿಗೆ ತಳವಾರಿಕೆ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲ. ತಳವಾರನು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ನೀಡುವ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಧಾನ್ಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಕೊಡುವುದು ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾಗಿ ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶ

ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆ ತಳವಾರನದಾಗಿತ್ತು. ರಾಜ ಪ್ರಭುತ್ವ ಪಾಳೆಯಪಟ್ಟು ಸಾಮಂತರಲ್ಲಿ ಸೇವಕನಾಗಿ ದುಡಿದ ತಳವಾರ ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ತಳವಾರರ ಜೀವನ ಸಾಂಘಿಕವಾದದ್ದು. ಇವರ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಪದ್ದತಿ, ಪಂಚಾಯಿತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು, ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಬಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ ಇವರು ಇತರ ಸಮುದಾಯದೊಂದಿಗೂ ಸಮಾಜಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ತಲೆತಲಾಂತರದಿಂದ ಬಂದಂತಹ ವೃತ್ತಿ. ಈ ವೃತ್ತಿ ಹಿನ್ನಲೆ ಏನು? ತಳವಾರರು ಯಾರು? ಇವರ ಪರಂಪರೆಯಂತಹದ್ದು? ಇವರ ಪ್ರಮುಖ ಆಚರಣೆಗಳೇನು? ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಮಾನದಲ್ಲಿ ಇವರ ಸ್ಥಾನ ಮಾನ ಹಾಗೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳೇನು? ಎಂಬ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಲೆತಲಾಂತರದಿಂದ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದ ಈ ವೃತ್ತಿ ಇಂದು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕಾರಣ ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ವೃತ್ತಿಗಳು ಬದಲಾಗಿ, ಬದಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗಾಗಿ ಇಂದು ತಳವಾರಿಕೆ ಕುಟುಂಬದವರು ಸಹಜವಾಗಿ ಬೇರೆ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಸೃಷ್ಠಿಯಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ಆಧುನಿಕ, ಸಾಮಾಜೀಕರಣ, ಸಂಸ್ಕೃತೀಕರಣ ಹಾಗೂ ಯಾಂತ್ರೀಕರಣ ಜೀವನದಿಂದಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರನಿಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ವೃತ್ತಿಯು ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವಸಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಅವಸಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ತಳವಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಆಯಾ ವೃತ್ತಿ ಸಮುದಾಯದ ಹಿನ್ನಲೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಬದುಕಿನ ರೀತಿಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ.

ತಳವಾರರು ಸಮಾಜಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತಳವಾರ ವೃತ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಶಾಸನ ಐತಿಹ್ಯ ಹಾಗೂ ಜಾನಪದದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡ ತಳವಾರಿಕೆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ತಳಾರಿಕೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯುವುದಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಇವರು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯ ಬದಲಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಜೀವನ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಧರ್ಮ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಭಿನ್ನ ಹಾಗೂ ವಿಶೇಷತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದೆ. ಒಂದು ವೃತ್ತಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದವರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರರು ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಒಂದೆಡೆ ಇವರನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ಅವರ ಜೀವನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವುದಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾಗಿ ಬಂದ ಆಕರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕ್ಷೇತ್ರಕಾರ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಈ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಯನದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ

ತಳವಾರರು ಅಥವಾ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಬಹುತೇಕ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತ ದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ,ಬಳ್ಳಾರಿ,ಕೊಪ್ಪಳ,ಧಾರವಾಡ,ವಿಜಯಪುರ, ಕಲಬುರ್ಗಿ, ಬಾಗಲಕೋಟೆ, ಹಾವೇರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅಧ್ಯಯನದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಕೆಲವು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾರ್ಯ ಕೈಗೊಂಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ದೊರೆತ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಕೆಲವು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನೀಡಿದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದೆ. ತಳವಾರ ಮತ್ತು ತಳವಾರಿಕೆಯ ವೃತ್ತಿ, ತಳವಾರ ಪದದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ತಳವಾರರ ಹುಟ್ಟು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅವರ ಆಚರಣೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅವರ ಹಿನ್ನಲೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರಿಗಿರುವ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಳವಾರ ಮತ್ತು ತಳವಾರಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ತಳವಾರರ ಬಗ್ಗೆ ಸಿಗುವ ಕೆಲವು ಆಕರಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಸತ್ಯಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಯನದ ಸ್ವರೂಪ

ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿ ಹಿನ್ನಲೆ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ಈ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಬೇಡನಾಯಕರನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಅವರ ವೃತ್ತಿಯ ಮಹತ್ವದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಈ ವರೆಗೆ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ದೇಶಿ, ವಿದೇಶಿ ಬರಹಗಳು ಮತ್ತು ಶಾಸನ, ವೀರಗಲ್ಲು, ಸ್ಮಾರಕ, ಆಯುಧಗಳು ಮುಂತಾದ ಆಕರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಆಕರಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾಗಿ ವಿವರಿಸಿರುವ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾರ್ಯ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನೀಡಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯ ಆಧಾರದಿಂದ ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿ, ಆಚರಣೆ, ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರರು ಬೇಡನಾಯಕ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಪಪಂಗಡದವರು ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಚಲಿತ ವಿರುವ ತಳವಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಹಿಂದೆ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಲವು ಆಕರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತಳವಾರರ ಹುಟ್ಟು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಹಿನ್ನಲೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಬುಡಕಟ್ಟುವಿನಲ್ಲಿ ನಾಯಕರ ಜೀವನ ವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತತ ಅವರ ಜೀವನದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಐದು ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶ, ವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ ಹಾಗೂ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ನೀಡಿರುವ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಪದದ ವಿವರ, ಬುಡಕಟ್ಟು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡರನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿ, ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ವೈಶಿಷ್ಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ಮೂರರಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನಲೆ, ಸಮುದಾಯದ ಹಿನ್ನಲೆ, ವೃತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ತಳವಾರ ಪದದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ, ನಂತರ ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಧ್ಯಾಯ ಮೂರರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಕಾಣಿಸಿಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಳವಾರಿಕೆಯ ವೃತ್ತಿಗೆ ದೊರತಿರುವ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಎಂದು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ, ಜಾನಪದದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಕೊಡುಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಜೀವನ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿವೆ ಎಂದು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ಐದರಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಮತ್ತು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡ ನಾಯಕರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವರ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ದೊರೆತ ಮಾಹಿತಿ ಹಾಗೂ ಛಾಯಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ ೨

ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಪರಿಚಯ

೨.೧. ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಗಳು

೨.೨. ಬಡಕಟ್ಟು ಪದದ ವಿವರ

೨.೩. ಬುಡಕಟ್ಟು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡರು

೨.೪. ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು

ಅಧ್ಯಾಯ ೨

ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಪರಿಚಯ

ಸುಮಾರು ೩೦೦೦೦ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಯೇ ಮಾನವ ಗುಂಪಾಗಿ ಬದುಕಿ ಗುಂಪಿನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದರ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಉಗಮಗೊಂಡವು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬುಡಕಟ್ಟು ಒಬ್ಬ ಪೂರ್ವಜನ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧಿಗಳಾಗಿದ್ದು ನೂರಾನು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪುರುಷರು ಬೇಟೆಯಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರೆ, ಸ್ತ್ರೀಯರು ತಿನ್ನುವ ಸಸ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವದರೊಂದಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಚರ್ಮದ ಕೊಬ್ಬನ್ನು ಸ್ವಚ್ಚಗೊಳಿಸಿ ಉಡಲು ಅಣಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳು ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಮನೆಗೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಹಸ್ತ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪುರುಷರು ತಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬಂಧು ಬಳಗಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಚರ್ಮ ಎಲುಬು ಹಾಗೂ ಕೊಂಬುಗಳು ಎಲ್ಲರ ಆಸ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಕುಲದ ಹಿರಿಯರು ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಗಳು ಬೇಟೆಯ ವಿಧಿವಿಧಾನಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಭೇಟೆಯ ಪಾಲು ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧಿಗಳೂ ಜೊತೆ ಗೂಡಿ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವದರೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಜಂಟಿಯಾಗಿ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅನುಭವಿಸುವವರಿಗೆ ಕುಲದವರು ಅಥವಾ ಕುಲ ಸಮುದಾಯದವರೆಂದು ಕರೆದರು. ಗುಂಪು ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧದ ಕುಲದ ಸಂಘಟನೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಾಳಿಕೆ ಉಳ್ಳದ್ದಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ದಿ ಪರವಾಗಿತ್ತು. ಈ ತರಹದ ಜೀವನ ಕ್ರಮ್ಮಕೆ ಆದಿವಾಸಿ ಜೀವನ ಕ್ರಮ ಎಂದು ಕೆರೆಯುವರು.[೧]

೨.೧. ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಗಳು

"ಆದಿವಾಸಿಗಳು ಅಥವಾ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನವ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ನಿಖರವಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯೊಂದನ್ನು ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ನೀಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ.

ಡಾ. ಮಜುಮದಾರ್‌ರವರ ಪ್ರಕಾರ:

ಒಂದೇ ನಾಮಧೇಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಒಂದೇ ಭೂನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುವ ಮತ್ತು ವಿವಾಹ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ವಿಧಿನಿಷೇಧಗಳಿಗೆ ಬದ್ದವಾದ ಕುಟುಂಬಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ಆಧಿವಾಸಿ ಸಮೂಹ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಡಬ್ಲ್ಯೂ ಜೆ ಪೆರ್ರಿ:

ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ಆಧಿವಾಸಿ ಸಮೂಹ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು."[೨]

೨.೨. ಬುಡಕಟ್ಟು ಪಥದ ವಿವರ

"ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಿವರಣೆ ಕೊಡವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ ಈ ಪದವನ್ನು ಜೀವ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನರು ಹಾಗೂ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ನಾನಾ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪದಕ್ಕೆ ಕಲ್ಪಿಸಿರುವ ತಪ್ಪು ಅರ್ಥದಿಂದ ಒಂದಷ್ಟು ತೊಡಕು ಉಂಟಾಗಿದೆ. ನಾಗರೀಕತೆ , ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಜನಾಂಗ ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ, ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನರ ಧೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪದಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಆರ್ಯರು, ಯಹೂದಿಯರು, ಆಗ್ಲೋಸ್ಯಾಕ್ಸನರು, ಫ್ರೆಂಚರು, ಜಿಪ್ಸಿಗಳು, ಮಂಗೋಲರು ಮೊದಲಾದ ಜನಾಂಗಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೆ ಆರ್ಯ ಎಂಬ ಪದ ಭಾರತ ಮತ್ತು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಆರ್ಯರ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬುದಿಲ್ಲ ಅದೇ ರೀತಿ ಜರ್ಮನ್ ಮತ್ತು ಫ್ರೆಂಚ್ ಎಂಬ ಪದಗಳು ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದೇ ಹೊರತು ಅವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಅಲ್ಲ, ಹಾಗೆಯೇ ಯಹೂದಿಯರು ಕೂಡ ಒಂದು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೇ ಹೊರತು ಯಹೂದಿಯೆಂಬ ಪದ ಬುಡಕಟ್ಟನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಗುಣ, ನಡತೆ, ಸಭ್ಯತೆ, ಇತ್ಯಾದಿ ಆಂತರಿಕ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದೇ ವಿನಹ ವಂಶಾನುಗತವಾಗಿ ಸಾಗಿ ಬರುವ ದೈಹಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ವಿಶ್ವದ ಜನಾಂಗಗಳನ್ನು ವರ್ಗಿಕರಿಸಿದೆ.

ಕಿಟೆಲ್ಲರು ತಮ್ಮ ಅರ್ಥಕೋಶದಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕುಟುಂಬ ಹಾಗೂ ಕುಲ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದವು ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ "ಟ್ರೈಬ್" ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಸಮಾನಾರ್ಥಕ ಪದವೆಂದು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂದು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯ "ಟ್ರೈಬಸ್" ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಉಗಮಗೊಂಡಿದೆ. ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು ರೋಮನ್ ಲೇಖಕರು ಲ್ಯಾಟಿಯಂ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಬುಡಕಟ್ಟಿನವರಿಗೆ ಪ್ರಥಮವಾಗಿ "ಟ್ರೈಬ್" ಎಂಬ ಪದ ಬಳಸಿರುವುದು ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜ ರಚನೆಯ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಕುಟುಂಬ ಹಾಗೂ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧಿಯ ಕುಲಗಳು ಆಧಾರ ಸ್ತಂಭಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕುಟುಂಬ ಹಾಗೂ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದ ಕುಲಗಳ ಕೂಟಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದ ಬಳಸಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಆದಿವಾಸಿ, ಮೂಲನಿವಾಸಿ, ಗಿರಿಜನ, ವನ್ಯಜಾತಿ, ಜನಜಾತಿ, ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೂ ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು ನಿರ್ಧಿಷ್ಟ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಅಥವಾ ಅದನ್ನು ತನ್ನದು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ

ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಅಥವಾ ಸಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವ ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂ ಆಢಳಿತವುಳ್ಳ ಗುಂಪೇ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂದು ಲಂಡನ್ನಿನ ರಾಯಲ್ ಆಂಥ್ರೂಪಾಲಾಜಿಕಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿದೆ.

ಯಾವ ಜನ ಗತಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಿಸರ್ಗದ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಬಯಸುವದೊ ಪ್ರಕೃತಿ ಜನ್ಯ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನೇ ಭಕ್ಷಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವುದೋ ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿಯ ಜೀವನ ವಿಧಾನದಿಂದ ಜೀವಿಸುವ ಆಶಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದೊ ಆ ಜನಕ್ಕೆ ಆದಿವಾಸಿ ಅಥವಾ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ."[೩]

ಬೇಡ ಬುಟಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದ ಪರಿಚಯ

"ಮಾನವನ ಉಗಮದ ನಂತರ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಬೇಟೆಗಾರರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ವಿಕಾಸ ಹೊಂದುತ್ತಾ ಒಂದೊಂದೇ ಸಮುದಾಯಗಳು ಶ್ರೇಣಿಕೃತಗೊಂಡವು ಹೀಗೆ ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬೇಡರಿಗೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಕಿರಾತ, ಶಬರ, ವಾಧ್ಯ, ಪುಲಿಂದ, ಬಿಲ್,ಕೋಳಿ,ನಿಷಾದ, ನಾಯಕ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ಇತರ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಇವರು ಪ್ರೂಟೂಅಸ್ಟ್ರಾಲಾಯಿಡ್‌ಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಬೇಡರು ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಬೇಡರು ಮಂಗೋಲಿಯನ್ ಬುಡಕಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿರುತ್ತಾರೆ. ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆ ಕಾಣುವ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಇಂತಹ ವೈಶಿಷ್ಟಗಳ ಪೈಕಿ ಭೌಗೋಳಿಕ ಜನಾಂಗಿಕ ಸಂಗತಿಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾದವು ಯಾವುದೇ ಪ್ರದೇಶ ದೇಶ ಹಳ್ಳಿ ಹೀಗೆ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಿಯರಿಗಿಂತ ಹೊರಗಿನವರೇ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸಿರುವುದು ಇತಿಹಾಸ. ಇದನ್ನು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿಯೂ ಇಂದು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಸಮಾನರಾದವರೊಡನೆ ಒಂದು ದೇಶ ಜನಾಂಗ ಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಹೊರಗಿನ ಶಕ್ತಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸಿದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚು ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಆರ್ಯರು, ಹೂಣರು, ಪರ್ಷಿಯನ್, ಸಿಪಿಯನ್ನರ, ಪೋರ್ಚಿಸರು, ಫ್ರೆಂಚರು, ಇಂಗ್ಲೀಷರು ಮತ್ತು ಡಚ್ಚರನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬಹುದು. ಇವರು ತನ್ನ ದೇಶವಲ್ಲದೇ ಅನ್ಯದೇಶಗಳಿಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ವ್ಯಾಪಾರ ರಾಜ್ಯಾಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸಿದ್ದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಇಂತಹ ಪರಕೀಯರನ್ನು ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಸಿಂಧು, ಗಂಗಾನದಿಯ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸಿದವರು ಕಿರಾತರು. ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಆದಿವಾಸಿ ಗಿರಿಜನರಾದ ಕಿರಾತರು ಅಥವಾ ವಾಧ್ಯರ ಚರಿತ್ರೆ ರೋಮಾಂಚನವಾಗಿದೆ. ರಾಹುಲ ಸಾಂಕೃತ್ಯಾಯನವರು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ದಿವೋದಾಸ ವೋಲ್ಗಾ ಗಂಗಾ ಮತ್ತು ಜಯಾಯೌದೇಯ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಿರಾತರು ಶಭರರು, ಆರ್ಯರೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ಗೆದ್ದ ಉದಾರಣೆಗಳಿವೆ. ಕಿರಾತರ ಗೆರಿಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಆರ್ಯ ಪಡೆಗಳು ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದವಂತೆ ಈ

ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಆರ್ಯರನ್ನು ಎದುರಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಕಿರಾತರು ಪ್ರಮುಖರು. ನಿಷಾಧ ಮತ್ತು ಕಿರಾತ ದಾಸದಸ್ಯು ಮೊದಲಾದವರು ಆರ್ಯ ಮಂಗೋಲಾಯ್ಡ್, ಅಸ್ಟ್ರಿಚ್ ದ್ರಾವಿಡ ಮತ್ತು ಇಂಡೋಆರ್ಯನ್ ಅಥವಾ ಇಂಡೋಯೋರಪಿಯನ್ನಗಳ ವರ್ಣ ಸಂಕರದ ಪರಿಣಾಮ ಭಾರತೀಯ ಮಾನವನಾಗಿ ವಿಕಾಶ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆರ್ಯ ಮತ್ತು ದ್ರಾವಡ ಜನಾಂಗಗಳ ಮೂಲ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಚರ್ಚೆಗಳು, ವಿವಾದಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಭಾರತೀಯ ಜನಾಂಗಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಆದಿಔಷ್ಟ್ರೇಯ(ಪ್ರೊಟೊಆಸ್ಟ್ರಾಲಾಯ್ಡ್) ಭಾರತದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಧಿಯ ಅಥವಾ ಔಷ್ಟ್ರೇಯ ಎಂದು ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಆದಿಔಷ್ಟ್ರೇಯ ಔಷ್ಟ್ರೇಯರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಜನ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಬಗ್ಗೆ ಜನಾಂಗದ ಬಗ್ಗೆ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಂಡಿಸುತ್ತೆದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹರಪ್ಪಾ ಮೆಹೆಂಜದಾರೋ ಮಸ್ಕಿ ತಕ್ಷಶಿಲಾ, ಚಂಗಲ್‌ಪೇಟೆ ಇತರ ನಿವೇಶನಗಳ ಉತ್ಕನನದಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಅವಶೇಷಗಳೇ ಸಾಕ್ಷಿ. ಇವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಜನಾಂಗ ಪಂಗಡಗಳಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಳಕು ಚಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಆರ್ಯರಿಗಿಂತಲೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಧಿಯ (ಬೇಡ) ಜನಾಂಗದಿಂದ ದ್ರಾವಿಡ ಮಾದರಿಯ ಜನಾಂಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೆಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದ. ಗಿರಿನಿವಾಸಿಗಳಾದ ವ್ಯಾಧೀಯರು ಬಯಲು ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಯಾವ ರೀತಿ ಪರಿರ್ವನೆ ಹೊಂದಿದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಎಂದೂ ಗಮಿನಿಸಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಗಿರಿಜನರಾದರು ಮೈದಾನ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತರಭಾರತ ರಾಜಮಹಲ್, ಬಿಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂಡ ಸಂತಾಲ ಗಿರಿಜನರು ಇದ್ದರು. ದ್ರಾವಿಡ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಗಿರಿಜನರು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ವ್ಯಾಧಿಯರಂತೆ ಮಾಲೆ ಸಂತಾಲರ ವಲಸೆಗಾರಿಕೆ ಹೊಂದಿದರು. ಉಸ್ಮಾನ್‌ಇಲ್ ಎಂಬುವರ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯಾಧ ಶಿರೋರೂಪವು ಶೇಕಡಾ ೩೩ರಷ್ಟು ಲಂಭ ಶಿರೋಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೆಹಂಜೋದಾರೊವಿನಲ್ಲಿ ಅತಿಲಂಭ ಶಿರೋಲಕ್ಷಣ ತಲೆ ಬುರುಡೆಗಳು ವ್ಯಾಧಿಯ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಭಾರತದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಧ ಜನಾಂಗವಾಗಿದ್ದು ಕ್ರಮೇಣ ವಿವಿಧ ದರ್ಜೆಗಳನ್ನು ತೋರಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಸಿಂಹಳದ ವ್ಯಾಧದಂತೆ ಮೂಲ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಾರೆ. ವ್ಯಾಧ ಜನಾಂಗವು ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ವಲಸೆ ಹೋಗುವ ಕಾಲಗತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಯಶಹ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋರಟು ಹೋಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಹೊರಗೂ ವ್ಯಾಧ ಜನಾಂಗದ ಪುಟ್ಟ ಪ್ರದೇಶಗಳಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಅರೇಬಿಯಾದ 'ಹಧ್ಮತ್' ಎಂಬಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಧಜನಾಂಗದ "ಕೂನ್" ಎಂಬ ಪ್ರದೇಶವಿದೆ. ಅಪಘಾನಿಸ್ತಾನದ ಹೆಲ್‌ಮಾಂಡ್ ನದಿಯ ಇಕ್ಕೆಲಗಳಲ್ಲಿ ಆಸ್ಟೇಲಿಯಾ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ರೇಯಿಯನ್ ಪ್ರಭೇಧ ಸೇರಿದ ಬೆಸ್ತಜನಾಂಗವಿದ್ದ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಇವೆ. (ಆಶೋಕನ ಕಂದಹಾರ ಶಾಸನ ಸಹ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.)

ಈಗಾಗಲೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗುಹೆ ಗಿರಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ವ್ಯಾಧ ಜನರನ್ನು ಗಿರಿಜನರು ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯಾಧರ ಧೈಹಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿವೆ. ಎಡ್ಗರ್ ಥರ್‍ಸ್ಟನ್‌ರೂ ವನ್ಯಕಣಿಕರ್ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮವಾಸಿ ಕಣಿಕರಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ವ್ಯಾಧರು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಘರ್ಷಣೆ ಆರ್ಯ ದಾಳಿಕಾರರೊಡನೆ ಆರ್ಯ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದರು. ಈ ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿ ಆರ್ಯರ ಮೂಲ ಜನಾಂಗದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವು ನಮಗಿಂದು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ವ್ಯಾಧರು ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಯರು ಬಹಳ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ತೋಡರಿಗೆ ೭ಳರ ಹತ್ತಿರ ಶೃಂಗವೆಂದು ಕಂಡುಬರುವುದು. ಇವರು ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ೭ಳರ ಹತ್ತಿರದ ಶೃಂಗವು ೭೨ರ ಹತ್ತಿರದ ಶೃಂಗವು ೭೨ರ ಹತ್ತಿರ ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಯ ಶೃಂಗದ ವೈವಿಧ್ಯವೆಂದು ತೊರುತ್ತದೆ. ಅತಿ ಕುಬ್ಜತನ ವ್ಯಾಧ ಲಕ್ಷಣ ದ್ರಾವಿಡರು ಇಂತಹ ವ್ಯಾಧ ಬುಡಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಧ ಜನಾಂಗದೊಡನೆ ಮಿಶ್ರಿತಗೊಂಡು ಇತರ ಸಮುದಾಯಗಳು ಉದಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹಾವನೂರು ವರದಿ ಪ್ರಕಾರ ೧೭ ಪರ್ಯಾಯ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಇವರು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೯೧ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು (ಜಾತಿಯ ಪ್ರಭೇದ) ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಭೇಟೆಯ ಮೂಲಕ ಬೇಡ ಎಂಬ ಜಾತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಇಂದಿಗೂ ಬೇಟೆಗಾರರಿಗೆ ಬೇಡರೆಂದೆ ಕರೆಯುವರು. ಬೇಡರು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಜದವರು ಭೇಟೆ ಪಶುಪಾಲನೆ ಮತ್ತು ಕೃಷಿಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಾಗಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಪದವಿಗಳ ವರೆಗೂ ಇವರು ಅರ್ಹರಾಗಿದ್ದರು. ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣ ಹಿಡಿದು ಭೇಟೆಯಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಸೈನಿಕರಾಗಿ, ನಾಯಕರಾಗಿ, ತಳವಾರರಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ವೀರ ಯೋಧ ಜಾಂಗದವರಾದ ಭೇಡರು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರು.

ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಬೇಡರು ಬೇಟೆಗಾರರಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾರೆ. ನಾಯಕತನ ಶೂರ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಇವರನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕದ ರಜಪೂತರೆಂದು ಕರೆಯುವರು. ಮಲೆಪರೆಂದು, ಗಿರಿಜನರೆಂದು, ಬೇಡರ ಪಡೆಗಳು ಎಂದು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಡರನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವ ಮೊದಲ ಶಾಸನ ಗದ್ದೆಮನೆ ಶಾಸನ. ಕ್ರಿ.ಶ. ಏಳನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬೇಡೆರ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಇದ್ದವು ಎಂದು ತಿಳಿದರು ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಂಚಿಸ್‌ಬುಕಾನನ್ ಎಂಬ ವಿದೇಶಿ ವಿದ್ವಾಂಸ ಕದಂಬರೂ ಕೂಡ ಬೇಡರು ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಬೇಡರನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವ ಶಾಸನಗಳು ಇರುವುದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಬಗೆಯಾಗಿ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದ ಸಾಹಸಗಾಥೆಗಳನ್ನು ಇವು ಉತ್ತರಿಸತ್ತವೆ. ಶಾತವಾಹನರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಳವಾರ ಎಂದು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಹುದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ

ಬೇಡರು ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟರ ಕಾಲಕ್ಕೆ 'ನಾಯಕ' ಪದವಿಗೆ ಬಡ್ತಿ ಪಡೆದಂತೆ ಆಯಿತು. ವಿಜಯನಗರ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಮಹಾನಾಯಕಚಾರ್ಯ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದರು. ಬೇಡರು ಮೂಲತಃ ಬೇಟೆ ಮತ್ತು ಪಶುಪಾಲನಾ ವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇವರ ಮಹಿಳೆಯರು ಸಹ ಭೇಟೆ ಜೊತೆ ವಿವಿಧ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡದ್ದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಪಶುಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಿ.ಶ.೯೭೭ರ ಶಾಸನ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಬೇಡರು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಜಯಕ್ಕಾಗಿ ದಾನದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿ. ಹೀಗೆ ಉನ್ನತ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಅಲಂಕರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಅಗತ್ಯವೂ ಅನಿವಾರ್ಯವೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಕ್ರಿ.ಶ.೧೧೧೭ರಲ್ಲಿ ಹೊಯ್ಸಳರ ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನ ಬಿಟ್ಟಿದೇವನು ಕಿರಾತ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರನ್ನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ವೀರರನ್ನು ತನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಇದೇ ಸಂದಂರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೊಯ್ಸಳರಿಗೂ ಮತ್ತು ಸೇವುಣರಿಗೂ ಯುದ್ದ ನಡೆದಾಗ ಬೇಡ ಸೈನಿಕರ ಶ್ರಮ ಹೊಯ್ಸಳರ ಪರವಾಗಿದಿದ್ದು ನಿರ್ಣಾಯಕ ಅಂಶ. ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನನ ನೆಚ್ಚಿನವನಾದ ಭೇಟೆಯ ತಿಪ್ಪೆಯನಾಯಕನಿಗೆ ಸೋವೆ ನಾಯಕಿ ಮಾಚೇಯಿ ನಾಯಕಿ ಹೆಂಡಿತಿಯರು ಇದ್ದರು. ಅಂದು ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ ಪ್ರಭುತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂದಾಣಿ ಇದ್ದು ವಿವಾಹಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ನಿರ್ಧಾರದೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ವಿಜಯನಗರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಲುಭಾಗ ಸೈನಿಕರು, ಪ್ರಜೆಗಳೂ, ಸೇವಕರು, ಬೇಡರೇ ಆಗಿದ್ದರು ಎಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಇವರಿಗೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಮಟದುರ್ಗ ಮುಮ್ಮಡಿ ಸಿಂಗೇನಾಯಕ, ಕಂಪಿಲರಾಯ, ಕುಮಾರರಾಮರು, ಪೂವಾಲಿ ಬೆಡಗಿನ ನಾಯಕ ವಂಶಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಕುಮಾರರಾಮನ ತಾಯಿ ಹರಿಯಾಲದೇವಿ ಗುಜ್ಜಲ ವಂಶದವಳು. ಚಿಕ್ಕರಾಜ್ಯವಾದರೂ ಕುಮ್ಮಟ ದುರ್ಗ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಿದೆ. ಇವರ ಭಾವನಾದ ಸಂಗಮನ ಮಕ್ಕಳೆ ಹರಿಯರ ಬುಕ್ಕ. ಇವರು ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಡಿಗಲ್ಲು ಹಾಕಿದರು. ಪ್ರಸಿದ್ದ ಇತಿಹಾಸಕಾರರಾದ ಡಾ. ವಿ ಎಸ್ ಸ್ಮಿತ್ ಮತ್ತು ಪಂಡಿತ ರಾಮಾಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರೀ ಮೊದಲಾದವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುವಂತೆ ಹಕ್ಕಬುಕ್ಕರು ಪ್ರತಾಪರುದ್ರನ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು. ಅವನು ಪರಾಭವಗೊಂಡಾಗ ಕಂಪಿಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರೆಂದೂ ಕಂಪಿಲರಾಯ ಬೇಡರ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವನು ಎಂದೂ ಅದ್ದರಿಂದ ಹಕ್ಕಬುಕ್ಕರು ಕೂಡ ಕಂಪಿಲರಾಯನ ಜಾತಿಯವರೇ ಆಗಿದ್ದರೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಗಮನಾರ್ಹವಾದದ್ದು. ಈಗಾಗಿ ವಿಜಯನಗರದ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಬೇಡರೆ ಕಾರಣರಾದುದ್ದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ವಿಜಯನಗರ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯ ಬೇಡರ ಕಾಲಾಳು ಪಡೆಯಿತ್ತು. ಅಮರನಾಯಕರೆಂದು ಅನೇಕ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಇವರು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರು ಮುಸಲ್ಮಾನರ ವಿರುದ್ದ ಹೊರಾಡಲು ಬೇಡಪಡೆಯವರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದ್ದರು. ಬಿ ಎಲ್ ರೈಸ್‌ರವರು ತಮ್ಮ ಗ್ಯಾಸೆಟಿಯರ್‌ನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ತಾಳಿಕೋಟೆ ಯುದ್ದದಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಜನಾಂಗದ ಎಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಂಸ್ಥಾನದ ನಾಯಕರು ಶಕ್ತಿ ಸಾಹಸ ತೋರಿಸಿ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಡಾದುದು ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತದೆ. ರಕ್ಕಸಗಿತಂಗಡಗಿ

ಯುದ್ಧ ೧೫೬೫ ಜನವರಿ ೨೩ರಂದು ನಡೆದಾಗ ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತು ಸಾವಿರ ಬೇಡರ ಪಡೆ ಹತವಾಯಿತೆಂದು ವಿದೇಶಿ ಪ್ರವಾಸಿ ಪಿರಿಸ್ತಾ ಹೆಳಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಿರಿಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಬೇಡನಾಯಕ ವೃತ್ತಿಯವರು ನಿಜವೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಗಂಡನಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ದೇವದಾಸಿಯರು ಆದರೆಂದು ಮರುಕ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಬೇಡರು ತೋರಿದ ಸಹಾಯ ದಂಡನಾಯಕತ್ವಗಳಿಗೆ ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸ ಸದಾಶಿವರಾಯ ೧೫೬೮ರಲ್ಲಿ ಬೇಡರಿಗೆ ಸ್ವಾಯತ್ತತೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದ್ದು ಸ್ಮರಣೀಯ. ಅದೇ ವರ್ಷ ರಾಮರಾಯನ ತಮ್ಮನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ರಿಜೆಂಟನು ಆಗಿದ್ದ ತಿರುಮಲರಾಯ ರಕ್ಕಸಗಿತಂಡಗಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಡರನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಬೇಡರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ಕಾಮಗೇತಿ ಮದಕರಿನಾಯಕನಿಗೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಹೊಳಲ್ಕೆರೆ, ಇತರೆ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಅಮರ ಮಾಗಣಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟ.

ವಿಜಯನಗರದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರಾಗಿ, ದಂಡು ಹೋದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ವಸತಿ ಹೂಡುತ್ತಾ ತಂಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನಾಯಕರು, ಸೈನಿಕರು, ಕ್ರಮೇಣ ಪಾಳೆಗಾರರು ಆದರೂ ೧೫-೧೬ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇವರು ಏಳಿಗೆಯಾದರೂ, ೧೨ನೇ ಶತಮಾನದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಳೆಗಾರ ಪದದ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. ಪಾಳೆಗಾರರು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವ ಪಡೆದ ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ಜನರು. ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಸಿಗದ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳೂ ಹೋರಾಟದ ಮೂಲಕ ಪ್ರಭುತ್ವ ಪಡೆದರು. ಇವರಿಗೆ ಇಂದು ನೀಚಾರ್ಥವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಬೇಡರೇ ಮೊದಲ ಪಾಳೆಗಾರರು ಆದರೂ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಇತರೆ ಜನಾಂಗದವರು ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಹೊಂದಿದರು. ಇಂತಹ ಪಾಳೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಅತಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರು ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರು ಇವರಿಗೆ ರಾಜ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ನಾಗರೀಕತೆ, ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ರಾಜ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನಾಯಕನ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ನಾಯಕನ ಹಟ್ಟಿ ಸಮೀಪದ ಹೊಸಗುಡ್ಡ (ರಾಮದುರ್ಗ) ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲಿ ಮಹತ್ವವಾದದು.

ನಾಗರಿಕತೆಯೊಂದಿಗೆ ರಾಜಕೀಯ ನಿಪುಣತೆ ಪಡೆದ ಬೇಡರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಪಾಳೆಯ ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವುಗಳೆಂದರೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಗುಡೆಕೋಟೆ, ಜರಿಮಲೆ, ರಾಯದುರ್ಗ, ಮೊಳಕಾಲ್ಮೂರು, ರತ್ನಗಿರಿ, ನಿಡಗಲು, ಶಿರಾ, ಬಳ್ಳಾರಿ, ಪೆನುಗೊಂಡ, ಮದಗ ಮಸೂರು, ಇಕ್ಕೇರಿ, ಸ್ವಾಧಿ, ಚಂದಾವರ, ಹರ್ತಿಕೋಟೆ, ಹಾಗಲವಾಡಿ, ವಾಗಿನಗೇರ, ಸುರಪುರ, ಬಿದನೂರು, ಮುಂಡಿಕೋಟೆ, ಮಟ್ಟಿ, ಕಡಪೆ, ತಳಕೇರಿ, ಬೆಳಗುತ್ತಿ, ಕುಮ್ಮಟದುರ್ಗ, ಆನೆಗುಂದಿ, ಮಂಗಳೂರು, ಬಸವಾಪಟ್ಟಣ, ಬೇಲೂರು, ಬಾಣಾವರ, ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ, ಕೊಲ್ಲಾಪುರ, ಬಂಕಾಪುರ, ನಂದಿಹಾಳ, ದಾವನಹಳ್ಳಿ, ಗುತ್ತಿ, ಚನ್ನಪಟ್ಟಣ, ಕನಕಗಿರಿ, ಲೇಪಾಕ್ಷಿ, ಚಂದ್ರಗಿರಿ, ತಲಕಾಡು, ಕರ್ಜಗಿ, ಉಚ್ಚಂಗಿದುರ್ಗ, ಮತ್ತೋಡು, ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬಹುದು.

ಹೀಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡರ ಬದುಕು ಸುಧಾರಣೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಹೀನಾಯಗೊಂಡಿರುವುದು ಉಂಟು ಇವೆರಡರ ಪೈಕಿ ತೀರಾ ಹಿಂದುಳಿಯದೇ

ಅಷ್ಟೇನು ಮುಂದುವರೆಯದೇ ತಟಸ್ಥಗೊಳ್ಳದೇ ಇರುವುದು ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಿಷೇಶ. ಮೂರುನಾಲ್ಕು ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಬುಟಕಟ್ಟಿನ ನಂಬಿಕೆ ಆಚರಣೆ ಪದ್ದತಿಗಳನ್ನು ಯತಾವತ್ತಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ

ಬೇಡರು ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮದ್ರಾಸ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆ ಅನೇಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು."[೨]

೨.೩. ಬುಡಕಟ್ಟು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡರು

"ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಾಯಕ, ತಳವಾರ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ಬೇಡ ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುವ ಬೇಡ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಬುಡಕಟ್ಟು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಧಾನ ಉದ್ದೇಶ. ಬೇಡರು ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವ ಕ್ರಮ ಒಂದೆರಡು ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವಂತಹದ್ದು. ಮತ್ತೊಂದು ಒಳಗಿನಿಂದ ಬರುವಂತಹದ್ದು. ಬೇಡರು ಬುಡಕಟ್ಟು ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಬೇಡರು ಮೀಸಲಾತಿಗೆ ಅರ್ಹರಲ್ಲ ಎನ್ನಬಹುದು. ನಾಯಕ ಅನ್ನುವ ಪದವನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಟವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿ ನಾಯಕರಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊರಗಿಡಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಹಿಂದೆ ವಾದಿಸಿದ ದಾಸನೂರು ಕೂಸಣ್ಣ ಅವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು. ಬೇಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಗುಂಪು ಮಾತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಬುಡಕಟ್ಟು ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಒಳಗಿನವರು ಅಸೂಹೆ ಪರರಾಗುತ್ತಾರೆ. (ಸೋದರ ಸಮುದಾಯ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಒಳಮೀಸಲಾತಿ ಗದ್ದಲ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಆರಂಬವಾಗುತ್ತದೆ). ಆಗಾಗಿ ನನ್ನ ಶೋಧನೆಗೆ ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ದತ್ತವಾಗುವ ಮೀಸಲಾತಿ ಮತ್ತಿತರ ವಿಶೇಷ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಥವಾ ಬಿಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗದೆ, ಇಂತಹ ಸೀಮಿತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ದಾಟುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಸ್ಮಿತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಶೋಧನೆಗೆ ಮೊದಲು ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂದರೇನು? ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಯಾವುವು? ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ಆರಂಭಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬ್ರಿಟೀಷರೆ ಮೊದಲೆನ್ನಬಹುದು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಕ್ರೈಸ್ತ ಪಾದ್ರಿಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಧರ್ಮ ಪ್ರಚಾರಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಬ್ರಿಟೀಷ್ ವಿದ್ವಾಂಸರು 'ಟ್ರೈಬ್' ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಗುರುತಿಸಿದ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ ನಂತರ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ದೇಶಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಗಿರಿಜನರು, ಆದಿವಾಸಿಗಳು, ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆದರು. ಮೇಲಿನ ಹೆಸರುಗಳೇ ಸೂಚಿಸುವಂತೆ ಮನುಕುಲದ ಮೂಲ ಪುರುಷರು, ಗಿರಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವವರು ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನ

ಎನಿಸಿಕೊಂಡರು. ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥವೂ ಕೂಡ ಅದೇ ಆಗಿದೆ. "ಬುಡ ಅಂದರೆ ಮೂಲ, ಕಟ್ಟು ಎಂದರೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಳೆ ಆಚರಣೆ. ಒಂದೇ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವವರು ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನ"

ಬುಡಕಟ್ಟು ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಸಮುದಾಯ ಹೊಂದಿರಬೇಕಾದ ಅನೇಕ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನಂತೆ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಬಹುದು.

- ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ
- ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧದ ಅತಿಯಾದ ಅವಲಂಬನೆ
- ಅನ್ಯವನ್ನು ಅನುಮಾನದದಿಂದ ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿ
- ಅತಿಯಾದ ಪಾವಿತ್ರ್ಯತೆ
- ದೈವದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಲ್ಪನೆ ಹಾಗೂ ಅಪಾರ ಭಕ್ತಿ
- ಕಾಡಿಗೆ/ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಹಾಗೂ ಅವಲಂಬನೆಯ ಬದುಕು
- ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಭಾಷೆ

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದು ವಿರಳ. ಇಂದು ಶುದ್ಧ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಿಗಲಾರವು. ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬೇಡ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಬುಡಕಟ್ಟು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಬಂಧದ ಮಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ದಾವಣಗೆರೆ, ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ/ನಾಯಕರ ಹಟ್ಟಿಗಳ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ವಿಶೇಶವಾಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರಾಧ್ಯಯನದ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಆರಂಭದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಡೆದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಂದಲೂ ಹಲವಾರು ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನನ್ಯತೆ

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣ, ಸಮುದಾಯದೊಂದರ ಉಗಮದಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಿಂತರವಾಗಿ ತನ್ನ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತದೆ. ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಇಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳು ಪುರಾಣ ಆಚರಣೆ ನಂಬಿಕೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಮೂಲಕ ಉಳಿದು ಬೆಳೆದಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯೊಳಗೆ ಬೇಡರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಜನನ:

ಬೇಡರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಜನನ ಸಂಬಂದೀ ಆಚರಣೆಗಳೂ ಹಲುವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳಾದರು ಕೆಲವು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಪೂರ್ಣವಾಗಿವೆ. ಅಂತವುಗಳಲ್ಲಿ ಜನನದ ಬಗ್ಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಮೈಲಿಗೆ ಭಾವನೆ. ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಂತೆ ಬಾಣಂತಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿ ಇಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಹೆರಿಗೆ ಆದ ದಿನದಿಂದ ಮೂರು, ಐದು, ಏಳು, ಒಂಬತ್ತು, ಹನ್ನೊಂದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ 'ಮುಟ್ಟು ಹೊರಡಿಸುವ' ಆಚರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬೇವಿನ ಸೊಪ್ಪು ಗೋವಿನ ಗಂಜಲದ ಮೂಲಕ ಬಾಣಂತಿಯನ್ನು ಶುದ್ದಿಕರೀಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಮೊರದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಪೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಭವಿಷ್ಯದ ಭಯಂಕರ ಕಾಯಿಲೆಗಳ ನಿಷೇಧಕ್ಕೆ ಕೆಲವೊಂದು ಪೂರ್ವ ಯೋಜಿತ ಮದ್ದುಗಳನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ಕುಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿಬಿಡಬಹುದಾದ ಸಂಗತಿ ಮಗುವಿನ ನಾಮಕರಣದ್ದು. ಮಗುವಿನ ಸೋದರತ್ತೆ ಹುರುಳಿ ಗುಗ್ಗರಿ ಗಂಟು ಹೊತ್ತು ಹೆಸರನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಗುಗ್ಗರಿ ಗಂಟು ಹೊತ್ತು ಮೂರು ಬಾರಿ ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ದಾಟಿ ಹೆಸರು ಹೇಳುವ ಕ್ರಮ ಅತ್ಯಂತ ಗಮನರ್ಹಾವಾದುದಾಗಿದೆ.

ಋತುಮತಿ ಆಚರಣೆ:

ಋತುಮತಿ, ಹೆರಿಗೆ ಮೊದಲಾದವು ಕೃಷಿಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಫಲವಂತಿಕೆಯ ಸಂಕೇತಗಳು ಆದರೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಇವು ಮೈಲಿಗೆಯ ಸಂಗತಿಗಳು. ಬೇಡರಲ್ಲಿ ಋತುಮತಿ ಆದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಹಸಿರು ಸೊಪ್ಪಿನ (ವಿಷೇಶವಾಗಿ ಬೇವು/ಹೊಂಗೆ) ಗುಡಿಸಲು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಅದರೊಳಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂಬತ್ತು ಅಥವಾ ಹನ್ನೊಂದು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಋತುಮತಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಆ ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರು ರುಚಿ ರುಚಿಯಾದ ಬಗೆಬಗೆಯ ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಆಕೆಗೆ ಒದಿಗಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದ್ದು ಇದನ್ನ ಒಸಗೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಮಯ ಮುಗಿದ ದಿನ ಸ್ಥಾನ ಮಾಡಿಸಿ ಸೋದರ ಮಾವನ ಹತ್ತಿರ ಬೇವಿನ ಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ನಾಲಗೆ ಸುಡಿಸಿ, ಗೋವಿನ ಗಂಜಲವನ್ನು ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿ ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಕೆಲವು ಬೇಡ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಋತುಮತಿಯಾದ ತಕ್ಷಣ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಕೂರಿಸದೆ, ಮದುವೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗೆ ಇರಿತಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಗುಂಪು ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗ ಬಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ವಿಶೇಷ.

ಮದುವೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು:

ಬೇಡರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತ ಇರುವ ಮದುವೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಆ ಸಮುದಾಯದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ

ಪ್ರಧಾನ್ಯತೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಷೇಶವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರು ಗಂಡಿನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳವಂತೆ ಕೇಳುವುದು ಹೀಗಿರುವ ಕ್ರಮ. ಹಾಗೆಯೇ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರು ವರದಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾದದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈಗಲೂ ಕೆಲವು ಬೇಡರ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿವಿರುದ್ದವಾದ ಸಂಗತಿಗಳು ಇವೆ. ಹೆಣ್ಣಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಔಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಅನೌಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಮೊದಲು ತೆರಳಿ ಹೆಣ್ಣು ಕೇಳುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಈಗೀಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ವಧುದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡುವ ಪದ್ದತಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ. 'ಸುಖಮಂಚಿ' (ಕ್ಷೇಮ, ಸವಲತ್ತು) ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಒಂದಿಷ್ಟು ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಊರಿನ ಹಿರಿಯರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರಿಗೆ ಅಳೆದು ಕೊಡುವುದು ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿದೆ.

ಮುಂಜಿ ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಮದುವೆ ಸಮುದಾಯಗಳ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷೇಶ. ಮುಂಜಿ ಎನ್ನುವ ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಥರ್ಸ್ಟನ್ ಮೊದಲಾದ ಆರಂಭಿಕ ಅಧ್ಯಯನಕಾರರು ಮುಸ್ಲಿಂ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಇರುವ ಮುಂಜಿ ಮಾಡಿಸುವ ಪದ್ದತಿಯೊಡನೆ ನಂಟು ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಂತ ಯಾವ ಅಂಶವು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮದುವೆಗೆ ಗಂಡನ್ನು ಸಿದ್ದಮಾಡುವ ಕ್ರಮ ಇದಾಗದೆ. ಮದುವೆಯ ಮೊದಲ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಮುನ್ನಾದಿನ ರಾತ್ರಿ ಮದುವೆಯ ಗಂಡಿಗೆ ದೇವರ ನೀರು ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಶಿಷ್ಟ ವೇಷದಲ್ಲಿ (ಬರಿ ಮೈ ಒಂದು ಚಡ್ಡಿ ಧರಿಸಿ ಮೈಗೆ ಒಂದು ಕಂಬಳಿ ಕೋವಿ ಒದ್ದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕವೆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಕವೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಬೀಡಿ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ.) ಊರ ಹೊರಗೆ ಒಗುತ್ತಾರೆ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಂಟರಿಷ್ಟರು ಒಸಗೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಂಡಿ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಒಯ್ದು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯಾರು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ ಹಾದಿಹೊಕರ ಹತ್ತಿರ ಮದುವೆಯ ಗಂಡು ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಕಳೆದು (ಈಗ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಒಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರವಿದ್ದು ಮೊದಲು ಹನ್ನೊಂದು ದಿನ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹನ್ನೊಂದು ದಿನ ಊರಿಂದ ಹೊರಗೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಮದುವೆಯ ಗಂಡುಗಳು ಕಾಡಲ್ಲಿ ಭೇಟೆಯಾಡಿ ಮಾಂಸ ಮತ್ತಿತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ.) ಅಂದು ಸಾಯಂಕಾಲ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಶುದ್ದರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇಂದೇ ಮದುವೆಯ ಋತುಮತಿ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಕೂರಿಸಿ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ಇವರಿಗೂ ಅನುಸರಿಸಿ ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೇ ಮುಂಜಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಬೇಡರಲ್ಲಿ ಮದುಮಗ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಾಕು ಹಿಡಿಯುವ ಪದ್ದತಿ ಪ್ರಚಲಿತವಿದ್ದು ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬೇಡರ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಇಲ್ಲಿ ಬಾಕನ್ನು ಮದುಮಗನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ವಿಶೇಷ.

‘ವೀಳ್ಯದ ಎಲೆ’ ಬೇಡರ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಪಡೆದ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ಬೇಡರ ಮದುವೆಗಳಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪರೋಹಿತರ ಬದಲಿಗೆ ಸಮುದಾಯದ ಹಿರಿಯರೇ ಪೌರೋಹಿತ್ಯ ವಹಿಸುವರು.

ಸಾವಿನ ಆಚರಣೆಗಳು:

ಬೇಡರಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ನಡೆಯುವ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಲಕ್ಷಣಗಳ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗುವ ಕೆಲವನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬಹುದು.

- ಹೆಣಗಳನ್ನು ಕಲ್ಲುಪೊಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಕಲ್ಲು ಮುಚ್ಚುವ ಪದ್ದತಿ ಅನೇಕ ಬೇಡಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಕಾಣಬಹುದು.
- ಸತ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕಾಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ದಿನ ತನ್ನ ಸಮಾದಿ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬದವರು ಹಾಕಿದ ಕೂಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆಯ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ‘ ಕೂಳು ಹಾಕುವ’ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಸಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.
- ಬೇಡ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ದಿವಸ ಮಾಡುವಾಗ ಅದರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಗುಡ್ಡೆ ಪೂಜಾರಿಗಳೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು. ಇದು ಗುಂಪಿನ ಐಕ್ಯತೆಯ ಬಾವವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.”[೨೫]

೨.೪. ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು

“ಭಾರತ ಅನೇಕ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ದೇಶ. ಸಾವಿರಾರು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಇಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಅಂತವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಒಂದಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೂಲ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ್ದು ಮೂಲತಃ ಆದಿ ಮಾನವನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಈ ವರ್ಗ ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಿರುವಂತದ್ದು. ಇವರ ವೃತ್ತಿ ಆದಿಯಿಂದಲೂ ಬೇಟೆ ಆಡುವುದು, ಗೆಡ್ಡೆಗೆಣಸುಗಳನ್ನು ಬಗೆಯುವುದು, ಇವೇ ಅವರ ಆಹಾರದ ಮೂಲಗಳಾಗಿದ್ದವು ಆದರೆ. ಇಂದು ನಾಗರೀಕ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಂಗಡಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರು ಇನ್ನೊಂದು ಊರು ಬೇಡರು, ಊರ ಹೊರಗಿನ ಹಟ್ಟಿಬೇಡರನ್ನು ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರೆಂದು, ಊರೊಳಗೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದವರನ್ನು ಊರುಬೇಡರೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಮ್ಯಾಸ ನಾಯಕರೂ ಸಹ ನಾಗರೀಕತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಹೋಗಿದ್ದು ಇಂದು ಎರಡೂ ಪಂಗಡಗಳು ಊರೊಳಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತವೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಸರ ಹಟ್ಟಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಿದ್ದು ತಮ್ಮ ತನವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೊಡ್ಲಿಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕೆಲವು ಹಟ್ಟಿಗಳು ಹಾಗೂ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮೊಳಕಾಲ್ಮೂರು, ಚಳ್ಳಕೆರೆ, ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜಗಳೂರು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಈ ಮ್ಯಾಸ ನಾಯಕರು ತಮ್ಮ ಹಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲೇ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೆವೆ.

ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು

- ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳು
- ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಬೇಟೆವೃತ್ತಿ
- ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಹಬ್ಬಹರಿದಿನ, ಆಚರಣೆಗಳು
- ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಕಲೆಗಳು

ಮ್ಯಾಸ ಎನ್ನುವ ಪದವೇ ಇವರ ಉಪಜೀವನದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು, ಕಾಯಕವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಇವರು ದನಕರುಗಳನ್ನು, ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಕುರಿಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಂತೆಯೇ ಕೆಲವೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಲೆಮಾರಿ ಯಾಗಿದ್ದವರು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ನೆಲೆಸಿ ಹಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡು ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ಇವರು ಮೇಸರು> ಮೇಯಸುವವರು> ಮೇಯಿಸು> ಮ್ಯಾಸರು ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರು ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವೃತ್ತಿ ಸೂಚಕ ಪದಗಳು ಕೂಡಿದ್ದು ಒಂದು ದನ ಮೇಯಿಸುವವರು ಇನ್ನೊಂದು ಬೇಟೆಯಾಡುವುದು. ಈ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಇವರ ಜಾತಿಯನ್ನು ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರು ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳು

ಈ ಬಡುಕಟ್ಟಿನವರು ಮದ್ಯಕರ್ನಾಟಕದ ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತೆ ಇವರ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದವು ಇದರಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ಚಲ್ಯಾಣವನ್ನು ತೊಡುತ್ತಾರೆ. ತಲೆಗೆ ದಪ್ಪನಾಗಿ ರೂಮಾಲು ಸುತ್ತುತ್ತಾರೆ. ಹೆಗಲ ಮೆಲೆ ಅಡ್ಡವಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಹೆಂಗಸರು ಕುಪ್ಪಸವನ್ನು ತೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಉಟ್ಟಸೀರೆಯ ಸೆರೆಗನ್ನೆ ಎದೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಕಲವು ಕಡೆ ಗಂಡಸರು ಕಚ್ಚೆಪಂಚೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ತೋಳಂಗಿ ತೊಡುತ್ತಾರೆ. ತಲೆಗೊಂದು ಟವಲು ಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವು ಈ ಬುಟಕಟ್ಟಿನವರ ಉಡುಗೆಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಅನೇಕ ಕಡೆ ನಾಗರೀಕತೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡ ಜನರ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆ ಬದಲಾಗದಿದೆ.

ಇನ್ನು ತೊಡುಗೆಗಳು ಎಂದರೆ ಕೈಕಡಗ, ತೋಳುಬಂದಿ, ಮಣಿಸರಗಳು, ಮುತ್ತಿನ ಸರಗಳು, ಓಲೆಗಳು, ಮೂಗತಿಗಳು, ಮೇಸರಿಗಳು, ಇತ್ಯಾದಿ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತೊಡುಗೆಯಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಇಂದು ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಇತ್ತೀಚಿನ ತೊಡುಗೆಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಬಂಗಾರ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಉಳ್ಳವರು ಉಳ್ಳದವರೂ ಸಹ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ.

ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಭೇಟೆ ಪೃತ್ತಿ

ಈ ಬುಡಕಟ್ಟಿನವರ ಮೂಲ ಕಸಬು ಬೇಟೆಯಾಡುವುದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದರು. ದನಕರುಗಳನ್ನು, ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡುವುದು ಆಸಕ್ತ ವಿಷಯ ಇವರಿಗೆ ಬೇಟೆ ಎಂದರೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ ಇವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಾಹಸ ಶೌರ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಉಳ್ಳವರು ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಭೇಟೆಯಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಪಳಗಿಸುವಲ್ಲಿಯು ಸಹ ನಿಪುಣರಾಗಿದ್ದರು. ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಪಳಗಿಸಿದ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡ ಪ್ರಥಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ.

ಮೊಲ, ಜಿಂಕೆ,ಕಾಡುಹಂದಿ, ಮುಳ್ಳುಹಂದಿ, ಉಡ, ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಭೇಟೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂದಿಗೂ ಇವರಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿನ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ದಿನ ಭೇಟೆಗೆ ಹೊಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭೇಟೆಯು ಊರಿನ ಗೌರವ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾಯಿಯನ್ನು ಬೇಟೆಯ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕುತ್ತಾರೆ.

ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೊಸಪೇಟೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಭೇಟೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇರುವುದನ್ನು ನೊಡಬಹುದು. ಮತ್ತು ಸಂಡೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೇಟೆಗಾರಿಕೆಯು ಉಳಿದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ.

ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಹಬ್ಬಹರಿದಿನ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳು

ಈ ಜನಾಂಗದವರು ಅರಣ್ಯವಾಸಿಗಳು ಆಗಿದ್ದರು. ಇವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತದ್ದರು. ಮ್ಯಾಸರು ಹಟ್ಟಿ ವಾಸಿಗಳು ಆಗಿದ್ದು ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕುಲದೇವತೆಯ ಆರಾಧನೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿತ್ತು ಒಂದೊಂದು ಹಟ್ಟಿಯವರು ಅವರ ಜನಾಂಗದ ದೇವತೆಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸುವ ಜಾತ್ರೆಗಳೇ ಅವರಿಗೆ ಹಬ್ಬದಂತೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಹಟ್ಟಿಯೊಳಗಿನ ಬೇಡ ನಾಯಕರು ಸಹ ನಾಗರೀಕತೆಯಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆಚರಿಸುವ ಹಬ್ಬಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಿರಿಯರ ಹಬ್ಬ, ಗುಗ್ಗರಿ ಹಬ್ಬ, ಪಂಚಮಿ ಹಬ್ಬ, ಮುಂಗಾರಿನಲ್ಲಿ ಸುಗ್ಗಿ ಹಬ್ಬ ಮನೆದೇವರ ಜಾತ್ರೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಹಬ್ಬಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡರ ಕಲೆಗಳು

ಮ್ಯಾಸ ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರು ಕಲಾವಂತಿಕೆ ಉಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಹಾಡು, ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಚರಣೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಷೇಶವಾದಂತಹ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ದೇವರ ಮೇಲಿನ ತ್ರಿಪದಿ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹೆಂಗಸರು ಇಂದಿಗೂ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತುತಿಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಳೆಬಾರದೇ ಇದ್ದಾಗ ಮಳೆರಾಯನ ಮೇಲೆ ಪದಕಟ್ಟಿ ಆಡುತ್ತಾರೆ. ಸೋಬಾನೆ ಪದಗಳು ಮದುವೆ ಸಂದರ್ಭದ ಹಾಡುಗಳು ಇವರಲ್ಲಿನ ಕಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಜಾನಪದ ಕಲೆಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾದ ಕೋಲಾಟ ಜಾತ್ರೆ ಸಂಧರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಾರಿಜಾತ್ರೆ ದುರ್ಗಿಜಾತ್ರೆ ಮುಂತಾದ ಜಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಗಾವು ಜಿಗಿಯುವುದು, ಇದನ್ನು ಪೋತರಾಜರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ವರ್ಣಾಲಂಕೃತವಾಗಿ ಕೇಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚಾಟಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಮೈಯನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಗಾವು ಜಿಗಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇಂದೊಂದು ವಿಷೇಶವಾದ ರೌದ್ರಮಯವಾದ ಕಲೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಬೇಡರ ಬೆಡಗುಗಳು

- ನೆಲ್ಲಬಾಮುಡ್ಲು
- ಎನುಮುಲರು
- ದೊಣಮಂಡ್ಲು
- ಗಟ್ಟಮತ್ತೆ
- ಸೂರ್ಯಕಾಮ
- ಮಂದ್ಲಾರು
- ದಡ್ಡಿದಾಸರಿ
- ಓಬಲಿನಾಯಕರು
- ಪೂಲಾರು
- ಕಾಮಗೇತ್ಲರು
- ಪಾಲಜ್ಜಿಯವರು
- ಕೋಸಲವರು
- ಗುಜ್ಜುಡ್ಲು

- ಬೋಸುರ್ಲು ಇತರೆ ಬೆಡಗುಗಳು ಇವೆ."[೬]

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲೇ ಈ ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಾದದ್ದು. ಇವರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಆಚರಿಸುವ ಹಬ್ಬಗಳು ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಆಚರಣೆಗಳು, ವೃತ್ತಿ, ಉಪವೃತ್ತಿ, ಕಲೆ, ಹ್ಾಗೂ ಬೇಟೆಗಾರಿಕೆ, ಮದುವೆ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಇತ್ಯಾದಿ ಆಚರಣೆಗಳು ಬಹುವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಇದೊಂದು ಅಧ್ಯಯನಶೀಲ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವೂ ಇದೆ.

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿ

೧. ಮೈತ್ರಿ ಕೆ.ಎಂ. ಬುಡಕಟ್ಟು ಕುಲಕಸುಬುಗಳು, ೨೦೦೨. ಪುಟ.೭

೨. ತಾರಿಹಳ್ಳಿ ಹನುಮಂತಪ್ಪ, ಕರ್ನಾಟಕ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳು, ೨೦೧೦. ಪುಟ.೬೫

೩. ಮೈತ್ರಿ ಕೆ.ಎಂ. ಬುಡಕಟ್ಟು ಕುಲಕಸುಬುಗಳು, ೨೦೦೨. ಪುಟ.೨೦

೪. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬುಡಕಟ್ಟು ವೀರರು, ೨೦೦೨. ಪುಟ.೧೮

೫. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, ಬೇಡಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ೨೦೦೮. ಪುಟ.೧೧೭

೬. ಅದೇ ಪುಟ.೧೨೯

ಅಧ್ಯಾಯ ೩
ತಳವಾರರ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಅಧ್ಯಾಯ ೩

ತಳವಾರರ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಯಾವುದೇ ಒಂದು ದೇಶ, ನಾಡು ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಜನಾಂಗ ಜೀವನ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿ ಬದುಕನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಆ ಕುರಿತು ಕೆಲವು ಮೂಲಾಧಾರಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಸಮಗ್ರ ಅಧ್ಯಯನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಟ್ಟು ಮಾನವನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ಜೀವನವಿಧಾನವನ್ನು ಅರಿಯುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ಅವರ ವೃತ್ತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿ ಜೀವನವು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡರೆ ಅನಂತರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ದಿನನಿತ್ಯದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಇಂತಹ ಕೆಲವು ವೃತ್ತಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಎಂದ ತಕ್ಷಣ ಆ ವೃತ್ತಿಗೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಜೀವನ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ವೃತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಉಂಟಾದ ಕೆಲವು ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗ, ಪಂಗಡದ ಕುರಿತು ವಿವೇಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ 'ತಳವಾರ' ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅದರಲ್ಲೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕವಾಗಿ ಬೇಡ ನಾಯಕ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ತಳವಾರರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವುದಾಗಿದೆ.

ಒಂದು ವೃತ್ತಿಸಂಬಂಧಿತ ಅಧ್ಯಯನವು ಇಂದು ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಮಾನವಕುಲ ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದೊಂದಿಗೆ ಐಕ್ಯಮತ ಸಾಧಿಸಿ ಅಧಿಕಾರಾನ್ವೇಷಣೆಯ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆಳುವ ವರ್ಗ ಮತ್ತು ಆಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರ ನಡುವೆ ಕೊಂಡಿಯಾಗಿರುವ ತಳವಾರರು ನಾಗರಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅಸ್ಮಿತೆ ಇತಿಹಾಸದುದ್ದಕ್ಕೂ ಇರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪಾರಂಪರಿಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೂ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

೩.೧. ತಳವಾರ ಪದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ

ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಮಹತ್ವದ ಸ್ಥಾನವಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಶಬ್ದಗಳ ಮೂಲವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಕೈಗೊಂಡಾಗ ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಶಬ್ದದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಶಬ್ದಗಳ ಆಂತರ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ಭಾಷಾತಜ್ಞರಿಗೆ ರೋಚಕ ಮತ್ತು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿ. ಒಂದು ಜನಾಂಗವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಮೊದಲು ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂಬ ಮಾತು ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯ. ಭಾಷೆಯೂ ಭಾವದ ವಾಹಕವಾಗಿರುವಂತೆ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧನವೂ

ಆಗಿದೆ. ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಾಹಕ ಹಾಗೂ ವಿಕಾಸದ ಮಾಧ್ಯಮ. ಮಾನವನಿಗೆ ಚೈತನ್ಯ ನೀಡುವ ಭಾಷೆ ಆತನ ಬದುಕಿನ ಸಮಸ್ತ ಬದುಕಿನಲ್ಲೂ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ.

"ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದೇಸಿ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ, ಸ್ವರೂಪ ಹಾಗೂ ವಿಚಾರ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಭಾಷೆ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಪರಭಾಷೆಯ ಪ್ರೇರಣೆ, ಪ್ರಭಾವ ಹಾಗೂ ಸವಾಲುಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಸ್ವಂತಿಕೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಭಾಷಾ ಚರಿತ್ರೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಖಚಿತ ಪಡಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ."[೧] ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗೆ ಮಹತ್ವ ನೀಡಿ ಮಿತ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಜನರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವೃತ್ತಿ ಶಬ್ದಗಳು ಬಳಕೆಯಾದವು. ಇದಕ್ಕೆ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಕೆಲವು ವೃತ್ತಿ, ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗಗಳು, ಶಬ್ದ, ರೂಪ, ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ 'ತಳವಾರ' ಎಂಬ ವೃತ್ತಿಸೂಚಕ ಪದವೂ ಒಂದು.

'ತಳವಾರ' ಎಂದರೆ ಒಂದು ಸೇವಾವರ್ಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವಾಗಿದೆ. 'ತಳವಾರ' ಎಂಬ ಪದನಿಷ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹಲವರು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥೈಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ 'ತಳಾರ' ಎಂಬ ಪದ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ತಳವಾರರ ಹಿಂದಿನ ರೂಪದಂತಿದೆ. 'ತಳಾರ' ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿನ ಶಕಟರೇಫವು ಲಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ 'ರ' ಕಾರವನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡು ಶಕಟರೇಫವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಸ್ಥಲ' ಮತ್ತು 'ವರ' ಎಂಬೀ ಸಂಸ್ಕೃತ ಶಬ್ದಗಳು ಕೂಡಿ 'ತಲವರ' ಎಂಬ ಪದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು. 'ಸ್ಥಲ' ಎಂದರೆ ಪ್ರದೇಶ. 'ವರ' ಎಂದರೆ ಮುಖ್ಯ, ಪ್ರಮುಖ. ಇಂತು ಸ್ಥಲವರ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಂತ್ಯ, ಪ್ರದೇಶದ ಮುಖ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ."[೨] "ತಳವಾರ" ಎಂಬುದು ಮೂಲತಃ 'ತಲಕಾರ' ಎಂಬುದರಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸಿದೆ. ಇದರರ್ಥ 'ಕರ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರಿ', 'ಆರಕ್ಷಕ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ."[೩] "ತಳವಾರ" ಎಂಬುದು ಸಮಾಸ ಪದವಾಗಿದೆ. ತಳ+ವಾರ=ತಳವಾರ, 'ತಳ' ಎಂದರೆ ಹುಟ್ಟೂರು. ಸ್ವಂತದ ಊರು ಎಂಬರ್ಥವಿದೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು, ಅಪರಿಚಿತರು, ಪರ ಊರಿನವರು ಯಾರಾದರೂ ಭೇಟಿಯಾಗಿ 'ನಿಮ್ಮ ತಳ ಯಾವುದು?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯ. ಪಾರ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಸಂರಕ್ಷಣೆ' ಎಂಬರ್ಥವಿದೆ. ತಳದ ಪಾರ ಮಾಡುವವನು 'ತಳವಾರ' ಎಂದಾದ."[೪] 'ತಳವಾರ' ಎಂಬ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ 'ಇಕೆ/ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿ 'ತಳವಾರಿಕೆ' ಆಗಿದೆ."[೫]

ತಳವಾರ ಶಬ್ದನಿಷ್ಪತ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೀಗಿದೆ. "ಭಾರತಕ್ಕೆ ಉತ್ತರದಿಂದ ಆಗಾಗ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಹಾವಳಿಗೆ ಬೇಸತ್ತ ನಾಯಕರಲ್ಲಿ

ಅಪ್ರತಿಮ ವೀರರೂ, ಶೂರರೆನಿಸಿದ ತರುಣರು ತಂತಮ್ಮ ಪಾಳೆಯಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತಮ್ಮ ಮನೆ, ಮಠಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಖಡ್ಗಧಾರಿಗಳಾಗಿ ದೇಶ ಸೇವೆಗೆ ಕಂಕಣ ಬದ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತರು. ಹಿಂದೂ ಮತದ್ವೇಷಿಗಳಾದ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಂದ ಜನತೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಅವರ ದಾಳಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬರ ಸಿಡಿಲಿನಂತೆ ಅವರ ಮೇಲೆರಗಿ ತಮ್ಮ ಖಡ್ಗದಿಂದ ಅವರ ರುಂಡ, ಮುಂಡಗಳನ್ನು ಚಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೇಟೆ ಮತ್ತು ಯುದ್ಧ ಪ್ರಿಯರಾದ ಬೇಡ ತರುಣರು ಖಡ್ಗಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮತ್ತು ಖಡ್ಗದಿಂದಲೇ ಗೆಲ್ಲುವ ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಸದಾ ಖಡ್ಗಧಾರಿಗಳಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಇವರ ದರುಶನ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕನವರಿಸಿದಂತೆ 'ತಲ್‌ವಾರ್' ಎಂದು ಕಿರುಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ 'ತಲ್‌ವಾರ್' ಎಂದರೆ ಉರ್ದುವಿನಲ್ಲಿ 'ಖಡ್ಗ', 'ಕತ್ತಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಸದಾ ಖಡ್ಗ ಹಿಡಿದು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಯುವಕರ ಹೆಸರಿನ ಬದಲು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ವಸ್ತುವಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅನ್ವರ್ಥನಾಮದಿಂದ ಕರೆಯುವಂತೆ ಖಡ್ಗಧಾರಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು 'ತಲ್‌ವಾರ್' (ಖಡ್ಗ) ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು".[೬] ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಪಕವಾದವಿದೆ. ತಳವಾರರನ್ನು ಶಾತವಾಹನರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಂದಿನ ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ನಗರ, ಗ್ರಾಮಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಿಳಿತವಾಗಿದ್ದ ತಳವಾರರನ್ನು 'ನಾಡ ತಳವಾರ' 'ಮಹಾ ನಾಡತಳವಾರ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಬಗೆಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಗಳಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆದಿಲ್‌ಶಾಹಿ ಹಾಗೂ ಬಿಜಾಪುರ ಸುಲ್ತಾನನಿಂದ ಹಾಗೂ ಮುಸ್ಲಿಂ ಸೈನಿಕರಿಂದ ಇವರಿಗೆ ಅನ್ವರ್ಥವಾಗಿ 'ತಳವಾರ' ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಸಮರ್ಪಕವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲದ ಪ್ರಕಾರ ಹಲವಾರು ರಾಜ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಸೇವಕರಾಗಿ ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸದಾ ಖಡ್ಗಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಜನಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ವೀರರಿಗೆ ತಲ್‌ವಾರ್, ತಲವಾರ, ತಳವಾರ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ 'ತಳವಾರ' ಎಂಬುದು ಊರಿನ ಕಾವಲು ಕಾಯುವವನು, ಗ್ರಾಮದ ರಕ್ಷಕ ಎಂದು ಅರ್ಥೈಸಬಹುದು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ತಳಾರ, ತಳವಾರ, ತಲಕಾರ ಎಂಬ ಪದಗಳ ಉಲ್ಲೇಖ ದಿಂದ ತಳವಾರ ಪದದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಅತ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಖಡ್ಗವಿಡಿದು ಊರಿನ ಜನರ ಹಿತ ಕಾಯುವ ಹಾಗೂ ನಾಯಕನ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯ ತಳವಾರನದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಗೌಡ, ಪಾಟೀಲ, ಕುಲಕರ್ಣಿ, ತಳವಾರ, ಓಲೆಕಾರ, ಕೋಲುಕಾರ ಎಂಬ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ 'ಹುದ್ದೆಗಳಿದ್ದವು. ಗೌಡನು ಊರಿನ ಮುಖಂಡನಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಇವರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಲಕರ್ಣಿ, ತಳವಾರ, ಓಲೆಕಾರ, ಕೋಲುಕಾರನ ಮೂಲಕ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕುಲಕರ್ಣಿ ಕಡತ ಮತ್ತು ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾದರೆ, ತಳವಾರನು ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು

ಕಂದಾಯ ವಸೂಲಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಕೋಲುಕಾರ ಕೋಲು ಹಿಡಿದು ಸುದ್ದಿ ಸಾರುವ ಕಾಯಕದವನಾಗಿದ್ದ. ಓಲೆಕಾರ ಆಯಾ ಊರಿನ ಸುದ್ದಿ ಸಾರಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಊರಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಈತನದಾಗಿತ್ತು. ಈತನಿಗೂ ಸಹ ಅಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಖಡ್ಗವನ್ನು ನೀಡಿದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗಿವೆ.

ಈ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ನಮಗೆ ತಳವಾರಿಕೆ ಒಂದು ವೃತ್ತಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಖಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ 'ತಳವಾರಿಕೆ' ಎಂಬ ಪದದ ಕುರಿತು ನಿಘಂಟುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವಲು, ರಕ್ಷಣೆ, 'ತಲೈ'(ತಮಿಳು) ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ಅಥವಾ ಮುಖ್ಯ ಕಾವಲುಗಾರನೆಂದೂ, 'ಉದ್ದಾರಿ' ರಕ್ಷಣಾ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂತಲೂ ಅರ್ಥೈಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ತಳವಾರ ಮತ್ತು ತಳವಾರಿಕೆ ಪದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು ಇಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚ ಕನ್ನಡ ಪದವಾದ 'ತಳ' ಎಂಬ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ 'ವಾರ' ಎಂಬ ತದ್ಧಿತ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿ ತಳವಾರವಾಗಿದೆ. 'ಖಡ್ಗದ ಜೊತೆಗೆ ವ್ಯವರಿಸುವವ ತಳವಾರ''[೭] ಎಂದು ಅರ್ಥೈಸುತ್ತಾರೆ.

ತಳವಾರನೆಂದರೆ ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಪಾಳೆಯಗಾರನ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಎಂದೂ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂದಿನ ರಾಜ, ಅರಸು ನಾಯಕರಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಕಂದಾಯ, ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಗರದ ಆಗು – ಹೋಗುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತಳವಾರನ ಪ್ರಮುಖ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ನಾಯಕನ ಪಾಳೆಯಪಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಅಧೀನ ನಾಯಕರ ಗ್ರಾಮ ಉಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಂದಿನ ಆರಕ್ಷಕ (ಪೋಲೀಸ್) ಅಧಿಕಾರಿಯ ಹಾಗೆ ಅಂದಿನ ತಳವಾರ ಇದ್ದ ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕಾರ್ಯದಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ತಳವಾರ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ವೃತ್ತಿ ಸೂಚಕ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಮೂಲತಃ ತಲಕಾರ ಎಂದಿದ್ದ ಪದ 'ತಳವಾರ' ಎಂದು ವಿಕಾಸ ಆಗಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ 'ತಲ' ಎಂದರೆ 'ಸ್ಥಳ' 'ವಾರ' ಎಂದರೆ 'ವಾರಸುದಾರ'. ಅಂದರೆ ಒಂದು ಸ್ಥಳದ ವಾರಸುದಾರರನ್ನು ತಳವಾರ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮದ ಜನರ ನಿಯಂತ್ರಣ ಹಾಗೂ ರಕ್ಷಣೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ತಳವಾರನಿಗೂ ಇಂದಿನ ಪೋಲೀಸ್‌ರಿಗೂ ಹಲವಾರು ಸಾಮತ್ಯಗಳಿದ್ದು, ಅಂದಿನ ತಳವಾರನ ಚಾವಡಿಯಂತೆಯೇ ಇಂದಿನ ಪೋಲೀಸ್ ಠಾಣೆ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನ ಓಲೆಕಾರ ಇಂದಿನ ಅಂಚೆ ವಾಹಕ (ಪೋಸ್ಟ್‌ಮ್ಯಾನ್) ಆಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ತಳವಾರನಿಗೆ ಓಲೆಕಾರ, ಹಳಬ ಎಂದು ಪರ್ಯಾಯ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಓಲೆಕಾರ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು, ವಸ್ತುವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಾರ್ಯ ಇಂದಿನ ಪೋಸ್ಟ್‌ಮ್ಯಾನ್‌ಗೆ ಸಂವಾದಿಯಾಗಿ ಬಳಸಬಹುದು. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತಳವಾರ ನಿಭಾಯಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಈತನಿಗೆ ಓಲೆಕಾರನೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. 'ಹಳಬ'

ಎಂದರೆ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ವೃತ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದವರಿಗೆ 'ಹಳಬ' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಹಳಬ' ಎಂದರೆ ಹಿರಿಯ ಎಂದರ್ಥ ಇದೆ.

ಹೀಗೆ 'ತಳವಾರಿಕೆ' ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಹಲವಾರು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳೆಲ್ಲದರ ಅರ್ಥ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸ್ಥಳದ ಕಾವಲು, ರಕ್ಷಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಆರಂಭವಾದ ವೃತ್ತಿ ಮುಂದೆ ಜಾತಿ ಸೂಚಕವಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪಾರಂಪರಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಂತತಿಯವರಿಗೆ ತಳವಾರರು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.\

೩.೨. ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ತಳವಾರ ಎಂಬ ಪದ ಅಧಿಕಾರ ಸೂಚಕವಾದುದು. ತಳವಾರನ ಚರಿತ್ರೆ ಕ್ರಿ. ಶ. ೩ನೇಯ ಶತಮಾನದಷ್ಟು ಪುರಾತನ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ತಳವಾರನ ಸ್ಥಾನವು ಶಾತವಾಹನರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಕ್ರಿ. ಶ. ೩ನೇಯ ಶತಮಾನದ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ಕುಲದ ಅರಸರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ತಲವರ' ಎಂಬ ಪದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು 'ಮಹಾ ತಲವರ' ಎಂಬ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರ ಬಗೆಗೆ ಶಾತವಾಹನ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಶಾತವಾಹನರ ಕಾಲದಿಂದ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾಲದ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸನ್ನತಿಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ 'ತಳಾರ', 'ತಳಾರಿಣಿ' ಎಂಬ ಪದಗಳು ಪ್ರಯೋಗಗೊಂಡಿವೆ."[೮] ಈ ಒಂದು ಆಧಾರದಿಂದ ಕ್ರಿ. ಶ. ೨ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾತವಾಹನರ ಕಾಲದಿಂದ ಅಧಿಕೃತವಾದ ಚರಿತ್ರೆ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿ. ಶ. ೨ನೇ ಶತಮಾನದ ವೇಳೆಗೆ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ ನಾಗಾರ್ಜುನಕೊಂಡದ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ವಂಶದ ದೊರೆಗಳಿಂದ 'ಸ್ತಲವರ, ತಲವರ, ತಳಾರ, ತಳಾವಿ, ತಳವಾರ, ಮಹಾತಲವಾರ, ನಾಡ ತಳವಾರ ಎಂಬ ಪೊಲೀಸ್ ವಿಭಾಗದ ಹುದ್ದೆಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು."[೯] ಈ ಆಧಾರದಿಂದ ಅಂದಿನ ನಗರಜೀವನದಲ್ಲಿ 'ತಳವಾರ' ಹುದ್ದೆ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಬಹುದು. "ಮಹಾ ತಲವರ'ನನ್ನು ಈಚೆಯ ಕಾಲದ 'ಮಹಾಮಂಡಲೇಶ್ವರ' ಎಂಬ ಉನ್ನಾತಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಬಹುದು. 'ಮಹಾತಲವರ'ನಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯನಾದ 'ತಲವರ' ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದರೂ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಮಂಡಲೇಶ್ವರನು ಬೆಳೆದು ಮಹಾ ಮಂಡಲೇಶ್ವರನಾದಂತೆ ತಲವರನು ಬೆಳೆದು ಮಹಾತಲವರನಾಗಿರಬೇಕು.[೧೦] ಎಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಊಹೆ ನಿಜವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕ್ರಿ. ಶ. ೬ – ೭ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಪಶ್ಚಿಮ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಿದ್ದ ಭೋಜ ಮನೆತನದ ಕಾಪಾಲಿವರ್ಮನ ಒಂದು ತಾಮ್ರ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ 'ನಂದಕ ತಲವರ'[೧೧] ಎಂಬ ಉನ್ನತಾಧಿಕಾರಿಯ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಚಾಲುಕ್ಯ

ಅರಸ ಇಮ್ಮಡಿ ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನನ ಕ್ರಿ. ಶ. ಸು. ೬೬೯ರ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ತಾಮ್ರ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಿವೇದಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಮುಂದಿನ ವಾಕ್ಯವು ಬರುತ್ತದೆ. "ಗ್ರಾಮೇಯಕಾನ್ ರಾಜಪುರುಷ ತಳವರ ದಂಡನಾಯಕ"[೧೨]. ಇದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲಿ ಗಣ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಎಂಬ ಅಂಶ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಮೌರ್ಯರ ಕಾಲದ ಕಂದಹಾರ್ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಬೇಡರ ಉಲ್ಲೇಖವಿರುವುದರಿಂದ 'ತಳವಾರಿಕೆ'ಯನ್ನು ಆಗಿನಿಂದಲೇ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ."[೧೩] ಈ ಎಲ್ಲಾ ಆಕರಗಳಿಂದ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿ ಕ್ರಿ. ಶ. ೨ನೇ ಶತಮಾನದ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಲೇ ರಾಜ್ಯ, ನಗರ, ಗ್ರಾಮಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಿಳಿತವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ರಾಜರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಹುದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕ್ರಿ. ಶ. ೧೨ನೇ ಶತಮಾನದಿಂದಲೂ ಆಯಾ ಆಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡ ನಾಯಕರೇ ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಡ ನಾಯಕರು ಶ್ರೀಶೈಲದ ಕಡೆಯಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ವಲಸೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಯುದ್ಧ, ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬಳಕೆ, ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣ, ದೈಹಿಕ ಸದೃಢತೆ, ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಹೋರಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಇವರನ್ನು ಸೈನಿಕರನ್ನಾಗಿ, ನಗರರಕ್ಷಕರನ್ನಾಗಿ, ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆಗೋಸ್ಕರ ನಾಯಕರನ್ನೇ ನೇಮಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಇತ್ತು. ಈ ಜನರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಆಂತರಿಕ ದಂಗೆಗಳು ಏಳದಂತೆ, ಕಳ್ಳಕಾಕರು ಸುಳಿಯದಂತೆ ಇವರನ್ನು ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

"ತಲಕಾಡಿನ ಗಂಗರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಾದ ಬೇಡರನ್ನು ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ದರೋಡೆಕೋರರ, ದಾಳಿಕೋರರ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಹೊಯ್ಸಳರ ಕಾಲದವರೆಗೂ ಮುಂದುವರಿಯಿತು."[೧೪] ಹಾಗೆಯೇ "ಚಾಲುಕ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಪಡೆಗಳು 'ಕರ್ನಾಟಕ ಸೈನ್ಯ'ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಕರ್ನಾಟಕ ಸೈನ್ಯವೆಂದರೆ ಬೇಡರ ಸೈನ್ಯವೆಂದೇ ಹೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇಡರೇ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು."[೧೫] ಹೀಗೆ ಬೇಡರು ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟರ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಲೇ ನಾಡಗಾವುಂಡ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರ, ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ನಂಬಿಕೆಗೆ ಅರ್ಹರಾದ ನಾಯಕರನ್ನು ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಆಂತರಿಕ ಆಡಳಿತದ ಭದ್ರತೆಗೂ ಹಾಗೂ ಶಿಸ್ತುಬದ್ಧ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಇವರಿಗೆ ವಿವಿಧ ಆಡಳಿತದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಕರ್ನಾಟಕ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ 'ತಳವಾರ' ಹುದ್ದೆ ಅತಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನೆಲಮಂಗಲದ ಒಂದು ಶಾಸನ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ತಳವಾರನೊಬ್ಬ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದ ಬಗೆಗೆ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. "ಜತ್ತ ತಳವಾರ ಪೊಗುಣ್ಣೆ ಕಾಳೆಗದುಳ ಇರೆದು ಸತ್ತ"[೧೬] ಎಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ೮ನೇ ಶತಮಾನದ ಶಾಸನವೊಂದು

ಊರಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸೇವೆಯ ತಳವಾರನಿಗೆ ಇನಾಂ ಭೂಮಿ ನೀಡಿರುವುದನ್ನು 'ಅರವಟ್ಟಿಗ ತಳರ ಕೂಡಲೂರ ವೃತ್ತಿ ಸೂಕ್ತಿ ಊರೊಳೆ... ಕೊಟ್ಟ ನೆಲ'[೧೭] ಎಂದು ಈ ಶಾಸನದಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ೯ನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಾದರೆ ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯ ವಿರಚಿತ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ 'ತಳಾರ'ನ ಪಾತ್ರಗಳು ಊರಿನ ಕಾವಲುಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಆತನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಕಾರ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೇನು ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. "ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜರುಗುವ ಕಳ್ಳತನ, ಹಾದರತನ, ಕೊಲೆ, ದರೋಡೆಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದು ತಳವಾರನ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತಳವಾರನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೇನಾಪತಿ ದಂಡನಾಯಕನಿಗೆ ಸಮನಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು"[೧೮] ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕ್ರಿ. ಶ. ೧೩೩೬ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ವಿಜಯನಗರದ ಕಾಲದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತಳವಾರ ಮತ್ತು ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದರ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ದಾಖಲೆಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. "ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲು ನಾಯಕರು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದು, 'ಕುಮ್ಮಟದುರ್ಗ', ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಬೇಡ ರಾಜರು ಇದ್ದರೆಂಬ ಉಲ್ಲೇಖ ಗದ್ದೆಮನೆ ಶಾಸನದಲ್ಲಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾಳ್ವಿಕೆ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಮ್ಮಟದುರ್ಗದ ಮುಮ್ಮಡಿ ಸಿಂಗೆಯ ನಾಯಕ, ವೀರ ಕಂಪಿಲರಾಯ ಮತ್ತು ಕುಮಾರರಾಮ ಈ ವಂಶದ ಪ್ರಮುಖ ಅರಸರು. ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಾಪಕರಾದ ಹರಿಹರ – ಬುಕ್ಕರು ಕುಮಾರರಾಮನ ಭಾವನಾದ ಸಂಗಮನ ಮಕ್ಕಳು. ಕುಮ್ಮಟದುರ್ಗ ಅವಸಾನವೇ ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ನಾಂದಿ ಮತ್ತು ಅಡಿಗಲ್ಲಾಯಿತು. ಈ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ತುಳುವ ಸಂತತಿಯವರು 'ತಳವಾರಿಕೆ' ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದವರೆಂದು, ಇವರ ತಾತ ತಳವಾರ ಈಶ್ವರ ನಾಯಕ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸುತ್ತದೆ."[೧೯] ಎಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ದಾಖಲೆಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಇದು ಸತ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಜಯನಗರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ಪ್ರಚಲಿತವಿದ್ದಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ರಕ್ಷಣೆ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿದ ಬಗ್ಗೆ ದಟ್ಟವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳಿವೆ. "ವಿಜಯನಗರವನ್ನಾಳಿದ ಸಂಗಮ, ಸಾಳುವ, ತುಳುವ ಮತ್ತು ಅರವೀಡು ವಂಶಗಳ ಪ್ರಮುಖ ಅರಸರು ತಳವಾರಿಕೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತುಳುವ ಅರಸರು ತಳವಾರಿಕೆಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟು ರಕ್ಷಣಾ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಅರಸರು 'ತಳವಾರ' ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಭೂದಾನ, ತೆರಿಗೆ (ಸುಂಕ) ಕೊಡುವ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಂದ ವಿನಾಯ್ತಿ ಪಡೆದಿದ್ದರು"[೨೦] ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ತುಳುವ ಸಂತತಿಯ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದೇವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಮೂಲತಃ "ತುಳುವ ಸಂತತಿ ತಳವಾರಿಕೆಯಿಂದ ವಿಕಾಸವಾಗಿರಬೇಕು. ಇದರ ಮೂಲಪುರುಷನು ತಳವಾರ ಈಶ್ವರ ನಾಯಕ, ನರಸನಾಯಕ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ

ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು."[೨೧] ಈ ಮಾಹಿತಿಯಿಂದ ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರು ತಳವಾರಿಕೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯವರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಠಿ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯ ವಿರಚಿತ 'ಅಮುಕ್ತ ಮೌಲ್ಯದ' ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಪ್ರಸಂಗವಿದೆ. "ಇಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು ಕಾವಲು ಕಾಯುವ ತಳವಾರರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ರಾಯನು ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ರಾತ್ರಿ ಯಾರಾದರೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಬೀಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಅದನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಕಾಯ್ದಿಟ್ಟು ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ತಳವಾರರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು."[೨೨] ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಲೇ ವಿವಿಧ ಮಂಡಲ, ಪಟ್ಟಣ, ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಕಾವಲುಗಾರನಾಗಿ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಆಡಳಿತದ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ 'ತಳವಾರ'ನನ್ನು ನೇಮಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಈ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ವಿಜಯನಗರ ಅರಸರು ಪ್ರಮುಖರೆನಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದ ವೃತ್ತಿ. ಇಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ವಂಶಪರಂಪಾರ್ಯವಾಗಿ ಬೇಡ ನಾಯಕ ಸಮುದಾಯದವರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವೆಂಬಂತೆ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ತಾಯಿ ನಾಗಲಾದೇವಿ ಬೇಡ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವಳು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಿಂಹಾಸನ ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯ ಹೋರಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಪಟ್ಟದರಸಿಗೆ ಜನಿಸಿದ ಅಚ್ಯುತರಾಯ ಹಾಗೂ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಶಾಸನವೊಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. "ಪೂರ್ವದಾರಭ್ಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಕಾವಲಿ (ಕಂಪ) ನಾಡ ದಳವಾರಿಕೆಯು ನಡಿಯು ಆಯಿತು. ನಮ್ಮ ಮರಿಯಾದೆ ದಯಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡವನಾದನು. ಅದೇ ಮೇರೆಗೆ ಕೃಷ್ಣರಾಯನು ದಯಪಾಲಿಸಿದ ವಿವರ, ನಾಡ ದಳವಾರಿಕೆ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಯು ಕುಮಾರರಾಮನ ವಂಶಸ್ಥರಾದ ಹಿರೇ ಬೊಮ್ಮಂತ ರಾಜನಿಗೆ ಜಾಗೀರು ಕೊಟ್ಟ ಗ್ರಾಮಗಳು, ಉಜನಿ (ಇಮ್ಮಡಿ ನಾಯಕ), ಜರಿಮಲೆ (ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ನಾಯಕ), ಗುಡೆಕೋಟೆ (ಈರಪ್ಪ ನಾಯಕ). ಕುಡತಿನಿ (ಹಿರೇ ಬೊಮ್ಮಂತ ನಾಯಕ) ರಾಜರು ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು."[೨೩] ಈ ಮಾಹಿತಿಯನ್ವಯ ವಿಜಯನಗರದಿಂದ ವಿಕಾಸವಾದ ಹಲವಾರು ಸಾಮಂತ ಅರಸರು ಈ ನಾಡ ತಳವಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಕಾವಲಿಗಾಗಿ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

೧೭ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ವಿಜಯನಗರದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಪತ್ಯವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೊನೆಗೊಂಡ ನಂತರ ಬಿಜಾಪುರದ ಆದಿಲ್‌ಷಾಹಿಗಳು ಉಚ್ಛ್ರಾಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದರು. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಹೈದರಾಬಾದ್ ನಿಜಾಮರು, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನನು ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಪಾಳೇಯ ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. "ವಿಜಯನಗರೋತ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿದ ಚಿಕ್ಕ ಪುಟ್ಟ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೆಳದಿಯ ನಾಯಕರು, ಯಲಹಂಕದ

ನಾಯಕರು, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ನಾಯಕರು, ಮೊದಲ ಹಂತಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಉಳಿದಂತೆ ಸಂತೆಬೆನ್ನೂರು, ಹರಪನಹಳ್ಳಿ, ಕನಕಗಿರಿ, ನಾಯಕನಹಟ್ಟಿ, ಹಾಗಲವಾಡಿ, ಮುತ್ತೂಡು, ಹರತಿಕೋಟೆ, ಪಾಳೇಯಗಾರರು ಮೂಲತಃ ಬೇಡ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ, ನಾಡ ದಳವಾರಿಕೆ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸುರಪುರ, ಗುಡಗುಂಟೆ, ಕೊಡೆಕಲ್ಲು, ಕರೆಗುಡ್ಡ, ಗುಂತಗೋಳ, ದೇವರುಗಳ ಅರಕೇರಿ, ರೊಡ್ಲಬಂಡಿ ಗುತ್ತಿ, ಕಪ್ಪಲುದುರ್ಗ, ದೊಡಿ ದೊಂಟಿ, ಕಪಟರಾಳ, ಸೊಂಡಿ, ಪಾಮನಕಲ್ಲು, ಪ್ಯಾಪಲಿ, ರತ್ನಗಿರಿ, ರಾಯದುರ್ಗ, ತರಿಕೆರೆ, ಅಗಳಿ, ಪರಶುರಾಮಪುರ, ತಳಕು, ದೊಡ್ಡೇರಿ, ಮೊಳಕಾಲ್ಮೂರು, ಪೆನುಗೊಂಡ, ಮುಂಡಿಕೋಟೆ, ದ್ಯಾವನಹಳ್ಳಿ (ಮುಟ್ಟಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿ) ತಲಚೇರಿ, ದೊರೆಮಳ ನನ್ನಿವಾಳ, ಗೋವನೂರ, ಮಲೆದುರ್ಗ, ಆದವಾನಿ, ಚಂದ್ರಗಿರಿ, ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ, ರಾಯಚೂರು, ಉಚ್ಚಂಗಿದುರ್ಗ, ಚಿಕ್ಕಲದಿನ್ನಿ, ಸಂಡೂರು, ಉಜ್ಜನಿ, ಬಾಣರಾವಿ, ವಡ್ಡು, ಕುಡತಿನಿ, ಹಾವನೂರು, ಮುದಗಲ್ಲು, ಜಡಕಲ್ಲುದುರ್ಗ, ಅನಂತಪುರ, ಕುಂದುರ್ಪೆ, ಹೊಸಕೋಟೆ, ಹಿರಿಯೂರು, ಬೂದಿಹಾಳು, ಐಮಂಗಲ, ಬುಕ್ಕಪಟ್ಟಣ, ಕ್ಯಾದಿಗೇರಾ, ರಾಯದುರ್ಗ, ರಾಮಗಿರಿ, ರಾಣಿಬೆನ್ನೂರು, ಮಧುರೆ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಸ್ಥಳಗಳು ಬೇಡನಾಯಕ, ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಪಾಳೇಯ ಪಟ್ಟುಗಳು."[೨೪] ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆತನಗಳು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಇವರ ಮಧ್ಯೆ ಹಲವಾರು ಕಿರುಕುಳ, ಕಾಳಗಗಳು ನಡೆದವು. ಇಂತಹ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಹೋರಾಟದಿಂದಾಗಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಂಶಸ್ಥರು ಕರ್ನಾಟಕ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅವಸಾನವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಸನಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರಲ್ಲಿ ಗೌಡ, ಶ್ಯಾನುಭೋಗ, ತಳವಾರ ಹುದ್ದೆಗಳಿದ್ದ ಬಗೆಗೆ ಮಾಹಿತಿಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. "ನಾಲ್ಕನೇ ಆಂಗ್ಲೋ ಮೈಸೂರು ಯುದ್ಧದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನನು ಪಾಳೇಯಗಾರರ ವಿರೋಧಿನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅತೃಪ್ತ ಪಾಳೇಯಗಾರರು ಟಿಪ್ಪುವಿನ ವಿರುದ್ಧ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಟಿಪ್ಪುವನ್ನು ಕೊಂದರು (೧೭೯೯). ಈ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಬೇಡ ಸಮುದಾಯದವರಲ್ಲಿ ಪಾಳೇಯಗಾರರು (ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರು) ಎನಿಸಿಕೊಂಡರು. ಪಾಳೇಯಗಾರರು ಮೊದಲನೇ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರೆ, ಗುರಿಕಾರ, ಸುಭೇದಾರ, ಸೈನಿಕ, ತುಬಾಕಿ, ಪೋಲೀಸ್ ಪಾಟೀಲ, ಕಟ್ಟೆಮನೆಯವರು, ಮಾಲಿ ಪಾಟೀಲ, ತಳವಾರ, ಓಲೆಕಾರ, ಮುಂತಾದ ಹುದ್ದೆಗಳು ಎರಡನೇ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪುರೋಹಿತ ಇಲ್ಲವೆ, ವೀರಶೈವ ಜಂಗಮರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬೇಡ ಜನಾಂಗದವರೇ ಆದ ದಾಸಯ್ಯ, ಸಮರಾಯ, ಪೂಜಾರಿಗಳು ಮೂರನೇ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದರು. ಯಾವುದೇ ಹುದ್ದೇ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ

ಹೊಂದದೆ ಬೇಟೆ, ಕೃಷಿ, ಪಶುಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ನಾಲ್ಕನೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು."[೨೫]

"ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನನ ಮರಣದ ನಂತರ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಪಾಳೇಯಗಾರರ ಬಗ್ಗೆ ಹೈದರಾಲಿ ಮತ್ತು ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನನು ಅನುಸರಿಸಿದ ನೀತಿಗಿಂತ ಕಠಿಣವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರು. ಪಾಳೇಯಗಾರರು ಮಾಸಿಕ ಇಲ್ಲವೆ, ವಾರ್ಷಿಕ ವಿಶ್ರಾಂತಿವೇತನವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಜಹಗೀರು ಕೊಟ್ಟ ಜಮೀನುಗಳಿಗೆ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಿದರು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ವಿಶ್ರಾಂತಿವೇತನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಬರಬರುತ್ತಾ ಇವರನ್ನೇ ಮಿಲಿಟರಿ ಸೇವೆಗೆ, ಪೊಲೀಸ್ ಮತ್ತು ಅರಣ್ಯ ರಕ್ಷಕರನ್ನಾಗಿ ಇಂತಿಷ್ಟು ಸಂಬಳಕ್ಕೆಂದು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು."[೨೬] ಹೀಗೆ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಾಳೇಯಗಾರರಾಗಿ ರಾಜಾರೋಷವಾಗಿ ಬದುಕಿದ್ದ ಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಸೇವಕ ವರ್ಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇಡ ನಾಯಕರನ್ನು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಬಲರಾಗದಂತೆ ತಡೆದವರಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಮೊದಲಿಗರಾದರೆ, ಆನಂತರದಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಆಳುಗಳಂತೆ ತಳವಾರರನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಇವರಿಗೆ ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಾನ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಿ, ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೇವಕನಂತೆ ತಳವಾರನನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಊರಿನ ಶಾಂತಿ, ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಸದಾ ಗಸ್ತು ತಿರುಗುತ್ತಾ ಊರಿನ ಕಳ್ಳರನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತಳವಾರ ಇಂದು ಕಂದಾಯ ಇಲಾಖೆಯ ಗ್ರಾಮ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

೩.೩. ಸಮುದಾಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವೃತ್ತಿ ಜನಾಂಗಕ್ಕೂ ಅವರ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ಚರಿತ್ರೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದ ಮೂಲದ ಬಗ್ಗೆ ಕುತೂಹಲಕರವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಐತಿಹ್ಯಗಳು ಇರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಮೂಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಅಧ್ಯಯನಗೈದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಪೌರಾಣಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ಆಯಾ ಜನಾಂಗದ ಮೂಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. "ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸದ ಭಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಜನಾಂಗಗಳು ತನ್ನದೇ ಆದ ಪ್ರಭಾವ ಮುದ್ರೆ ಬಿತ್ತಿವೆ. ಈ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ಆಗಮಿಸಿ ದೇಶಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ ಹೋದವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಜನಾಂಗದ ಅಧ್ಯಯನವೂ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸ್ವರೂಪದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಅಮೀಬಾದಿಂದ ಮಾನವನಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಡಾರ್ವಿನ್ನನ ವಿಕಾಸವಾದ

ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯ ಉಗಮವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಖಚಿತ ಆಧಾರಗಳು ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಯರ ಆಗಮನದಿಂದ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೂ, ವಿದೇಶಿಯರಿಗೂ ಉಂಟಾದ ಜನಾಂಗಿಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗೆ ಬೀಜಾಂಕುರವಾಯಿತೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈಗಾಗಲೇ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ."[೨೭] ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಜಟಿಲ – ದ್ವಂದ್ವ ನಿಲುವುಗಳು ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಅಧ್ಯಯನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ.

ಸಂಕೀರ್ಣ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವೃತ್ತಿ ಸಂಬಂಧಿತ, ಜಾತಿ – ಜನಾಂಗದವರ ಉಗಮ ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಆಯಿತೆಂದು ಹೇಳಲು ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಮೂಲ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ತೊಡಕುಗಳು ಇರುವುದು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಕುರಿತಾಗಿ ವೇದಕಾಲೀನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗಗಳ ಉಗಮದ ಬಗೆಗೆ ಕೆಲವು ಸ್ಪಷ್ಟಕಲ್ಪನೆ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. "ಋಗ್ವೇದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ಇದ್ದು, ವೈಶ್ಯ ಶೂದ್ರರೆಂಬ ಇನ್ನೆರಡು ಶ್ರೇಣಿ ನಂತರ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಒಂದೊಂದು ಅಂಗದಿಂದ ಒಂದೊಂದು ವರ್ಣಗಳು ಜನಿಸಿದವೆಂಬ ತೈತ್ತರೀಯ ಕಲ್ಪನೆಯ ಚಾತುರ್ವರ್ಣದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಹಾಕಿತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಮುಖದಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಭುಜದಿಂದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ವೈಶ್ಯ, ಕಾಲಿನಿಂದ ಶೂದ್ರ ಜನಿಸಿದ. ಕಾಲಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಶೂದ್ರನಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕಡೆಯ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲು ಮಾರ್ಗ ಮಾಡಿತು."[೨೮] ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಗ – ವರ್ಣಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಜನಾಂಗೀಯ ವರ್ಗಗಳು ಕಾಲಾನುಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಉಪವರ್ಗಗಳಾಗಿ 'ಹದಿನೆಂಟು ಜಾತಿ' ಎನ್ನುವ ಒಂದು ವಿಂಗಡಣೆಯಾಗಿದ್ದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದವರಿಗೆ ೧೩–೧೪ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಲೇಪವನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿ ಮೂಲದಿಂದಲೇ ಜಾತಿಗಳು ವಿಕಾಸ ಹೊಂದಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. "ಶೂದ್ರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗ, ಕಂಬಾರ, ಕಮ್ಮಾರ, ಕ್ಷೌರಿಕ, ಬಡಿಗ, ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ, ಗಾಣಿಗ, ಬಣಜಿಗ, ಅಗಸ, ತಳವಾರ ಮೊದಲಾದ ವೃತ್ತಿಪರ ವರ್ಗಗಳು ಒಂದೊಂದು ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತ ಬಂದು, ಒಂದೊಂದು ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗುಂಪಾಯಿತೆನ್ನಬಹುದು."[೨೯] ಹೀಗೆ ಉಂಟಾದ ಗುಂಪುಗಳಿಂದ ರಕ್ತಸಂಬಂಧಗಳು ಬೆಳೆದು ವೃತ್ತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೊಂದಿಗೆ ಜಾತಿಗಳು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಪಡೆದಿವೆ.

ತಳವಾರರ ಮೂಲ

ತಳವಾರ ಹುದ್ದೆ ಹಾಗೂ ವೃತ್ತಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿತ್ತು. 'ತಳವಾರಿಕೆ' ವೃತ್ತಿ ಕೇವಲ ಒಂದು ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ ನಾಯಕ, ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು ಶೇಕಡ ೮೦ರಷ್ಟು ಇದ್ದರೆ, ಗಂಗಾಮತಸ್ಥರು (ಬಾರಿಕೇರ, ಕಬ್ಬಲಿಗ)ರು, ಕುರುಬರು, ಹರಿಜನ, ಮುಸ್ಲಿಮರು ಶೇ. ೨೦ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವ ಬೇಡ ನಾಯಕ ಸಮುದಾಯವೇ ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮೂಲದಿಂದಲೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಬಗೆಗೆ ಮೌಖಿಕ ಮತ್ತು ಚರಿತ್ರೆಗಳ ದಾಖಲೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕವಾಗಿ ಬೇಡ ನಾಯಕ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರ ಮೂಲವನ್ನೆ ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ತಳವರರು ಎಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೇಡ, ನಾಯಕ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೧೮ ಪರ್ಯಾಯ ಪದಗಳಿದ್ದು, ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಇವರನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡರ ಮೂಲವೇ ತಳವಾರರ ಮೂಲ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕರ್ನಾಟಕದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಮೂಲ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕರ್ನಾಟಕದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ಸಹ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದಾರೆ. "ಬೇಟೆಯ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡ ಬೇಡ ನಾಯಕರನ್ನು 'ಪುಳಿಂದ', 'ಶಬರ', 'ಕಿರಾತ', 'ನಿಷಾದ', 'ವಾಲ್ಮೀಕಿ', 'ತಳವಾರ', 'ಪರಿವಾರ' ಎಂದು ವಿವಿಧ ಪರ್ಯಾಯ ಪದಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ನಾಯಕರು ಆರ್ಯೇತರ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಪುಲಿಂದರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದ ಲೋಹಯುಗ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜನರ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಮಿಶ್ರ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದವರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ".[೩೦] ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಕ್ರಮಣ, ವಿಸ್ತರಣೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ಸಮುದಾಯಗಳು ಭಾರತದ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋದರು. ಅದೇ ರೀತಿ ಬೇಡರು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಕಡೆಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದು ವಿಂಧ್ಯ ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಇವರನ್ನು ಆರ್ಯೇತರ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲಕ ಪ್ರಕಾರ ಬೇಡರನ್ನು ದ್ರಾವಿಡರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ರಂ.ಶ್ರೀ.ಮುಗಳಿಯವರು "ಬೇಡ ಜನಾಂಗ ದ್ರಾವಿಡ ಜನಾಂಗವಾಗಿದೆ. ದ್ರಾವಿಡರಿಗಿಂತ ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬೇಡರ ಬದುಕನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಇವರು ಪೂರ್ವ ದ್ರಾವಿಡ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ಬೇಡ ನಾಯಕರು, ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಕುಲಗಳಾದ ಇರುಳ, ಕಾಡುಕುರುಬ ಜನಾಂಗಗಳು ದ್ರಾವಿಡರಿಗಿಂತ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಿನ್ನರಾದ ಪೂರ್ವ ದ್ರಾವಿಡರು ಎಂದು ವರ್ಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರೇ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಶಬರ, ಮಾತಂಗರು, ಬೇಡರು, ಅವರ ಜೊತೆಯವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ

ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ"[೩೧] ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಬೇಡ ನಾಯಕ ತಳವಾರರು ಭಾರತದ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳಾದ ಶಬರ, ಮಾತಂಗ ಮತ್ತು ಬೇಡರ ಕುಲ ಮೂಲದಿಂದ ಬಂದವರೆಂದು ಹಾಗೂ ದ್ರಾವಿಡರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

೩.೪. ವೃತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ವೃತ್ತಿಗೆ ಮಾನವನ ಇತಿಹಾಸದಷ್ಟು ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಇದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನಾಧಾರವಾಗಿ ವೃತ್ತಿ ಇದೆ. ವೃತ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಬಾಳುವುದು ಬದುಕುವುದು ಮಾನವನಿಗೆ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಹೀಗಾಗಿ ಮನುಕುಲದ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಅವನಿಗೆ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. "ಜೀವನಾವಶ್ಯಕ ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದ ಮಾನವನ ಆರಂಭದ ವೃತ್ತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿದ್ದವು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬೇಟೆ, ಕುಂಬಾರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿ. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ನಿಸರ್ಗಜೀವಿಯಾದ ಮಾನವನು ಸಮಾಜ ಜೀವಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದಂತೆ ಈ ನೈಸರ್ಗಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಗಳು ಅನುವಂಶಿಕವಾಗಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲದೆ, ಜಾತಿವಾಚಿ, ಧರ್ಮವಾಚಿಗಳಾಗಿರದೆ, ವೃತ್ತಿವಾಚಿಗಳೆನಿಸಿದ್ದವು. ಕ್ರಮೇಣ ಇವು ಜಾತಿನಿಷ್ಠ, ಜನಾಂಗನಿಷ್ಠ, ಪ್ರದೇಶ ನಿಷ್ಠಗಳಾಗಿಯೂ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆ. ಆಯಾ ಕಾಲ, ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾಲ ದೇಶಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬರುವ ಈ ವೃತ್ತಿಗಳು ಸ್ವರೂಪ ಸ್ವಭಾವಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಧಾನವೃತ್ತಿಗಳು ಅನೇಕ ಉಪವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಈ ಉಪವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಒಳವೃತ್ತಿಗಳು ಹಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೊಂದು ಮುಖ್ಯ ವೃತ್ತಿಗಳು ಉಪವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು."[೩೨] ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಈ ರೀತಿಯ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಆದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕುವಂತಿಲ್ಲ. ಅನುವಂಶಿಕವಾಗಿ ವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ ಹಲವಾರು ಉಪವೃತ್ತಿಗಳು ಕವಲೊಡೆದವು. ಮೊದಮೊದಲು ವೃತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ಇವು ೧೨-೧೩ನೇ ಶತಮಾನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ವೃತ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಜಾತಿ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ವರ್ಣಗಳ ನಂತರ ಜಾತಿ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ವೃತ್ತಿಕಾಯಕದವರನ್ನು ಶೂದ್ರರಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಪಂಚಮರು ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಚನಕಾರರು ವೃತ್ತಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಆಯಾ ವೃತ್ತಿಯವರು ಒಂದೊಂದು ಗುಂಪಾಗಿ, ಕ್ರಮೇಣ ಜಾತಿಗಳಾದ ಬಗೆಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ೧೪ನೇ ಶತಮಾನದ ಹೇಮಾದ್ರಿಯು ಪಂಚಮರು ಮತ್ತು ಕಾರುಕರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಸ್ಪೃಶ್ಯ-ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ ವೃತ್ತಿಯವರ ಬಗೆಗೆ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಲೇ ಆಯಾ ವೃತ್ತಿಯವರು

ಒಂದೊಂದು ಜಾತಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಆರಂಭದ ವೃತ್ತಿಗಳು ಜಾತಿವಾಚಿ, ಜನಾಂಗವಾಚಿ, ಪ್ರದೇಶವಾಚಿ ಮತ್ತು ವರ್ಗವಾಚಿ ವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿ ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಮಾನವ ಬೌದ್ಧಿಕತೆ, ವಿಕಾಸವಾದಂತೆ ವೃತ್ತಿಗಳೂ ವಿಕಾಸಗೊಂಡವು. ಇದರಿಂದ ಸಮಾಜ, ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೊಸ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆ, ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳು ಉಂಟಾಗಿವೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಿಸರ್ಗ ಜೀವಿಯಾದ ಮಾನವ ಸಮಾಜ ಜೀವಿಯಾದನು. ಆಗ ನೈಸರ್ಗಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳು ಬೆಳೆದು ಬರುವಂತಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂದು ವೃತ್ತಿ ಸರಳತೆಯಿಂದ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗೆ ಸರಿಯುತ್ತಾ ಬಂದ ಬಗೆಯನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ವ್ಯಕ್ತಿ ಶ್ರಮಜೀವಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈತನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಗೆ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಶ್ರಮ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಪೂರಕವಾಗಿಯೂ, ಪ್ರೇರಕವಾಗಿಯೂ ನಿಂತು ಅವನ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಚುರುಕುಗೊಳಿಸಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ವೃತ್ತಿಯ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮತ್ತು ದೈಹಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವ ಮಾನವ ಪ್ರಕೃತಿ ಒದಗಿಸುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬದುಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಮನುಷ್ಯನ ಲಕ್ಷಣವಾದ್ದರಿಂದ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವೃತ್ತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಕೈಗೊಂಡ ವೃತ್ತಿಗೆ ಆತನ ಆಸಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಠೆ ಹಾಗೂ ದೈಹಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಹಸಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಉದ್ಯೋಗ ಬದುಕಿನ ಅವಲಂಬನೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಅಗತ್ಯ ಮಾರ್ಗವು ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ, ಜೀವನಾವಶ್ಯಕತೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ವೃತ್ತಿಗಳು ಕೇವಲ ವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿ ಉಳಿಯದೇ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಕಲೆಗಳಾಗಿ, ಜೀವನದ ನೆಲೆಗಳಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿವೆ.

"ವ್ಯಕ್ತಿಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವಂತೆ ವೃತ್ತಿಪ್ರಧಾನವೂ ಆಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಅನೇಕ ವೃತ್ತಿಗಳು ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಕ ವೃತ್ತಿ, ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿ, ಉತ್ಪಾದಕ ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿ, ಇತರೆ ವೃತ್ತಿಗಳು"[೩೩] ಎಂದು ಬಿ.ಆರ್.ಹಿರೇಮಠರು ವರ್ಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಉತ್ಪಾದಕ ವೃತ್ತಿ

ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿಂದ ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಕಸುಬುಗಳೇ ಉತ್ಪಾದಕ ವೃತ್ತಿಗಳು. ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಭೂಮಿ, ಶ್ರಮ, ಪರಿಕರ ಮತ್ತು ಹಣರೂಪದ ಬಂಡವಾಳಗಳು ಅವಶ್ಯಕವೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಉತ್ಪಾದನೆ ಸಾಧ್ಯ. ಪ್ರಾಚೀನ

ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಬೇಸಾಯ, ಪಶುಪಾಲನೆ ಮುಂತಾದ ವೃತ್ತಿಗಳು ಈ ಉತ್ಪಾದಕ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿ

ಉತ್ಪಾದಕ ವೃತ್ತಿಯವರು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ಪೂರೈಕೆ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯ ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿ ಇವರದ್ದಾಗಿದೆ. ಇವರು ಸಮಾಜದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಲ್ಲದೆ ಉತ್ಪಾದಕರ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಹಕರ ನಡುವಿನ ಸೇತುವೆಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಉತ್ಪಾದಕ, ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿ

ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಪೂರೈಕೆ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ ವೃತ್ತಿಯವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕುರುಬ, ಮಾಲೆಗರ, ತೆಲ್ಲಿಗ, ಪತ್ರಗಾರ, ಸಾಲಿಗ, ಜೇಡ, ಚಿಪ್ಪಿಗ, ಕಂಚುಗಾರ, ಕುಂಬಾರ, ಕಂಬಾರ, ಬೋಗಾರ, ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ, ಮಾಲಿಗ, ಮೇದ, ಸಮಗಾರ, ಬಡಗಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಉತ್ಪಾದಕ ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿಯವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವೃತ್ತಿಯವರಿಗೂ ಭೂಮಿ, ಶ್ರಮ ಹಾಗೂ ಹಣರೂಪದ ಬಂಡವಾಳ ಮತ್ತು ಸಂಘಟನೆಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ಅಂಶಗಳು ಈ ವೃತ್ತಿಯವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇತರೆ ವೃತ್ತಿಗಳು

"ಉತ್ಪಾದಕ, ವಿನಿಮಯ ಮತ್ತು ಉತ್ಪದಕ ವಿನಿಮಯ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲದೆ ಯೋಧ, ಅಗಸ, ನಾಯಿಂದ, ನಾಯಕ, ತಳವಾರ, ಶಿಲ್ಪಕರ್ಮಿ, ಸೂಳೆಗಾರಿಕೆ, ಅಂಬಿಗ, ಆಯ್ದಕ್ಕಿ, ಒಕ್ಕಲುತನ, ಕಿನ್ನರಿ, ಗಾಣ, ಢಕ್ಕೆ, ಓಲೆಕಾರ, ತುರುಗಾಹಿ ನುಲಿ, ಬಹುರೂಪ, ಬಾಚಿ, ಸುಂಕ, ಸೂಜಿ, ಮಾದಾರ, ಮೇದರ, ರಾಯಸ, ವೈದ್ಯ, ಸತ್ತಿಗೆ, ಹಡಪ ಮುಂತಾದ ವೃತ್ತಿಗಳು ಮಧ್ಯಯುಗೀನ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ವೃತ್ತಿಗಳು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿತಗೊಂಡ ವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿವೆ."[೩೪] ಇವಲ್ಲದೆ ಅನುಕ್ತವಾದ ಇಂಥ ಹಲವಾರು ವೃತ್ತಿಗಳು ಅಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿರಬಹುದು.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ವೃತ್ತಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಸಮಾಜಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ವೃತ್ತಿಗಳು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿದ ವೃತ್ತಿಗಳೆಂದು ಶಾಸನಗಳ ಆಧಾರದಿಮದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾದಂತೆ ಕೆಲವು ವೃತ್ತಿಗಳು ಅವಜ್ಞೆಗೆ ಗುರಿಯಾದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಉನ್ನತವರ್ಗದ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸೇವೆಗಾಗಿಯೇ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದವರೆಗೂ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ವೃತ್ತಿಗಳು ಕೆಲವು

ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆ ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಇಂದು ಸಮಾಜ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಸಮಾಜದ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುತ್ತ ಜನರ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದ ಒಕ್ಕಲಿಗ, ಅಗಸ, ನಾಯಕ, ತಳವಾರ, ಶಿಲ್ಪಕರ್ಮಿ, ಬಡಗಿ, ಗಾಣ, ಬಾಚಿ, ಮಾದಾರ, ವೈದ್ಯ, ಹೂಗಾರ, ಕುರುಬ, ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ, ಹಡಪ ಮುಂತಾದ ವೃತ್ತಿಗಳು ದೈನಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವೆನಿಸಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮ ಇಂದಿಗೂ ಈ ವೃತ್ತಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ, ಆಧುನಿಕ ಆವಿಷ್ಕಾರ, ವಸ್ತುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂದಿಗೂ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಇನ್ನು ಉಳಿದ ವೃತ್ತಿಗಳಾದ ತೆಲ್ಲಿಗ, ಸಾಲಿಗ, ಬೇಡ, ಚಿಪ್ಪಿಗ, ಸಮಗಾರ, ಕಿನ್ನರಿ, ಢಕ್ಕೆ, ತುರುಗಾಹಿ, ನುಲಿ, ಸುಂಕ, ರಾಯಸ, ಸತ್ತಿಗೆ, ಮುಂತಾದ ವೃತ್ತಿಗಳು ಇಂದು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಾಣಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹಾಗೂ ಆಧುನೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಕೊರತೆ, ಬೇಡಿಕೆಯ ಕೊರತೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಇವುಗಳು ಇಂದು ನಾಶ ಹೊಂದಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಒಂದು ನಾಡಿನ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ರಕ್ಷಿಸುವ ಇಂಥ ವೃತ್ತಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಒಂದು ನಾಡಿನ ಜನರ ಜೀವನ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಳವಾರ ಎನ್ನುವುದು ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಣೆ, ಗ್ರಾಮಕಾವಲು, ಕಾವಲುಕಾಯುವಿಕೆಗಾಗಿ ನಿಯೋಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿದೆ.

'ತಳವಾರಿಕೆ' ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಳಿತಗೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಜನತೆಯ ಬದುಕು, ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮತ್ತು ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಉಳಿಸಿ, ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಈ ವೃತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ ಹಾಗೂ ಐತಿಹ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸದ ಆಕರಗಳಿಂದ ಅವರ ಜೀವನ ವಿಧಾನ, ಕಾರ್ಯ ವಿಧಾನ, ಅಧಿಕಾರ, ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಶಾಸನ, ಪುರಾಣ ಇತಿಹಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿತಗೊಳ್ಳುವ ತಳವಾರ, ಇತರೆ ವೃತ್ತಿಯವರಿಗಿಂತ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮತ್ತು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತಳವಾರನು ಪಡೆದಿದ್ದ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಹಲವಾರು ದಾಖಲೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

೩.೫. ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರು ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಇದನ್ನು ಮೊದಲು ಆರಕ್ಷಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಒಂದು ಇಡೀ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳೀಯ ಹಂತದಲ್ಲಿತ್ತು. ರಾಜಧಾನಿಯ ಆಡಳಿತದಂತೆಯೇ ಸ್ಥಳೀಯ ಆಡಳಿತ ಪದ್ಧತಿ ರೂಢಿಗತವಾಯಿತು. ಆರಕ್ಷಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ರೂಪಿಸಲಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಆರಕ್ಷಕ, ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಕನಾಗಿ ತಳವಾರ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ. ಈತನ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮದ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು. ಕಾಡುಮೃಗಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವುದು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ನಡೆಯದಂತೆ ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುವುದು. ಹಾಗೂ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದು. ಹಾಗೂ ಆಯಾ ಊರಿನ ಗೂಢಾಚಾರಿಕೆ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ನಾಯಕನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ತಳವಾರನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾವಲುಗಾರನಾಗಿ ಆಯಾ ಗ್ರಾಮ, ನಗರದ ಸಂಪೂರ್ಣ ರಕ್ಷಣಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರುವ ಆರಕ್ಷಕನಾಗಿ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಕಂಡುಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ.೧೭೬೦-೧೭೯೯ರಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸಿದ ಹೈದರಾಲಿ ಮತ್ತು ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನ್‌ರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ನಿರ್ದೇಶಿತ ಆಡಳಿತ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಪೋಲಿಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಜೊತೆಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರಿ ಪದ್ಧತಿ, ಭೂಕಂದಾಯ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಇದರ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಗೌಡ, ಶಾನುಭೋಗ, ತಳವಾರ, ತೋಟಿ, ನೀರಗಂಟಿ ಎಂಬ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಹುದ್ದೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇವು ಹಲವು ಶತಮಾನಗಳ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ವಿಕಸನದಿಂದ ರೂಪ ತಾಳಿವೆ. ಗೌಡ ಊರಿನ ಮುಖಂಡನಾಗಿ ನ್ಯಾಯ, ನೀತಿಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಇನ್ನು ಕುಲಕರ್ಣಿ (ಶ್ಯಾನುಭೋಗ) ಕಂದಾಯ ಸಂಗ್ರಾಹಕ ಮತ್ತು ಕಡತಗಳ ರಕ್ಷಕನಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ತಳವಾರ ಕಂದಾಯ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮತ್ತು ಆಯುಧಧಾರಿಯಾಗಿ ಗೌಡ, ಪಟೇಲನ ಆಜ್ಞಾನುದಾರಕನಾಗಿ ಗ್ರಾಮ, ನಗರದ ಶಾಂತಿಪಾಲನೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ ಇವನ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಊರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮಸಭೆ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಪಂಚಾಯ್ತಿಗಳು ಇವರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಜರುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದೇ ಪದ್ಧತಿ ಬಿಜಾಪುರ ಸುಲ್ತಾನರು, ಮೊಘಲ್ ಮತ್ತು ಮರಾಠರ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ನಂತರ ಬಂದ ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತಕ್ಕೆ ಹೊಸ ರೂಪವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟನ್‌ರಾಣಿಯ ಸರ್ವ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಸ್ಥಳಾದರೆ, ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಾಗಿದ್ದ. ಅದೇ ರೀತಿ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಕಲೆಕ್ಟರ್, ಸಬ್ ಕಲೆಕ್ಟರ್, ತಹಶೀಲ್ದಾರ್, ಮಾಮಲೆದಾರ್, ಜಿಲ್ಲೆದಾರ್ (ಕಂದಾಯ ಪರಿವೀಕ್ಷಕ). ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಗೌಡ, ಪಟೇಲ,

ತಳವಾರ ಎಂಬ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿಯ ನಂತರ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೊಸ ರೂಪ ನೀಡಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರ, ಹಕ್ಕುಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಸ್ಥಳೀಯರಾದ ಗೌಡ, ಪಟೇಲ, ಶ್ಯಾನುಭೋಗ, ತಳವಾರ ಕೇವಲ ಇವರ ಕೈಗೊಂಬೆಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಗೌಡ, ಪಟೇಲರಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಲುಪಾಲು ವೀರಶೈವ ಲಿಂಗಾಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಕಾಲುಭಾಗ ಬೇಡರು, ಕುರುಬರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾನ್ಯತೆ ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ಶ್ಯಾನುಭೋಗರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಿದ್ದಾರೆ. ಉಳಿದವರಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಾಯತರಿದ್ದಾರೆ. ತಳವಾರ, ಓಲೆಕಾರ, ವೃತ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇಡ, ನಾಯಕರನ್ನು ನೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವರ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಸದೃಢತೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಓಲೆಕಾರರನ್ನು 'ಉಗ್ರಾಣಿ' ಎಂದು ಕರೆಯುವ ವಾಡಿಕೆಯಿದೆ. 'ಉಗ್ರಾಣಿ' ಎಂದರೆ, ಕಂದಾಯವನ್ನು ದವಸ ಧಾನ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ತಹಶೀಲ್ ಕಚೇರಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಈತನದಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ 'ಉಗ್ರಾಣಿ' (ಸಂಗ್ರಾಹಕ) ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದಿರಬಹುದು. ತೋಟಿ, ನೀರಗಂಟಿಯವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಂತರ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾಪಾಡಲು ಮತ್ತು ಪೋಲಿಸ್‌ರಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಲು 'ದಳಪತಿ' ಎನ್ನುವ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಲಾಯಿತು.

"ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೮೧೬ರಲ್ಲಿ ತಳವರಾರರನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿಡಲಾಯಿತು. ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೮೫೩ರಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸ್ ಕಾನೂನುಗಳು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ನಂತರ ತಳವಾರರು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೆಳಗೆ ಭೂಕಂದಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೮೯೮ರಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಖಡ್ಗದ ಬದಲಾಗಿ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಪಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಲಾಠಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಯಿತು." ಈ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಗೌಡ, ಪಟೇಲ, ಕುಲಕರ್ಣಿ, ತಳವಾರ, ಓಲೆಕಾರನಿಗೆ ಇವರ ಸೇವಾರ್ಥವಾಗಿ ಕಂದಾಯರಹಿತ ಸರ್ವಮಾನ್ಯ ವತನಿ ಭೂಮಿ (ಇನಾಂ) ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಇನ್ನು ತೋಟಿ, ನೀರಗಂಟಿ, ದಳವಾಯಿ, ಪೂಜಾರಿಗಳಿಗೂ ಇನಾಂ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಇದಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ದರದ (ಜುಡಿ) ಕಂದಾಯ (ಕ್ವಿಟ್‌ರೆಂಟ್) ವಿಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಜನರ ಸೇವೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವಿಧ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ವೃತ್ತಿದಾರರಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ 'ಆಯ' ನೀಡುವ ಪದ್ಧತಿಯೂ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆಯಗಾರ ಎಂದರೆ ಊರಿನ ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತು, ಸಲಕರಣೆ, ಸೌಲಭ್ಯ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಒದಗಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕ್ಷೌರಿಕ, ಬಡಿಗ, ಕಮ್ಮಾರ, ಕುಂಬರ, ಚಮ್ಮಾರ, ತಳವಾರ, ತೋಟಿ, ನೀರಗಂಟಿ ಮುಂತಾದವರು ಇವರು ತಾವು ಮಾಡಿದ, ಸೇವೆಗೆ ಮತ್ತು ನೀಡಿದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗೆ ನಗದು ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ಎಂದು ಒಂದು

ನಿಶ್ಚಿತ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ 'ಬಾರಾ ಬಲೂತಿ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಹಿಂದೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಪಟೇಲ ಮತ್ತು ಕುಲಕರ್ಣಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ತಳವಾರ, ಹಳಬ, ಓಲೆಕಾರ ಮುಂತಾದ ನೌಕರಿಗಳಿದ್ದವು. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಪಾರಂಪರಿಕವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಈ ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ೧೯೬೧ರ ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತ ರದ್ಧತಿ ಅಧಿನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ ರದ್ದು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಆನಂತರ ಗ್ರಾಮ ಲೆಕ್ಕಿಗರ ಸಂದೇಶವಾಹಕರಾಗಿ, ದಪ್ಪರಗಂಟು (ಹಣದ ಚೀಲ) ಸಾಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಜನಗಣತಿ ಹಾಗೂ ಚುನಾವಣೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗುವ ಕಾಯಕ ತಳವಾರನದು. ಕಂದಾಯ ನಿರೀಕ್ಷಕರು ಭೂಮಿ ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ನೆರವಿಗಾಗಿ ತಳವಾರನಿರಬೇಕು. ಊರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅವಘಡ, ಅಪಘಾತ, ದುರ್ಮರಣ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆದಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳು ನಾಶವಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಹಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬರುವವರೆಗೂ ಕಾವಲು ಕಾಯುವುದು ತಳವಾರನ ಕಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಇಂದಿನ ತಳವಾರ (ಗ್ರಾಮಸಹಾಯಕ)ನ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯವೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಜನನ, ಮರಣದ ವರದಿಯನ್ನು ಜರೂರಾಗಿ ಗ್ರಾಮಲೆಕ್ಕಾಧಿಕಾರಿಗೆ ನೀಡುವುದು, ರೈತರ ಪಹಣಿ, ಪತ್ರಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು, ಕಂದಾಯ ಪಾವತಿಸಿದ ರೈತರಿಗೆ ನೋಟಿಸ್ ಕೊಡುವುದು, ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಂದಾಗ ಅವರ ಜೊತೆಗಿರುವುದಾಗಿದೆ.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಇಂದು ಸಹ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿ ಅಥವಾ ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಕಮೀಷನರ್ ಉಪ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ (ಸಬ್ ಡಿವಿಜನ್) ಸಬ್ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮೀಷನರ್ ಅಥವಾ ಉಪವಿಭಾಗಾಧಿಕಾರಿ ಹಾಗೂ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ತಹಶೀಲ್ದಾರರು ಇದ್ದಾರೆ. ಹೋಬಳಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತೆ ರೆವಿನ್ಯೂ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಅಥವಾ ಕಂದಾಯ ಅಧಿಕಾರಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿಯ ಬದಲಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ಲೆಕ್ಕಾಧಿಕಾರಿ ಇದ್ದಾನೆ. ತಳವಾರನ ಸ್ಥಾನ 'ಗ್ರಾಮಸಹಾಯಕ'ನಾಗಿ ಗ್ರಾಮಲೆಕ್ಕಾಧಿಕಾರಿಯ ಕೈಕೆಳಗೆ ಊರಿನ ಮಾಹಿತಿದಾರನಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ. "ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮತ್ತು ನಿಜಾಮರ ನೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅಧಿಕಾರದ ಗದ್ದುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿರಾಜಿಸಿದ ತಳವಾರರ ಸ್ಥಿತಿ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಯಿತು.

ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಇವರನ್ನು ಮೂಲೆ ಗುಂಪು ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಇವರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರಲಾಯಿತು. ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಹೊಂದಿದ್ದ 'ಪಾಳೆಯಗಾರ' ಪದಕ್ಕೆ ಅಪಾರ್ಥ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಪಾಳೆಯಗಾರರಿಗೆ 'ತಳವಾರ' ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಇನ್ನಷ್ಟು ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಇವರನ್ನು ತಳ್ಳಿದರು."[೨೫] ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಹಿಂದೆ ಇಡೀ ಊರಿನ ರಕ್ಷಣೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಗೌರವಯುತ ಕಾಯಕವಾಗಿದ್ದ ತಳವಾರಿಕೆ ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಗೌಡ,

ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಶ್ಯಾನುಭೋಗ, ಗ್ರಾಮಲೆಕ್ಕಿಗರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ, ಅವರ ಕೈಚೀಲ ಹಿಡಿಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ತಳವರ ಗ್ರಾಮ ಲೆಕ್ಕಾಧಿಕಾರಿಯ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಹುದ್ದೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದರೂ ತನ್ನ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ವಂಶಪಾರಂಪರೆಯಂತೆಯೇ ಮುಂದುವರೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿ

೧. ನಾಗರಾಜ ಮಡಿವಾಳ, 'ಕರ್ನಾಟಕ ಮಡಿವಾಳರು', ಪುಟ.೫

೨. ದೇಸಾಯಿ ಪಾಂಡುರಂಗರಾಯ, 'ತಳವಾರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ ಪತ್ರಿಕೆ', ಸಂ.೪೨, ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೫೭, ಪುಟ.೫೮

೩. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೯.

೪. ಶ್ರೀರಾಮ ಇಟ್ಟಣ್ಣವರ, ಜಾನಪದ ಪರಿಕ್ರಮ, ಪುಟ.೫೪.

೫. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೯.

೬. ವೀರನಾಯಕ ಹರತಿ, ಕ್ಷಾತ್ರಾಂಶ ಪ್ರಭೋಧ, ಪುಟ.೨೦.

೭. ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಿಂದ ಮಾಹಿತಿ.

೮. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೧.

೯. ದುರುಗಪ್ಪ ಎಂ.ಕೆ. 'ವಿಜಯನಗರೋತ್ತರ ಕಾಲೀನ ಬೇಡ ಜನಾಂಗ', ಪುಟ.೧೪.

೧೦. ದೇಸಾಯಿ ಪಾಂಡುರಂಗರಾಯ, 'ತಳವಾರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ ಪತ್ರಿಕೆ', ಸಂ.೪೨, ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೫೭, ಪುಟ.೫೮

೧೧. ಅದೇ ಪುಟ.೫೮

೧೨. ಅದೇ ಪುಟ.೫೮

೧೩. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೧೫.

೧೪. ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸ ದರ್ಶನ. ಪುಟ.೪೯೧

೧೫. ವೀಣಾ ಎಂ.ಪಿ. 'ಮನೆ, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ,' ಪುಟ.೧೩.

೧೬. ಎ.ಕ.೯ ನೆಲಮಂಗಲ, ಪುಟ.೩೪-೩

೧೭. ಎಂ.ಎ.ಆರ್. ೧೯೧೬, ಪುಟ.೧೩-೬.

೧೮. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೨೭.

೧೯. ಅದೇ ಪುಟ. ೬

೨೦. ಅದೇ ಪುಟ.೨೮.

೨೧. ಅದೇ ಪುಟ.೨೯.

೨೨. ನಿರುಪಮಾ 'ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ದಿನಚರಿ ಅಮುಕ್ತ ಮೌಲ್ಯದ' ಪುಟ.೧೦.

೨೩. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೪೦.

೨೪. ದುರುಗಪ್ಪ ಎಂ.ಕೆ. 'ವಿಜಯನಗರೋತ್ತರ ಕಾಲೀನ ಬೇಡ ಜನಾಂಗ', ಪುಟ.೬೨.

೨೫. ಅದೇ ಪುಟ.೧೧೨.

೨೬. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲೆಕ್ಟರ್‌ಗಳ ಆಳ್ವಿಕೆ', ಪುಟ.೧೧-೧೨.

೨೭. ಬಾನುಮತಿ ವೈ.ಸಿ. ೧೯೯೮, 'ಮಲೆನಾಡಿನ ಶೈವ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಜಾನಪದೀಯ ಅಧ್ಯಯನ', ಪುಟ.೨೮.

೨೮. ಅದೇ ಪುಟ.೮

೨೯. ನಾಗರಾಜ ಮಡಿವಾಳ, 'ಕರ್ನಾಟಕ ಮಡಿವಾಳರು', ಪುಟ.೧೩

೩೦. ದುರುಗಪ್ಪ ಎಂ.ಕೆ. 'ವಿಜಯನಗರೋತ್ತರ ಕಾಲೀನ ಬೇಡ ಜನಾಂಗ', ಪುಟ.೯.

೩೧. ಮುಗುಳಿ. ರಂ.ಶ್ರೀ. ೧೯೭೬, 'ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆ', ಪುಟ.೩೦.

೩೨. ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ಪುಟ.೩.

೩೩. ಹಿರೇಮಠ ಬಿ.ಆರ್. 'ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ವರ್ತಕರು', ಪುಟ.೯

೩೪. ಅದೇ ಪುಟ.೮.

೩೫. ದುರುಗಪ್ಪ ಎಂ.ಕೆ. 'ವಿಜಯನಗರೋತ್ತರ ಕಾಲೀನ ಬೇಡ ಜನಾಂಗ', ಪುಟ.೧೮೮.

ಅಧ್ಯಾಯ ೪
ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

೪.೧. ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

೪.೨. ಜಾನಪದದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

೪.೩. ಕನ್ನಡ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

ಅಧ್ಯಾಯ ೪
ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರನ್ನು ತಲವಾರ, ತಲಾರ, ತಲಾರಿ, ತಳಾರ, ತಾಳಾವರ, ತಳವಾರ, ತಲಾರಿಕೆ ಸುಂಕ, ತಳರ ಸುಂಕ, ತಾಳವಾರಿಕೆ ಮುಂತಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಅರ್ಥ ತಳವಾರ ಮತ್ತು ಆತನ ವೃತ್ತಿ ತಳವಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿ.ಶ. ೮ನೆ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಒಂದು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸೇವೆಗಾಗಿ ತಳವಾರರಿಗೆ ಇನಾಂ ಭೂಮಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಅರವಟ್ಟಿಗ ತಳರ ಕೊಡಲೂರ ವೃತ್ತಿನೊಕ್ಕೆ ಊರೊಳೆ.. ಕೊಟ್ಟನೆಲ"[೧] ಎಂದು ಭೂಮಿ ದಾನ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಶಾಸನವು ಅಂದಿನ ತಳವಾರಿಕೆಯವರ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೦೧೮ರ ಶಾಸನ ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಲಗೇರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಬೆಣ್ಣೆಕಲ್ಲು ಸೀಮೆಯ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ತಳಾರ ನಾಯಕ ಎರೆಯಮ್ಮನೆಂಬುವನು ಸತ್ತಾಗ ಅವನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಪಲ್ಗೆರೆಯ ಊರೊಡೆಯ ಮತ್ತು ಮಹಾ ಜನರು ಸೇರಿ ಭೂ-ದಾನ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಶಾಸನವಾಗಿದೆ.

ಬೆಣ್ಣೆಕಲ್ಲ ಸೀಮೆಯ ಕಾಳಗದಲ್ತಳಾರ ನಾಯ

ಕನೆರೆಯಮ್ಮ ಸತ್ತಡೆ ಕಲ್ಮಾಟಗೆಯ್ದರು"[೧] ಎಂದಿದೆ

ದಾವಣಗೆರೆ ಜಿಲ್ಲೆ ಹರಪ್ಪನಳ್ಳಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕುರುವತ್ತಿಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ತಳಾರ ಚಂದಿಯಣ್ಣನ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. ೫.೬.೧೦೯ರಂದು ಕುರುವತ್ತಿಯ ಸೋಮೇಶ್ವರ ದೇವರಿಗೆ ತಳಾರ ಚಂದಿಯಣ್ಣನು ಗದ್ದೆ ದಾನ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ "ತಳಾರ ಚಂದಿಯಣ್ಣನಿಂದ ಹಿರಿಯದಯಣ್ಣಂ ಗರ್ದೆಕಮ್ಮ"[೨] ಎಂದಿದೆ. ಇದು ಚಂದಿಯಣ್ಣನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಉದಯಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಗದ್ದೆ ದಾನ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅಂದಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಜವಬ್ದಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ದಾನ ದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಿಡುವ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾದ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೊಸಪೇಟೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಪಾಪಿನಾಯಕನಹಳ್ಳಿಯ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೪೫೪ರ ಶಾಸನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಅಚ್ಯುತದೇವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಡುಗಲು ಪಾಪಿನಾಯಕನ ಪುರವನ್ನು ಆರುಗೊಂಡು ಅಂಕಾಲ ದೇವಿಯ ಅಮೃತ ಪಡಿಗೆ ತಲಾರಿ ತಿಮ್ಮನಾಯಕನು ದಾನ ಬಿಡುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"..ಅಪಿನಾಯಕನ ಪುರಂ ಸರ್ವಮಾನ್ಯ ಅಗ್ರಹಾರ ಮುಂದು ತಲಾರಿ ತಿಮ್ಮಿನಾಯ

ಇನಿ.... ಕೊಡಕುಲ ತಮ್ಮಾ ಎಜಿ..[೩] ಎಂದು ತಳವಾರರು ದಾನ ದತ್ತಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬ ಮಾಹಿತಿ ಈ ಶಾಸನದಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೪೬೭ರ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಂಡೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕುಡುತಿನಿಯ ಶಾಸನವೊಂದು ತಳವಾರ ಗೋಸಂಪೆನ್ನಯ್ಯನೆಂಬುವವನು ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ ಮತ್ತು ಸಂಗಬಸಪ್ಪನ ಪ್ರಾಣಹತ್ಯೆಮಾಡಿದ ಇದರ ದೋಷ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ದರೋಜಿ ಬಳಿಯ ಹಾರಲಾಪುರ ಗ್ರಾಮ ಕುಡುತಿನಿಯಲ್ಲಿ ೫ ಕೊಳಗ ಎರೆಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಅನುಕೂಲಗಳ ಸಮೇತ ದಾನ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ಉಲ್ಲೇಖ ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿದೆ.

"ಕುಡುತ್ನೆಯ ತಳವಾರ ಗೋಸಪೆಂನ್ಯೆಯ್ಯನು ಬಹುಶಃ

ಸಿದವೀರಪ್ಪ ಸಂಗನ ಬಸಪ್ಪನ ಪ್ರಾಣಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದ

ಇದರ ದೋಷ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ದರೋಜಿ ಏಳಿತದ ಹರಲಪುರ

ಗ್ರಾಮ ಕುಡತಿನಿಯಲ್ಲಿ ೫ ಕೊಳಗ ಎರೆಭೂಮಿ.. ಜಂಗಮನ

ಬಂಗಾರ ಪ್ರತಿಮೆಗೆ ೨೨೦ ವರಹವನ್ನು ನೀಡಿದ ಬಗ್ಗೆ"[೪]

ಎಂದು ದಾನ ನೀಡಿದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಈ ಶಾಸನದಿಂದ ತಳವಾರರು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತವಾಗಿ ದಾನ ದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಿಡುವ ಕರುಣಾಮಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆಂಬು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೪೭೧ರ ಬಳ್ಳಾರಿಯ ಡಣಾಯಕನ ಕೆರೆಯ ಶಾಸನವೊಂದು ತಿಪ್ಪನಾಯಕನ ಮಗ ಹನುಮಂತನಾಯಕನಿಗೆ ತಳವಾರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ತಿಪಿನಾಯಕನ ಮಗ ಹನುಮಂತನಾಯಕ ತನ್ನ ತಳವಾರ ಕಟ್ಟಿನ ಕಸರಮ.." ಎಂದಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೪೭೮ರ ಚನ್ನರಾಯ ಪಟ್ಟಣ ಶಾಸನವು ಪ್ರಸನ್ನ ಚನ್ನಕೇಶವ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಕೊಳತ್ತೂರು ಗ್ರಾಮದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಣರಿಗೆ ತಳವಾರ ಮಲೆಯನಾಯಕರ ಮಗ ಬೊಮ್ಮೆಯನಾಯಕನು ತನ್ನ ಒಡೆಯ ಸೋಮಣ್ಣ ಒಡೆಯರ ಆಜ್ಞೆಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಗಂಡಬೇರುಂಡ ಗಜಸಿಂಹ ಸಾಲೆಗ್ರಾಮದ ಸೋಮಣ್ಣ ಒಡೆಯರ ಮನೆಯ ತಳವಾರ ಮಲೆಯನಾಯಕರ ಮಗ ಬೊಮ್ಮೆಯನಾಯಕರು ಸೋಮಣ್ಣ ಒಡೆಯರ ಅನುಜ್ಞೆಯಿಂದ"[೫] ಎಂದು

ಭೂಮಿ ದಾನ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಕಂದಾಯದ ಉಸ್ತುವಾರಿ ಹೊಂದಿದ್ದ ತಳವಾರನೇ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಈ ಶಾಸನದಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಕೆಲವು ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ತೆರಿಗೆ ರಹಿತವಾಗಿ ದಾನ ನೀಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಅಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುವ ಒಂದು ಶಾಸನ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೪೯೫ರ ಚನ್ನರಾಯ ಪಟ್ಟಣ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಜಂಬೂರಿನ ಶಾಸನ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ದಳವಾಯಿ ಮಲ್ಲಣ್ಣನಾಯಕನಿಗೆ ಇಮ್ಮಡಿ ನರಸಿಂಹ ನಾಯಕನು ದಿಂಡುಗೂರು, ಜಂಬೂರು ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ತೆರಿಗೆ ರಹಿತವಾಗಿ ಅಗ್ರಹಾರಗಳಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಶಾಸನ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

"ಸರ್ವ್ವಮಾಂನ್ಯರ ಅಘ್ರಾರ ಜಂಬೂರು.. ಮುಳುಗಾವಲ ಕೂಲಿ ಚಿಲುವಾನ ತಳವಾರಿಕೆ ಸ್ಥಳಸುಂಕ ಚರಸುಂಕ..."

ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿವಿಧ ಸುಂಕಗಳ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ತಳವಾರಿಕೆ, ಚರಸುಂಕ, ಸ್ಥಳಸುಂಕ, ಮದುವೆ ತೆರಿಗೆ ಮುಂತಾದವು ಅಂದಿನ ಕಡ್ಡಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದ್ದವು. ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ತಳವಾರಿಕೆಯ ಹಣ, ಅಕ್ಕಸಾಲೆಯ ನೋಟದ ಹಣ, ಕೇರಿಯ ಭಂಟಿಯ ಹಣ ಮುಂತಾದ ತೆರಿಗೆ ಹಣಗಳಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೪ನೆ ಶತಮಾದ ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಸನದಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

"ತಳವಾರಿಕೆಯ ಹಣ ಅಕ್ಕಸಾಲೆಯ ನೋಟದ ಹಣ ಕೇರಿಯ ಭಂಟಿಯ ಹಣಯಿದು"[೬] ಮುಂತಾದವು ಇವುಗಳ್ಲಿವೆ.

ಸದಾಶಿವರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಡತಳವಾರಿಕೆ, ಗವುಡ ಮಾನ್ಯದ ಹಣ, ಅಂಗಡಿ, ಗಾಣ, ಮಗ್ಗ, ಸಿದ್ದಾಯ, ಕಜ್ಜಾಯ, ಪೋಜರು, ತುರುವ ಹಣ, ಕಂಬಾರತುರುವ ಹಣ, ಉಪ್ಪಿನಯೋಳಿ ಮುಂತಾದ ಸಕಲ ಸುವರ್ಣಾದಾಯ, ಭತ್ತದ ಆದಾಯ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಇದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೪೬೮ರ ಶಾಸನದಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ "ನಾಡತಳವಾರಿಕೆ ಗವುಡ ಮಾನ್ಯದ ರೊಂಕ ಅಂತು ಗಡಿಗಾಣ, ಮಗ್ಗಸಿದ್ಧಾಯ ಕಡ್ಡಾಯ ಪೋಜರು ತರುವ ರೊಕ ಕುಂಬಾರ ತರುವ ರೊಕ, ವುಡಿನವೋಳೆ..ಸಹ ಪುರ ವರ್ಗ ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗಿ" ಎಂದಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ.೧೫೧೦ರ ಬಳ್ಳಾರಿಯ ಯಲ್ಪಿ ಶಾಸನವು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ಯಳಮೆ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆಗೆ ಕೊಡುವ ಸುಂಕವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತದೆ.

".. .. ದಕ್ಕೆ .. ..ಸುಂಕವ ಕೊಂಡವನು ತ(ನ್ನ)

.. .. ತಲಾರಿಕೆಗೆ ಉ ಮದುವೆ.. ..ಮದವಣಿಗೆ

ಕೊಟ್ಟವನು ಯೆಂದು.. .."[೭]

ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿದೆ.

ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಳಬಾಗಿಲ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಒಂದು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ "ತಳವಾರವರಿ ಮುಂತಾಗಿ ಯೆಲ್ಲಾಲು ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು"[೮] ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯಿದೆ. ತಳವಾರನಿಗೆ ದಾನ ದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರ ಬಗೆಗೆ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೊಸಪೇಟೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಸಿಂಗೇನಾಯಕನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೫೧೦ರ ಶಾಸನವು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಿಂಗೇನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ವಿರೂಪಾಕ್ಷದೇವರಿಗೆ ದಾನ ನಿಡಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ದೇವರ ಅಮೃತಪಡಿ ನೈವೇದ್ಯ, ಅಂಗರಂಗ, ವೈಭೋಗ, ಚೈತ್ರಮಾಸದ ರಥ ಉತ್ಸವ ಮಕರ ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯ ರಥ ಉತ್ಸವ, ನಿತ್ಯ ಉತ್ಸವ, ನಿತ್ಯದೀಪಾರಾಧನೆಗೆ ಸಿಂಗೇನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದಾನ ನೀಡಿ ಆ ಗ್ರಾಮದ ಕಾಡಾರಂಭ ನೀರಾರಂಭದಿಂದ ಬರುವ ಹಣದ ಆಧಾಯ, ಭತ್ತಾಧಾಯ, ಸುಂಕ, ಕಟ್ಟೆ, ತಳವಾರಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಆಧಾಯವನ್ನು ವಿರೂಪಾಕ್ಷನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದ ಬಗೆಗೆ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

"ಸಿಂಗೆ ನಾಯಕನ ಹಳಿಯ ಗ್ರಾಮ ೧ ರಕಾ

ಡಾರಂಭ ನೀರಾರಂಭ ಕೊಟಿದ ರೊಕ.. .. ತಳವಾರಿಕೆ ಸಾಮ್ಯ

ಜೋಡಿ ಬಿರಾಡ.."[೯]

ಎಂದು ವಿವಿಧ ಆಧಾಯ ಮೂಲಗಳ ಕುರಿತು ಮಾಹಿತಿ ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿತಗೊಂಡಿದೆ.

ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೫೧೨ರ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ನರಸನಾಯಕ ಒಡೆಯರಿಗೆ ಮತ್ತು ತಾಯಿ ನಾಗಾಜಿದೇವಿ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಧರ್ಮವಾಗಲೆಂದು ಹೊಸವೂರ ಮಾಗಣಿಗೆ ಸೇರಿದ ವಿರೂಪಾಪುರ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ರೊಕ್ಕ ಆಧಾಯ, ಭತ್ತ ಆಧಾಯ, ತಳವಾರಿಕೆ ಸುಂಕ, ಸಾಂಮ್ಯ ಜೋಡಿ ಬಿರಾಡಗಳನ್ನು ಹಂಪಿಯ ಶ್ರೀ ವಿಠಲದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ದಾನ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಯೀ ಗ್ರಾಮದಲೂ ಹುಟ್ಟಿದ ರೊಕ್ಕ ಆಧಾಯ, ಭತ್ತ ಆಧಾಯ, ತಳವಾರಿಕೆ ಸುಂಕ ಸಾ(ಂ)ಮ್ಯ ಜೊಡಿ ಬಿರಾಡ"[೧೧]

ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆ ಹೊಸಪೇಟೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಕಡ್ಡಿರಾಂಪುರದಲ್ಲಿನ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೫೧೩ರ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲೆಂದು ಪ್ರಸನ್ನ ವಿರೂಪಾಕ್ಷ ದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಕಂನ ಕಿಯಕಟ್ಟೆ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

'ಗ್ರಹಣ ಪುಂಣ್ಯಕಾಲದಲು ದಾನ.. .. ಯೀ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲೂ ಹುಟ್ಟಿದ ರೊಕ್ಕ ಆದಾಯ ಭತ್ತ ಆದಾಯ ತಳವಾರಿಕೆಯ ಸುಂಕ ಸಾಮ್ಯ ಜೊಡಿ ಬಿರಾಡ ಕಟ್ಟೆ ರೊಕ್ಕ'[೧೧] ಎಂದು ಗ್ರಾಮದ ಆದಾಯ, ಭತ್ತದ ಆದಾಯ, ತಳವಾರಿಕೆಯ ಸುಂಕ, ಸಾಮ್ಯ, ಜೊಡಿ ಬಿರಾಡ, ಕಟ್ಟೆ ರೊಕ್ಕ ಮುಂತಾದ ಆದಾಯವನ್ನು ದಾನ ಬಿಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲೆಂದು ಕ್ರಿ.ಶ.೧೫೧೩ರ ಹಂಪೆಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರ ದೇವರ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಕಳಸಾಪುರದ ಮಾಗಣಿಯ ವೊಳೆಕೋಟೆ ಗ್ರಾಮ, ಮುದ್ದಾಪುರ ಗ್ರಾಮ, ಕೊಪ್ಪಣ ಸೀಮೆಯ ಕುಟುಕನ ಹಳ್ಳಿ ನಾರಿಯ ಸೀರೆಯ ಜಾಯನೂರು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ

"ಅಂತ್ತುಗ್ರಾಮ ೬ ಕಂ ಸಲುವ ಸಕಲ ಸುರ್ನ್ನಾದಾಯ .. .. ಸ್ಥಳದ ಸುಂಕ ಸಾಮ್ಯ ತಳವಾರಿಕೆಯ ರೊಕ ಭತ್ತ ಜೋಡಿ ಬಿರಾಡ ಗ್ರಾಮಗಳ ನೀರ ಬಿರಾಡ"[೧೨] ಎಂದಿದೆ.

ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹಂಪೆಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲೆಂದು ಶ್ರೀವಿಠಲದೇವರ ಸೇವೆ, ಪೂಜೆಗಾಗಿ, ಹರಿಹರ ಪುರ ಹೊಸಊರ ಮಾಗಣಿಯ ವಿರುಪಾಪುರ, ಪಂಚಕ ಸೀಮೆಯ ಗೋಪಿಸೆಟ್ಟಿ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಸಕಲ ಆದಾಯವನ್ನು ದಾನ ಬಿಡುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

"ಕೆಳಗಣ ಗದೆ ಸಹಾಯೀ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಸಲುವ ತಳವಾರಿಕೆ ಸುಂಕ(ಜೋ)ಡಿ ಬಿರಾಡ ಸಾಂಮ್ಯ"[೧೩] ಎಂದು ಸಕಲ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ಆದಾಯವನ್ನು ದಾನ ಬಿಟ್ಟ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಶಾಸನವು ಸಹ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲಿ ಎಂದು ಶ್ರೀವಿಠಲದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಸಿಂಘಾರಪುರ, ಹುಲಿಗೆಯ ಮಾಗಣಿಯ ಹರಿಯಲಾಪುರ, ತಿಪ್ಪರಾಜನ ಹೊಬಳಿಯ ತೋಟರಾಯದುರ್ಗ ಸೀಮೆಯ ದೇವಸಮುದ್ರ ಮುಂತಾದ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸಕಲ ಆದಾಯವನ್ನು ಮತ್ತು ತಳವಾರಿಕೆ ಆದಾಯವನ್ನು ದಾನಬಿಟ್ಟುದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

'ಈ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಸಲುವ ಸಕಲ ಸುವರ್ಣದಾಯ ಸಕಲ ಭತ್ತಾದಾಯ ಸ್ಥಳಸುಂಕ ತಳವಾರಿಕೆ ಸಾಂಮ್ಯ ಹಾರಿಕಾ'[೧೪] ಎಂದು ತಳವಾರಿಕೆ ಆದಾಯದ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ.

ಇದೇ ಕಾಲಗಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಂಡಿ ಹರ್ಲಾಪುರದ ಶಾಸನವು ಸಹ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲೆಂದು ವಿಠಲದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಉತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ಹುಲಿಗೆಯ ಮಾಗಣಿ ಮತ್ತು ಹರಿಹರಪುರ ಗ್ರಾಮದ ಹಲವು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

'ಹರಿಹರ ಪುರದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸಲುವ ನಿರಾರಂಭ ಕಾಡಾರಂಭ ತಳವಾರಿಕೆ ಸುಂಕ ಜೋಡಿ ಬಿರಾಡ ಸಾಂಮ್ಯ"[೧೫] ಎಂದು ಉಲ್ಲೇಖಿತಗೊಂಡಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೫೧೩ರ ಹಂಪಿಯ ಮತ್ತೊಂದು ಶಾಸನವು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲೆಂದು ಶ್ರೀ ವಿರೂಪಾಕ್ಷ ದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಚೆಂನಿನಾಯಕಕನ ಹಳ್ಳಿ, ಕಾಳಗಟ್ಟೆ, ಡಣಾಯಕನ ಪುರ, ರಾಮಚಂದ್ರ ಪುರ ಮುಂತಾದ ಗ್ರಾಮಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೫೧೩ರ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಪಂಚಕ ಸೀಮೆಯ "ಗೋಪಿಶೆಟ್ಟಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಪಂಚಕ ಸೀಮೆಯ ವೊಳಗಣ ಗ್ರಾಮ–೧ ಅಂತುಗ್ರಾಮ–೩ ಗೋರಿಕೆಳಗಣ ಗದೆಯ ಬೀಜವರಿ ಸಹಾಯಿ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಸಲುವ ತಳಾರಿಕೆ ಸುಂಕ" ಎಂದಿದೆ.

ಇದೇ ಕಾಲದ ಮತ್ತೋಂದು ಶಾಸನವು ಹಜಾರ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ದಾನ ನೀಡಿದ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

".. .. ಸ್ಥಳದ ಸುಂಕ ಸಾಮ್ಯ ತಳವಾರಿಕೆಯ ರೊಕಭತ ಜೋಡಿ ಬಿರಾಡ ಗ್ರಾಮಗಳ ನೀರ ಬಿರಾಡ ಅನುಪುಹಾರಿ ತಾ.. .."[೧೬] ಎಂದಿದೆ. ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹ ದೇವರಿಗೆ ಕೋನಮಸಯ್ಯನವರು ಕೊಟ್ಟ ಧರ್ಮಶಾಸನದ ಕ್ರಮವೆಂದರೆ "ಸ್ವಾಮಿ ನಮಗೆ ಪಾಲಿಸಿದ ವಿಜಯನಗರದ ತಳವಾರಿಕೆಗೆ ಸಲುವ ಕಂದಾಯ ಕೊಟ್ಟ ಮೂಲ ಕಾಣಿಕೆ ಅಡಿಗಾಸು.. ..ರಾಜನಿಗೆ, ದೇವರಿಗೆ ತಳವಾರರು ತಮ್ಮ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಅಡಿಗಾಸು ಕೊಟ್ಟದುಂಟು. ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿ ದೇವಾಲಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಜೋಡಿ ಬಿರಾಡ ಸಾಮ್ಯ ನಾಡತಳವಾರಿಕೆ ಸುಂಕ ಕರಣಿಕರ ಮಾನ್ಯರ ಗದ್ದೆಗಳು.. .. ರಾಯದುರ್ಗರ ಸೀಮೆಗೆ ಸಲುವ ಬ್ರಹ್ಮಸಮುದ್ರದ ಗ್ರಾಮ ಈ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸಲುವ ದುರ್ಗ ದೇವರಿಗೆ ಕೊಟುಬಹ, ಕಡಿವಾರೆ ನಾಡದಳವಾರಿಕೆ ಹುಗಿಯ ಭತ್ತ.. .. ಜನ ಮಾಡಿಯವರಿಗೆ ಕೊಟುಬಹ ತಳವಾರಿಕೆ"[೧೭] ಎಂದು ಈಗಿನ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಪೂರ್ವ ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ

ಗ್ರಾಮ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪಡೆದ ಭೂಮಿಯ ವಿವರವನ್ನು ಹಾಗೂ ನಾಡ ತಳವಾರರು ತಮ್ಮ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಶಾಸನಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿವೆ.

ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹತೋಟಿ ಶಾಸನ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೫೧೫ರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ಬಾಲಕೃಷ್ಣ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಪುಣ್ಯವಾಗಲೆಂದು ಹುಲಿಗೆಯ ಮಾಗಣಿಗೆ ಸೇರಿದ ಅತ್ತಿಮಟ್ಟಿ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ದಾನಬಿಡುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಪೇಟೆವೊಳಗಾದ ಆ ಗ್ರಾಮಕೆ ಸಲುವ ಸುಂಕ ತಳವಾರಿಕೆ ಜೊಡಿ ಬಿರಾಡಕ ಸಾಮ್ಯ"[೧೮] ಎಂದಿದೆ.

ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ಆರುಸಾವಿರ ಜನ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಭಲ್ಲೆ ಥಾಲುಗಾರರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದನು. ಈ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ "ವಿಜಯನಗರಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯು ಆಡಳಿತಗಾರನಾಗಿದ್ದ. ಪಾಯೋಸನು ಬಂದಾಗ ಸಾಳುವ ತಿಮ್ಮನ ತಮ್ಮ ಗೋವಿಂದರಾಜನು ಇಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದನು ಅವನಿಗೆ ತಳವಾರನೆಂಬ ರಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿಯ ನೆರವಿತು" ಎಂದು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯ ಕೈಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬ ತಳವಾರನಿರುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೫೪೪ರ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಉಚ್ಚಂಗಿದುರ್ಗದ ಶಾಸನವು ರಾಮರಾಜ ಅಯ್ಯನು ಉಚ್ಚಂಗೆಮ್ಮನ ನಂದಾದೀಪಕ್ಕೆ ತಾಳವರಿ ಹಣವನ್ನು ದಾನ ನೀಡಿದ್ದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

".. .. ಉಂಚಯ ದೇವತೆಯ ಗುಡಿಗೆ ತೆರುವ ತಾಳವರಿ ರೊಂಖವನು ನಾವು ದೇವತೆಯ ನಂದಾದೀಪಕ್ಕೆ ನೈಂವೇದ್ಯಕ್ಕೆ" ಎಂದಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ.೧೬ನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಗಳಕೇರಿಯ ಒಂದು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಗಂಗಾ ಪಂಡಿತರು ಊರ ತಳವಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ನಾಡ ತಳವಾರಿಕೆಗೆ ಸತ್ತಿಗೆ ಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆರು ಗುಳ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ನೀಡಿದ್ದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

"ಯಿದು ಗಂಗಾಪಂಡಿತರು ಕೊಟ ಊರ ತಳವಾರಿಕೆ ನಾಡತಳವಾರಿಕೆ ಸತಿಗೆ ಮಾನ್ಯ ಆರು ಗುಳ ಮಾ.." ಎಂದಿದೆ.

ಇದೇ ಕಾಲಗಟ್ಟದ ಇದೇ ಊರಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಶಾಸನವು ಹುಚಮಲಿ ನಾಯಕನೆಂಬುವವನಿಗೆ ಊರ ತಳವಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದೆ.

"ಯಿದು ಹುಚಮಲಿನಾಯಕ ಕೊಟ ಊರ ತಳವಾರಿಕೆ ಮಾಂನ್ಯ ಕೊಂಡರದು"[೧೯] ಎಂದಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ.೧೬೫೦ರ ಬಳ್ಳಾರಿಯ ನಿಚ್ಚವ್ವನ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಸುಬೇದಾರ ರಂಗಪ್ಪನು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಆದಾಯ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಉಳಿದ ಅರಸರೊಂದಿಗೆ ಬಾಗಳಿ ಸಂಸ್ಥಾನವು ಉತ್ತಮ ಸಂಬಂಧ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಬಾಗಳಿ ಬಸವಪ್ಪ ನಾಯಕರು ಗಡಿ ನಿಜಾಪುರವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಯಿದೊದೆಂದು ಬರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಗ್ರಾಮದಾನ ಪಟ್ಟೇಸ್ಥಾನ ಮಾಂನ್ಯ ಪೂರ್ವವನೂ ದೇಶಾಯಿಕೆ ನಾಡ ತಳವಾರಿಕೆ ಆಯಾ ಮಾಂನ್ಯ ವರ್ತನೆ.. .."[೨೦] ಎಂದಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿ, ಸೇವೆ, ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಸ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ಸಾಂಘಿಕ ಜೀವನ, ವಿವಿಧ ವೃತ್ತಿ, ತೆರಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಆದಾಯಗಳನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಶಾಸನಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

೪.೧. ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಪಿಯಿರದ ವೀರಗಲ್ಲು ಮತ್ತು ಲಿಪಿ ಇರುವ ವೀರಗಲ್ಲು ಎಂಬ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಿವೆ. ಲಿಪಿ ಇರದ ವೀರಗಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ವೀರ ನಿಂತಿರುವ ಚಿತ್ರವೋ ಇಲ್ಲವೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಚಿತ್ರವೋ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನವಾದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಅಥವಾ ಐದು ಪಟ್ಟಿಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಪಟ್ಟಿಕೆಗಳ ನಡುವೆ ಚಿತ್ರಗಳಿರುತ್ತವೆ. ವೀರ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಚಿತ್ರ, ವೀರನನ್ನು ಅಪ್ಸರೆಯರು ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿರುವ ಚಿತ್ರ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು ಲಿಂಗದ ಬಳಿ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾಗಿರುವ ಚಿತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನ ಮೃತರಾದ ವೀರರ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಕಲ್ಲುಗಳೇ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು. 'ಕೀಳ್ಗುಂಟೆ' ಎಂದರೆ ರಾಜನೊಬ್ಬ ಮರಣ ಹೊಂದಿದಾಗ ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ . ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕೆಲವು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮಾನ, ಪ್ರಾಣ ಕಾಪಾಡುವಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ವೀರರಿಗೆ, ಊರಿನ ದನಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳಕಾಕರು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಅನರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿ ಸತ್ತ ವೀರರಿಗೆ ಆ ಊರಿನ ಗೌಡ, ತಳವಾರರು ಇಲ್ಲವೆ ಸತ್ತ ವೀರನ ಸಂಬಂಧಿಕರು ವೀರಗಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ವೀರಗಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ವೀರನ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಾಗೂ ಆತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ದತ್ತಿಯ ವಿವರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪಾಠ ಈ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಡೆ ವೀರನ ಸಾವನ್ನು ವೈಭವೀಕರಿಸುವುದೂ ಉಂಟೂ, ಇಂತಹ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಹೋರಾಟ, ಕಾಳಗ,, ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದಿದ್ದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ.೧೦ನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಲಗೇರಿಯ ಒಂದು ವೀರಗಲ್ಲು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಬೆಣ್ಣೆಕಲ್ಲು ಸೀಮೆಯ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ತಳಾರನಾಯಕ ಎಜೆಯಮ್ಮನೆಂಬುವನು ಹೋರಾಡಿ

ಸತ್ತಾಗ ಅವನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಪಲ್ಗಜೆಯ ಊರೊಡೆಯ ಮತ್ತು ಮಹಾಜನರು ಸೇರಿ ಭೂದಾನ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಸೋಮವಾ..... ಬೆಣ್ಣೆಗಲ್ಲು ಸೀಮೆಯ ಕಾಳಗದಲ್ತಳಾಜಿ ನಾಯಕ ನೆಜೆಯಮ್ಮ ಸತ್ತಡೆ ಕಲ್ಮಾಟನೆಯ್ದರು"[೨೧] ಎಂದಿದೆ. ಈ ವೀರಗಲ್ಲು ಅಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿ ಸತ್ತ ತಳವಾರರಿಗೆ ಭೂದಾನ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತುರುಗಳು, ಹೆಣ್ಣು, ಮಣ್ಣು, ಸಂಪತ್ತು ಇತರ ಮೂಲಭೂತ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ತಳವಾರನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದರನ್ನೂ ತುರುಗಳ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತಳವಾರನ ಪಾತ್ರ ಬಹುಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದೆ. ೧೨ನೇ ಶತಮಾನದ ಹೂಲಿಯ ವೀರಗಲ್ಲು ಬೋಸಿಗ ಮತ್ತು ಮಲ್ಲಿಗ ಎಂಬ ಗೆಳೆಯರ ಸ್ನೇಹ ಹಾಗೂ ವೀರತನಗಳ ಪರಿಚಯವಿದೆ. ಹೂಲಿಯ ತುರುಗಳನ್ನು ಬೊತಾರ್ಯ್ಯ ಎಂಬುವನು ಹಿಡಿದಾಗ ಹೂಲಿಯ ತಳಾರ ನಾಯಕನಾದ ಬೋಸಿಗ ಮತ್ತು ಆತನ ಒಡನುಂಡ ಗೆಳೆಯನಾದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬೂತಾರ್ಯ್ಯನನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಹೋರಾಡಿ ಮೊದಲು ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಗೆಳೆಯ ಮಲ್ಲಿಗನು ಸಹ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ.

"ಒಡನುಂಡ ಕೆಳೆಯನಂ ಸಂಗಡದಾಳಂ ವೇಳದಾಳನನುವರದೆಡೆದೊಳ್

ಬಿಡಲಾಗದೆಂದು ಬೋಸಿಗ ನೊಡನಜೆದಂ ಮಲ್ಲಿಗಂ ಪ್ರತಾಪೋನ್ನತಿಯಿಂ" ಎಂದು ಅವರ ಸ್ನೇಹ, ವೀರತನವನ್ನು ಈ ವೀರಗಲ್ಲು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ವೀರಗಲ್ಲುಗಳ ಪಾಠಗಳು ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ವೀರನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಹೊಗಳುವುದರ ಮೂಲಕ ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ಅವರ ವೀರತ್ವ ಮತ್ತು ಮಾಡಿದ ಯುದ್ಧದ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾ: ಕ್ರಿ.ಶ.೧೧೧೭ರ ಒಂದು ವೀರಗಲ್ಲು ಪಾಠ ಹೀಗಿದೆ.

"ಬಿಟ್ಟಿದೇವನ ತಳಕಾರ ಹರಿಯಿಟ್ಟಡೆ ಅದಿಯಮನಿದಿರಾನ್ತು ಕಾದಿ ಆನೆಯನೊತ್ತಿ..... ಆನೆಯಂ ಮುಗುರ್ಚ್ಚಿ".[೨೨]..... ಎಂದಿದೆ.

೧೨ನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೧೨೪ರ ತರಿಕೆರೆ ತಾಲೂಕಿನ ಬಂಕನಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ವೀರಗಲ್ಲು ಶಾಸನಗದಲ್ಲಿ ಬಾಕಿಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗ ತಳಾರ ಮಸಣೆಯ ನಾಯಕನು ಬಂಕನ ಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ವೀರಗಲ್ಲು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಬಾಕಿಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗ ತಳಾರ ಮಸಣಿಯ ನಾಯಕನು ಬಂಕನಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡರೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ಬಾಕಿಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗ ತಳಾಜಿ ಮಸಣೆಯ ನಾಯಕ

ಬಂಕನಕಟ್ಟುವ ಬೇಡರು ಯಿಜಿದಲ್ಲಿ ಸಂಗಡ

ಮೆಚ್ಚಲಿಜಿದು ಸುರಲೋಕ ಪ್ರಾಪ್ತನಾದಂ"

ಎಂದಿದೆ.

ಆರ್.ಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿ ಅವರು ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ ಚಿಂತಾಮಣಿ ತಾಲೂಕಿನ ತಳಗವಾರ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಜಯನಗರ ಕಾಲದ ವಿಶಿಷ್ಟ ವೀರಗಲ್ಲನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ವೀರನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ವೀರನ ಬಲಬಲದಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನು ಕೈ ಮುಗಿದು ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ವೀರನ ಹೆಂಡತಿಯ ಎಡಗಡೆ ಎತ್ತರವಾದ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನು ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ಇವನನ್ನು ವೀರನ ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾಳೆ. ಬಾಲಕ ಯಾರು? ವೀರ ದಂಪತಿಗಳ ಮಗನೇ ಎಂದು ಇವರು ಸಂಶಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ."[೨೩] ಬಹುಶಃ ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಗ್ರಾಮರಕ್ಷಕರಾದ ತಳವಾರರೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕುಷ್ಟಗಿಯ ಒಂದು ವೀರಗಲ್ಲು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ತುಱುಗಳ್ಳರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದ ತಳವಾರನ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. "ತಳರಿ ಕಾಲ ಬೋವಯ್ಯ ಎಂಬುವನು ತುಱುಗಳ್ಳರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿ ಅಂಕೆಗೌಡ ತಳಾರಿಯ ಮಗ ಬೋವಯ್ಯನಿಗೆ ಹೊಲಮನೆ ದಾನ ನೀಡಿದ ವಿವರವಿದೆ."[೨೪] ಅದೇ ರೀತಿ ಕ್ರಿ.ಶ.೧೭೪೬ರ ಮಾರಂಡಹಳ್ಳಿಯ ವೀರಗಲ್ಲು ಶಾಸನವು ಬೇಡರು ಲೂಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಅವರನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ ತಳವಾರ ಹನುಮ ಎಂಬುವನು ಸತ್ತ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವೀರನ ಪರಾಕ್ರಮ, ಸತ್‌ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ಸಂಯಮಶೀಲತೆ ಹಾಗೂ ಅವನಿಗೆ ಒದಗಿದ ಕಷ್ಟಗಳು ಅವನ ಜೀವನದ ದುರಂತತೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ವರ್ಗಾಹಿಸಲು ಜನರು ಅವರನ್ನು ದೈವತ್ವಕ್ಕೇರಿಸಿ ಆರಾಧಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾದ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವು ತುರುಗಳ್ಳರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮದ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಹುದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಕಳ್ಳಕಾಕರೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಹಲವಾರು ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದಿರುವುದನ್ನು ಈ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಳವಾರರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಶಾಸನಗಳು, ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು ಇರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ತಳವಾರರು ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವೀರಗಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

೪.೨. ಜಾನಪದದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನರಿಯಲು ಅವರ ಜಾನಪದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಸಬೇಕಾದದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಆಯಾ ಜನವರ್ಗವು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ

ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿ, ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದರೆ, ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಆಚಾರ–ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಜನರೊಂದಿಗಿನ ಅವರ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಜನರ ಮೇಲೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಹಾಗೂ ಬಳಕೆಯಾದ ತ್ರಿಪದಿ

ಗಾದೆ ಒಗಟು, ನುಡಿಗಟ್ಟು, ಲಾವಣಿ, ಹಂತಿಪದ ಜಾನಪದ ಆಚರಣೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅಧ್ಯಯನ ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಉಚಿತವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಗಾದೆ

ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೀತೆ, ಕಥೆ, ಒಗಟುಗಳಂತೆ ಗಾದೆಗಳೂ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿದೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಜೀವನಾನುಭವದ ಮೂಸೆಯಲ್ಲಿ ಹದಗೊಂಡು ಇವು ರೂಪಿತಗೊಂಡಿವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಬಹಳ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಗಾದೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗಾದೆಯು ಮಾನವ ಸಮಾಜದಷ್ಟೇ ಪುರಾತನವಾದುದಾಗಿದೆ. 'ಗಾದೆ ಇರದ ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲ, ಗಾದೆ ಬರದ ಮನುಷ್ಯನಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಮಾತಿನಂತೆ ಗಾದೆ ಇಲ್ಲದ ಜನಾಂಗವಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಜನರು ತಾವೇ ನಿರ್ಮಿಸಿ, ರೂಪಿಸಿ, ಪಾಲಿಸಿ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾದನ್ನು ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುವ ಪದವೇ ಗಾದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇದನ್ನು ಸಾವಿರ ಮಾತಿನ ಸರದಾರ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಯಾವ ಕಾರ್ಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದನೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ "ಗ್ರಾಮ ಶಾಂತಿಗೆ ತಳವಾರ ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ" ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿಡಂಬಣೆ ವ್ಯಕ್ತವಾದರೂ, ತಳವಾರನ ಕರ್ತವ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಹಾಗೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು, ತಾನೇ ಶಾಂತಿ ಕಾಪಾಡಲು ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಗಾದೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

"ಅಡಿವ್ಯಾಗ ಜಾಲಿ ಸೊಕ್ಕಬಾರದು ಊರಾಗ ಕಬ್ಬಿಲಗ್ಯಾ ಸೊಕ್ಕ ಬಾರದು"[೨೫]

ಈ ಗಾದೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಕಬ್ಬಿಲಗ್ಯಾ ಎಂಬುದು ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಗದ ಜನರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಲಿ ಬೆಳೆಯಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ದಿನೇ ದಿನೇ ತನ್ನ ವಿಸ್ತರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಮುಂದೊಂದು ದಿನ ಅಳಿಯಬೇಕೆಂದರೂ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಅದರಂತೆ ಊರಲ್ಲಿ ತಳವಾರನಾದವನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತವನು, ಈತನ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಂದ ಜನರ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ತಳವಾರನನ್ನು ಹಿತಮಿತವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು, ಅತಿಯಾದ ಅಧಿಕಾರ ಹಾಗೂ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ತಳವಾರ ಸೊಕ್ಕಿದರೆ ಊರಿಗೆ ಆಪತ್ತು ಎಂಬ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಗಾದೆ ಹೇಳಿದಂತಿದೆ.

ತಳವಾರ ಒಂದು ಊರಿನ ಅನಭಿಷಿಕ್ತ ಪಟ್ಟದಾಳು. ಈತನಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟದಿದ್ದರೂ ಜನರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾಡ ರಕ್ಷಕನಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಗಾದೆಯಲ್ಲಿ "ತಳವಾರನಿಗೆ ಪಟ್ಟಗಟ್ಟಿದರೆ ಕುಳವಾರು ಹೋದೀತೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಜನಪರರು ತಳವಾರರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ನೀಡುವುದರಿಂದ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಊರಿಗೆ ತಳವಾರನನ್ನು ನೇಮಿಸುವಾಗ ಆತನಿಗೆ ಕೆಲವು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅಧಿಕಾರ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಯಾ ಊರಿನ ಜನರ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ತಳವಾದ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ಗಾದೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

"ಕುಳವಾರು ಇಲ್ಲದ ಊರಿಗೆ ತಳವಾರ ಏನು ಮಾಡ್ಯಾನು?"[೨೬]

ಗ್ರಾಮ ರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತ ತಳವಾರ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೌರವಯುತ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ. ಬರಬರುತ್ತಾ ರಾಜ, ಮಹಾರಾಜ, ಅರಸು, ಪಾಳೆಯಗಾರರು ನಾಶವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದ ಮೇಲೇ, ಇವರ ಅಸ್ತಿತ್ವವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಕೋಟೆ ಕೊತ್ತಲಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದ ತಳವಾರ ಬ್ರಿಟೀಷರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನಾದ. ಆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಬ್ರಿಟೀಷರ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗೆ ತಳವಾರನೂ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರ ವಿಲಾಸಿ, ವ್ಯಭಿಚಾರಿ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಇವರು ನೆರವಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊನೆ ಕೊನೆಗೆ ಅವರ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಸಲು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವ್ಯಭಿಚಾರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಳವಾರನನ್ನು ಇಳಿಸಲಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಅನುಲಕ್ಷಿಸಿಯೇ ಜನಪದರು "ಅಪ್ಪನ ತಳವಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಗಳ ಸೂಳೆಗಾರಿಗೆ ಚೆಂದ" ಎಂಬ ಗಾದೆಯನ್ನು ಬಳಸಿದಂತಿದೆ. ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿಯರ ಅಡಿ ಆಳಾದ ತಳವಾರ ಅವರ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಬೇಕ್ಕಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಳವಾರನ ಅಗತ್ಯ ಇನಾಮುಗಳನ್ನು ನೀಡಿ, ಆತನನ್ನು ತಮ್ಮಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಳವಾರನ ಮೂಲಕ ಊರಲ್ಲಿ ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದೇವದಾಸಿಯರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿಯರಿಗೆ ಪೂರೈಸುವ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂತಹ ದೇವದಾಸಿಯರಿಗೆ ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ಭೋಗ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ದಾನದತ್ತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ತಳವಾರನು ಇದರಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಗೊಂಡು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ದೇವದಾಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಸೂಳೆಗಾರಿಕೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಗಾದೆ ಜನಪದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು.

ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಊರಲ್ಲಿ, ನಾಡಲ್ಲಿ, ಕಳ್ಳತನ, ಹಾದರಕ್ಕೆ ಎಡೆಗೊಡದಂತೆ ಕಾವಲಿರುತ್ತಿದ್ದ ತಳವಾರ

ತಳವಾರ ವೇಶ್ಯಯರನ್ನು ಹದ್ದುಬಸ್ತಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಇವನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಸೂಳೆಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾವ್ಯ, ಕಥೆಗಳು ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ನಿಕೃಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ತಳವಾರನ ಮಗಳೇ ಸೂಳೆಯಾದರೆ ಅವಳ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಕ್ಕೆ ಯಾರ ಅಡೆತಡೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಳವಾರನ ಮಗಳೇ ಸೂಳೆಯಾದರೆ ಚೆಂದ ಎಂದು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಬಯಸಿದಂತಿದೆ.

"ಸುಭೇದಾರ ಸುದ್ದಿಲ್ಲ ತಳವಾರನಿಗೆ ನಿದ್ದಿಲ್ಲ"

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪು, ಹೈದರಾಲಿಯ ನಂತರ ಬಂದ ಬ್ರಿಟೀಷರು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತದ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಸಂಸ್ಥಾನ, ದೇಸಗತಿ, ದೇಸಾಯಿ, ನವಾಬ, ಪಾಳೆಪಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಮೂಲ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್, ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಕಲೆಕ್ಟರ್, ಅಸ್ಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಲೇಕ್ಟರ್, ರೆವೆನ್ಯೂ ಇನ್ಸ್‌ಪೇಕ್ಟರ್, ವಿಲೇಜ್ ಮುನ್ಸಿಪ್ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಸುಭೇದಾರ ಸಿರಸ್ತಾರ, ಮುನಸಿ, ಸರಾಫ, ದಫೆದಾರ ಎಂಬಂತಹ ಕೆಲವು ಆರಕ್ಷಕ(ಪೊಲೀಸ್) ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ಸುಭೇದಾರ ಒಬ್ಬ ರಕ್ಷಣಾ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈತನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ತಳವಾರನಿದ್ದ. ಸ್ಥಳೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ತಳವಾರನಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಸುಭೇದಾರ ತಳವಾರನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನೀಡಿ ತಾನು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ನಿಷ್ಠನಾದ ತಳವಾರ ಸುಭೇದಾರನ ಅನುಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯನ್ನದೇ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿರಬೇಕು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜನಪದರಲ್ಲಿ ಈ ಗಾದೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ.

"ಒಂದು ಊರಿನ ಗೌಡ ಆದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿಗೆ ತಳವಾರ"

ಗೌಡನೇ ಊರಿಗೆ ಮುಖಂಡನಾಗಿದ್ದ ಕಾಲವೊಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಆತನೇ ನೇರ ಸಾರ್ವಜನಿಕಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ. ಇಂತಹ ಗೌಡನ ಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ತಳವಾರ, ಒಬ್ಬ ಕಾರ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಗೌಡನ ಯಾವುದೇ ಆದೇಶಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವ ಮತ್ತು ಜನರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಳವಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಂತೆ ಗೌಡ, ತಳವಾರರು ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಮತ್ತು ಪ್ರೇರಕರಾಗಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಜನಪದರು ಗೌಡ ಮತ್ತು ತಳವಾರರು ಒಂದೇ ಎಂಬಂತೆ ಒಂದು ಊರಿಗೆ ಗೌಡ ನಾಯಕನಾದರೆ, ಇನ್ನೊಂದೂರಿಗೆ ತಳವಾರ ನಾಯಕನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಇದರಿಂದ ಗೌಡನಂತೆ ತಳವಾರನಿಗೂ ಮಾನ್ಯತೆ ಇತ್ತು ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ.

ಜನಪದ ಗೀತೆ

ಜಾನಪದ ಗೀತೆಗಳು ಪ್ರಾಚೀನವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳು ಕೃಷಿಕರ ಗೀತೆಗಳೆಂದು, ಇತರ ವೃತ್ತಿ ಕಾಯಕದವರು ಹಾಡುವ ಗೀತೆಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕೃಷಿಕರಲ್ಲಿ ನಾಟಿ ಮಾಡುವಾಗ, ಕೊಯ್ಯುವಾಗ, ನೇಯುವಾಗ, ದೋಣಿ ನಡೆಸುವಾಗ, ಬಿತ್ತುವಾಗ, ಎಳೆಯುವಾಗ, ಕುಟ್ಟುವಾಗ, ಬೀಸುವಾಗ ಇತರ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಹಾಡುಗಳುನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡಿನ ಆಚಾರ–ವಿಚಾರ–ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ನಡೆ–ನುಡಿ, ಕಾಯಕ, ಪರಿಸರ ಮುಂತಾದ ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಈ ಗೀತೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಜಾನಪದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ವಿಳವಾರರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಥವಾ ಅವರ ವೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಜನಪದರು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಳವಾರರ ಕಾಯಕವನ್ನು ಹಾಗೂ ವೃತ್ತಿ ಜೀವನವನ್ನು ಮತ್ತು ನಡೆ–ನುಡಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಪರಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಗೀತೆ, ತ್ರಿಪದಿ ಹಾಗೂ ಲಾವಣಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆಂದು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದ ಗಂಡನು ಒಂದು ಸಲ ಬಹಳ ದಿವಸ ಊರಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜೀವನ ಹದಗೆಡುವುದೂ ಉಂಟೂ... ಹಾಗಾಗ ಬಾರದೆಂದೇ ಗರತಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಅದು ಅಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜಕವಾಗಿದೆ.

"ವಾಲೀಕಾರಾ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಹೆಂಡತಿಯಾಕೋ?

ನೀ ಹೋದಿ ದೇಶ ತಿರುಗೂತ! ಮನಿಯಾನ ಬಾಲಿ!

ಒಣಗ್ಯಾಳೊ ಬಾಳಿ ಸುಲಿಯಾಂಗ"[೨೭]

ತಳವಾರನಿಗೆ ವಾಲಿಕಾರ ಎಂದು ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬಳಸುವುದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ತಳವಾರ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರುಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿ, ಬರುವುದು ತಳವಾದರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ನೊಂದು ಕೊರಗುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಗರತಿ ವಾಲಿಲಕಾರಾನಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತಳವಾರನ ಕಾರ್ಯ ಬಾಹುಳ್ಳದಿಂದ ತನ್ನ ಸಾಂಸರಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖ ನೆಮ್ಮದಿಗಳು ಅಲ್ಲವಾಗಿದ್ದ ಬಗೆಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

"ವಾಲೀಕಾರನ ಸೋಗು ಬಗೆಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸೂಳಿ ನಿನ್ನ ಸೋಗು ಸೀರ್‍ಯಾಗ! ಗಂಡುಳ್ಳ

ಬಾಲಿ ನಿನ್ನ ಸೋಗು ಬಲಿಯಾಗ"[೨೮]

ತಳವಾರನ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿ ಒಂದು ದೇಶದ, ನಾಡಿನ ಪ್ರಾಂತ, ಗಡಿ ಹಾಗೂ ಪಟ್ಟಣ, ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಂತೆ ಒಂದು ಊರಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ ತಳವಾರನ ದರ್ಪ ಆ ಊರಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅರಿಯದ ಊರಲ್ಲಿ ತಳವಾರನ ಆಟ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆ ಸೂಳಿಯಾದವಳ ಸೋಗು, ವೈಯಾರಗಳೆಲ್ಲ ಅವಳ ಅಲಂಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಗಂಡನಿರುವ ಗರತಿಯ ಯಾವ ಸೋಗು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳದೇನಿದ್ದರೂ ಅದು ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀಮಿತ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ತ್ರಿಪದಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ತರೀಕೆರೆ ಪಾಳೆಯಗಾರ ಸರ್ಜಪ್ಪನಾಯಕನ ಕಥನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ತಳವಾರನ ಪ್ರಸಂಗವಿದೆ. ಸೂಳೆ ನಿಂಗಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವಳ ಸಹೋದರರಾದ ವೆಂಕಪ್ಪರಾಯ, ಗೋವಿಂದರಾಯ ಸೇರಿ ಸರ್ಜಪ್ಪನನ್ನು ಮೋಸದಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಯಗಾರರಾದ ಬಡಿಗೇರ, ಕಮ್ಮಾರ, ನೆವ್ವರ, ಮಾದಿಗ, ಒಡ್ಡರನ್ನು ಕರೆಸಿ ವಿವಿಧ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಕಥನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ.

"ತಳವಾರನು ಕರಸಯ್ಯ

ಶಾವುಲ್ಲು ತರಿಸಯ್ಯ

ಕೋಟೆಸುತ್ತಲು ಒದುಸಯ್ಯ

ಗೋವಿಂದರಾಯ ವೆಂಕಪರಾಯ

ಹನುಮನ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೊದುಸಯ್ಯೊ"[೨೯]

ಊರ ತಳವಾರನನ್ನು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಈ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಕೋಟೆ ಸುತ್ತಲೂ ಕಂದಕ ತೋಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಶೂಲಗಳನಿಟ್ಟು ಅವು ಕಾಣದಂತೆ ಶಾವುಲ್ಲು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಕುತಂತ್ರ, ಮೋಸ ಅರಿಯದ ಸರ್ಜಪ್ಪ, ಸೂಳೆ ನಿಂಗಿ, ವೆಂಕಪ್ಪರಾಯ, ಗೋವಿಂದರಾಯರ ಕುತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ತಳವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

"ತಳವಾರ ತಿಪ್ಪಯ್ಯ

ಕುದುರೆನೆ ಹಿಡಿಯಯ್ಯ

ಕುದುರೆ ಜೀನಾದರೆ ಬಿಗಿಸಯ್ಯ

ಅನ್ನುತಲಾಗ

ತಳವಾರ ತಿಪ್ಪಯ್ಯಗೆ ಹೇಳನಲ್ಲೊ

ತಂದೆನೇ ಪಾದಕ್ಕೆ

ನಡೆದಾನೊ ಆವಾಗ

ತಂದೆ ಪಾದವ ಕೊಡಲಿಲ್ಲೊ"[೩೦]

ಎಂದು ಸರ್ಜಪ್ಪನ ಅವಸಾನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆರವಾದ ತಳವಾರ ತಿಪ್ಪಯ್ಯನ ಕುರಿತು ಈ ಸಾಲುಗಳು ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಆರ್.ಸಿ.ಮುದ್ದೇಬಿಹಾಳ ಅವರ 'ಬೇಡ ನಾಯಕರ ಪಾಡು'(೧೯೯೪) ಎಂಬ ಕಥನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇಡರ ಪರಂಪರೆ, ಚರಿತ್ರೆ, ಪುರಾಣ ಜನಪದ ವಿವರಗಳಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಬಗೆಗೂ ಒಂದು ಪದ್ಯ ಹೀಗಿದೆ.

"ತಳವಾರ ಹಿಡಕೊಂಡು ತಳದಲ್ಲಿ ತಿರುಗ್ಯಾಡಿ

ಬೆಳತನ ಗಸ್ತಿ ತಿರುಗ್ಯಾನ ಅದಕ್ಕಾಗಿ

ತಳವಾರರೆಂದು ಎನಿಸ್ಯಾರ"[೩೧]

ತಳವಾರ ತನ್ನ ಆಯುಧ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಊರಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯಿಡಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ತಳವಾರೆಂದು ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಇವರ ವಾದವಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾಗಿ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ತ್ರಿಪದಿಗಳಂತಹ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

"ಹೀಗೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ಬಂದ ತಳವಾದ ವೃತ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಲವಾರು ಗಾದೆ, ಜಾನಪದ ಗೀತೆ, ತ್ರಿಪದಿ, ಲಾವಣಿ, ವೀರಗಾಸೆ, ಕೃಷಿ ಆಚರಣೆಗಳಾದ ಗುಳ್ಳವ್ವ, ಜೋಕುಮಾರ, ಕಾರ ಪಾಲುದಾರಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಜನಮನದಲ್ಲಿ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಳವಾರನ ಸ್ವಭಾವ, ಕಾಯಕ ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಳವಾರರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮತ್ತು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಗಾದೆ, ಒಗಟು, ತ್ರಿಪದಿ, ಲಾವಣಿ ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಸ್ಥಾನಮಾನವೆನೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಂತಾಗಿದೆ.

೪.೩. ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು

ಇತಿಹಾಸವೆನ್ನುವುದು ಕೇವಲ ಗತಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದ ಘಟನೆಯಲ್ಲ. ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಅದು ಬಹಳಷ್ಟು ಸಲ ಬದುಕಿಗೆ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ಪಾತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದ ಜನಾಂಗ ತನ್ನ ವರ್ತಮಾನದ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಗತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶೋಧಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆಮ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಬದುಕಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆ ಬದುಕಿನ ಆಕರ

ಸಾಮಗ್ರಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ತೀರ ಉಪೇಕ್ಷಿತ ನಿಲುವು ತಾಳುತ್ತ ಬಂದರು. ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅದನ್ನು ಪುರಾಣೀಕರಿಸುವ ದಾರಿ ಹಿಡಿದರು. ಹೀಗೆ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಕೆಲವು ಆಕರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕರ್ನಾಟಕದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ರಚಿಸಲು ನಮಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಆಕರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯಾಗಿವೆ. ವಸ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿ, ಜ್ಞಾನ ಸಾಮಗ್ರಿ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾ ಸಾಮಾಗ್ರಿ, ಭಾಷಾ ಸಾಮಗ್ರಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ವಸ್ತುವೇ ಇರಲಿ, ಜ್ಞಾನವೇ ಇರಲಿ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಇರಲಿ ಈ ಮೂರನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಭಾಷೆಯ ಪಾತ್ರ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಒಂದು ಸಾಮಗ್ರಿಯಾಗುವುದು. ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಮೌಖಿಕ ಮತ್ತು ಲಿಖಿತ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಧಾನ(ಶಾಸನ) ಮತ್ತು ಗೌಣ(ಕೈಫಿಯತ್ತು) ರೂಪದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಹುಮನಿ ಅರಸರೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ನಾಡನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೈಫಿಯತ್ತು ಎಂಬುದು ಮೂಲತಃ ಅರೇಬಿಯನ್ ಭಾಷೆಯ ಪರವಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ 'ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಹೇಳಿ', 'ವಿವರಣೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಐತಿಹಾಸಿಕ ದಾಖಲೆಯೆಂಬ ಅರ್ಥ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಈ ಕೈಫಿಯತ್ತು ಹೊಸತನರಲ್ಲಿ 'ಸ್ಥಳಪುರಾಣ' ಎಂಬ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಮೂಲತಃ ಸ್ಥಳ ವಿವರ ಮತ್ತು ಆ ಸ್ಥಳದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ವಸ್ತುವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಬರಬರುತ್ತಾ ವೃತ್ತಿ, ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಬೆಳೆಯಿತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮೆಕೆಂಝಿ ತಾನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯರಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ, ಬರೆಯಿಸಿದ, ಇಂಥ ವಿವರಣಾತ್ಮಕ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು 'ಕೈಫಿಯತ್ತು' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ತಂದವರಲ್ಲಿ ಮೆಕೆಂಝಿ ಮೊದಲಿಗನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ವಿಜಯನಗರ ಪೂರ್ವಕಾಲಿಕನ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಶಾಸನ, ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ನೆರವಾದರೆ, ಉತ್ತರಕಾಲೀನ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ. ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಐತಿಹ್ಯ ಮತ್ತು ವದಂತಿಗಳು ಮೇಳೈಸಿಕೊಂಡು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಚರಿತ್ರೆ, ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಭೌಗೋಳಿಕ, ಜನಾಂಗಿಕ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳ ಚಿತ್ರಣಗಳನ್ನು ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಇತಿಹಾಸ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನ. ಇನ್ನುಳಿದಂತೆ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳು ದ್ವಿತೀಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಮಾಂಡಲೀಕ, ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ನೀಡಿವೆ. ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ತರುವಾಯ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ. ಪಾಳೆಯಪಟ್ಟುಗಳ ಚರಿತ್ರೆ, ಗ್ರಾಮ, ಕೋಟೆ, ಕೊತ್ತಲ, ಕೆರೆ, ದೇವಾಲಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಘರ್ಷ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆ, ಮೂಢನಂಬಿಕೆ, ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಕೈಫಿಯತ್ತು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಪಂಡಿತರು ಬರೆದರೆ, ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳನ್ನು

ಸ್ಥಳೀಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಬರೆದಿರುವವರೇ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಇಂತಹ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.[೨೧]

ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕುರುಗೋಡಿನ ಒಂದು ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಪೃಥಿವಲ್ಲಭ ಮಹಾರಾಜಧಿ ರಾಜ ಕಡ(೨೪) ಚರ್ಯ ಕುರಕಮಳ ಮಾತಾಂಡ ಶ್ರೀ ಮತ್ಸ(+೦)ಬ ವರ್ಮದೇವ ಚರ್ಕವರ್ತಿ ಆಸ್ಥಾನದ ಶೇಟ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ದೇವರಿಗೆ ದೀಪರಾಧನೆ ನೈವೇದಿಕ್ಕೆ ಹೇರಿಗೆ ವರ್ತನೆಯ ಗಡಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ತಳವಾರ ಯೀಶ್ವರನ ಗುಡಿಯ ಉಲ್ಲೇಖ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲೂ ಹಿಂಡುಲಿ ಸಂಗಮೇಶ್ವರ

....

ಯಿದಕ್ಕೆ ರಕ್ಷಣ ವಿರೂಪಾಕ್ಷೇಶ್ವರನ ಗುಡಿ

ಯಿದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ತಳವಾರ ಯೀಶ್ವರನ ಗುಡಿ

ಎಂದಿದೆ. ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದಂತೆ ತಳವಾರ ಈಶ್ವರನ ಗುಡಿಯನ್ನು ತಳವಾರನು ತನ್ನ ಚಾವಡಿಯಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಆ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಳವಾರಯೀಶ್ವರ ಗುಡಿ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬಂದಿರಬಹುದು.

ಇದೇ ಊರಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಶಾಸನ ಕೈಫಿಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕುರುಗೋಡು, ತೆಕ್ಕಲಕೋಟೆ, ಶಿಂಧನೂರು, ಶಿರಗುಪ್ಪೆ, ಕಣಿಕಲ್ಲು, ರೂಪನಗುಡಿ, ವಡ್ಡು, ದರೋಜಿ ತಾಲೂಕಿನ ಹನಯಪ್ಪನಾಯಕ ಮಗ ದ್ಯಾಮಣ್ಣ ನಾಯಕನು ಪಟ್ಟಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ. ಈತನ ಮರಣದ ನಂತರ ಮಗ ಹಾಗೂ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಚಿಕ್ಕಮಲಕಪ್ಪನು ಆಳ್ವಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವಿಜಾಪುರದ ಬಾದಶಹನ ಭಂಟ ಹವಾಲದಾರ ದೊಡ್ಡ ಯಲ್ಲಪ್ಪನಾಯಕ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ಯಲ್ಲಪ್ಪ ನಾಯಕರು ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಇದನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈ ಸ್ಥಳದ ನಾಡು, ಪರಗಣೆ, ಗ್ರಾಮನುಗ್ರಾಮ ಕಸಬೆ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಳೆ ಕುರಗೋಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಬಾಲೆಕಿಲ್ಲೆ ಮೇಲೆ ನಾಡು ತಳವಾರು ವಿಠ್ಠಲಪ್ಪ ನಾಯಕ ಎಂಬುವವನಿಗೆ ಪೂರ್ವದಾರಭ್ಯ ನಾಡ ತಳವಾರಿಕೆ ಮೇಲೆ ಭೂಸ್ವಾಸ್ತ, ಜಕಾತಿ, ರುಕುಮು, ಜಾಗೀರು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.[೨೨]

ದೇವಲಾಪುರ ಪ್ರತಿನಾಮ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನಪುರ ಕೈಫಿಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ ಮಕ್ಕೆರಾ ಸಾಳ್ವ ನರಸಿಂಗರಾಯರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಜ್ಞರು, ಗೌಡರು, ಲಕ್ಕಣ್ಣಗೌಡ, ಸ್ಥಳದ ಶ್ಯಾನಭೋಗ, ವುಳಿ ಮರಸಯ್ಯ, ಅದರಸಯ್ಯ, ಬಡಗಿ ಗುರುವೋಜ, ತಳವಾರ ನಲ್ಲೋಬ, ಮಾನಯ್ಯ, ಮಾದಿಗರ ಪಿಡ್ಡ, ಜಗುಲಿಯವರು ಯೀ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸ್ತಲಜ್ಞರು ಎಂದು ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ

ವಿವಿಧ ಸೇವಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಇವರು ಕೆಲವು ಕಾಲದ ನಂತರ ತೀರ್ಥ ಹಾಳಾದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮಗೌಡ, ಶ್ಯಾನುಭೋಗ, ಬಡಗಿ, ತಳವಾರರು ವಿಜಯನಗರಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಬಳ್ಳಾರಿ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಶ್ರೀ ಕುಮಾರದೇವರ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕೈಫಿಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣರಾಯರ ಅಳಿಯ ರಾಮರಾಯ ರಾಜನು ಮುಸ್ಲಿಂರಿಗೆ ದ್ವೇಷ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಅಡಳಿತ ನಡೆಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಈತನನ್ನು ಶಿರಚ್ಛೇದವ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆನಂತರ ಮೊಗಲಾಯಿ ಬಾದಷಹನು ಈ ಸೀಮೆಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಆದವಾನಿ, ರಾಯಚೂರು, ಮುದಗಲ್ಲು, ಕಂದನೂಲು, ಹಿರೆಸೀಮೆ ವಗೈರೆ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳನ್ನು ಬಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಗೌಡ, ಶ್ಯಾನಭೋಗರಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಕುಡುತನೆ ಭೂಮಿಯ ಚಕ್ಕಬಂದಿ ಹೇಳುವಾಗ 'ಯಿಂದ್ರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೊಳಗಲ್ಲು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ(ರೆ) ಹರದಾರಿ ತಳವಾರಮಟ್ಟಿ, ಅಗ್ನಿ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಬೆಳಗಲ್ಲು ಹೊಲಮೇರೆಗೆ.... ಎಂದು ಕುಡುತೆನೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಮಟ್ಟಿ ಎಂಬ ಊರು ಇದ್ದ ಬಗೆಗೆ ಮಾಹಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ತಳವಾರಮಟ್ಟಿ ಎಂಬುದು ತಳವಾರರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಚನ್ನಯ ಕುಲದ ಜಾತಿ ರಿವಾಜು ಕೈಫಿಯತ್ತು(ಸೊಂಡೂರಿನ) ಕೈಫಿಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಚನ್ನಯ್ಯ ಕುಲದವರ ರೀತಿ ರಿವಾಜು ಮತ್ತು ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮದುವೆ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ವಿಳ್ಯೆ ಹಂಚುನ ವಿವರದಲ್ಲಿ "ದೇವರು ಗುರುಗಳು, ನಾಡಿಗ, ಶ್ಯಾನುಭೋಗ, ಮಠ ಮತ್ತು ಪ್ಯಾಟೆ ಶೆಟ್ಟರು, ಪಟ್ಟಣ ಶೆಟ್ಟಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಊಳಿಗ ತಳವಾರನಿಗೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ವಿಳ್ಯೆ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಊರಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಳವಾರನ ಉಪಸ್ಥಿತಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಠಿ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದ ಮಧ್ಯಕಾದವರೆಗಿನ ಶಾಸನ, ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರ ಕುರಿತಾದ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಅಂದಿನ ಸಮಾಜದೊಂದಿಗಿನ ಇವರ ಬಾಂಧವ್ಯ ಹಾಗೂ ಆಡಳಿತ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ಪಾಲುದಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿ

೧. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೨. ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆ, ಹಲಗೇರಿ ಪುಟ.೧೮.

೨. ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಇತಿಹಾಸ, ೨೦೦೨, ಪುಟ.೧೬೫.

೩. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೧. ಬಳ್ಳಾರಿ ಪಾಪಿನಾ. ಸಂ.೧೩೮.

೪. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೧. ಬಳ್ಳಾರಿ ಜೋಗ ೨೮.

೫. ಎ.ಕ. ೧೦. ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆ, ಚನ್ನರಾಯಪಟ್ಟಣ ೨(೫ ಚಪ ೧೫೩)

೬. ಎ.ಕ. ೨೪, ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ, ಕಂದಿಗೆರೆ, ಸಂ.೧೧(ಎಸ್.೨ ಚಿನಾ.೪೪

೭. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೧. ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆ, ಯಲ್ಪಿ ಎಸ್.ಐ.ಐ-೯-೨-೪೮೦-
೧೩:೧೫೧೦

೮. ಎ.ಕ. ೧೦ ಮುಳಬಾ, ೫-೭, ೧೫ನೇ ಶತಮಾನ.

೯. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೩, ಹಂಪಿ ಶಾಸನ, ಸಂ.೨೪೦.

೧೦. ೧೪. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೧. ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಂ.೭೪.

೧೧. ಪೂರ್ವೋಕ್ತ (ಸಂ), ೨೫೦

೧೨. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೩. ಹಂಪಿ ಶಾಸನ, ಪುಟ.೨೬೫.

೧೩. ಅದೇ ಪುಟ.೧೮೨.

೧೪) ಅದೇ ಪುಟ ೨೭೭

೧೫) ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೨, ಕೊಪ್ಪಳ, ಹರ್ಲಾಪುರ ಸಂ.೧೬೦

೧೬) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ', ೨೦೦೭, ಪುಟ.೨೯.

೧೭) ಅದೇ ಪುಟ ೩೧,

೧೮) ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೨. ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆ, ಕೊಪ್ಪ, ಸಂ.೧೬೧.

೧೯) ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೨ ಕೊಪ್ಪಳ, ಅಗಳಕೆರೆ, ಪುಟ ೧೪೬

೨೦) ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೧ ಬಳ್ಳಾರಿ. ನಿಜ್ಜವ್ವನಹಳ್ಳಿ ಸಂ,೨೧೩

೨೧) ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೨, ಕೊಪ್ಪಳ ಜಿಲ್ಲೆ ಪುಟ ೧೮

೨೨) ಎಂ.ಎ.ಆರ್ ೧೯೩೪. ಪುಟ ೧೨

೨೩) ಎ.ಕ.೧೨, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು, ಬಂಕನಕಟ್ಟೆ, ಸಂ ೬೩

೨೪) ಶೇಷಾಶಾಸ್ತ್ರಿ ಆರ್, ಕರ್ನಾಟಕ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು, ೨೦೦೪೦ ಪುಟ ೩೧೮

೨೫) ಅದೇ ಪುಟ ೩೧೮, ೩೩೬

೨೬) ಗಾದೆ

೨೭) ಬಸವ ಪುರಾಣ ಪುಟ ೭೦೩

೨೮) ವೀರೇಂದ್ರ ಸಿಂಪಿ, ಸಮಗ್ರ ಜನಪದ ಸಂಪುಟ ೨೦೦೭. ಪುಟ ೪೬

೨೯) ಅದೇ ಪುಟ ೨೭೭

೩೦) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ, ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ೨೦೦೬ ಪುಟ ೫೧

೩೧) ಅದೇ ಪುಟ ೫೧-೫೨

೩೨) ಮುದ್ದೇಬಿಹಾಳ ಆರ್.ಸಿ. ಬೇಡನಾಯಕರ ಪಾಡು, ೧೯೯೪, ಪುಟ ೫

೩೩) ಕಲಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ.(ಸಂ), 'ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳು' ಪುಟ.೪೪೮-೫೭೮

ಅಧ್ಯಾಯ ೫
ಸಮಾರೋಪ

ಅಧ್ಯಾಯ ೫

ಸಮಾರೋಪ

ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ದೇಶವಾಗಿದ್ದು ಪ್ರತಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಂತೆ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ತಳವಾರರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಜ್ಯದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಳವಾರರು ಇದ್ದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತಳವಾರಘಟ್ಟ, ತಳವಾರಕೇರಿ ಮುಂತಾದವು ಅವರ ನೆಲೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಇನ್ನೂ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದೇವಾರಾಯನ ತಾತ ತಳವಾರ ಈಶ್ವರನಾಯಕನು ಮೂಲದಲ್ಲಿ ತಳವಾರನಾಗಿದ್ದನು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ವಿಜಯನಗರದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೈನಿಕ, ದಂಡನಾಯಕ, ತಳವಾರ, ಸಾಮಂತರು ಅನಂತರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ ಪಡೆದು ಸ್ವಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಪಾಳೆಗಾರರಾಗಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸಿದ್ದು ಸ್ಮರಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಅಂದಿನ ನಾಡತಳವಾರರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದಾಗ ಪಾಳೆಗಾರರೆಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡರು. ಸುಮಾರು ೭೭ ಪಾಳೆ ಪಟ್ಟುಗಳು ಅಂದು ಬೇಡ ಹಾಗೂ ಇತರರಿಂದ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಂಡಿದ್ದು ತಳವಾರ ಹಿನ್ನಲೆಯ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇಂದಿಗೂ ಇರುವ ಕೆಲವು ಪಾಳೆಗಾರ ವಂಶಸ್ಥರು ತಾವು ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು ತಳವಾರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯು ಬಹು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ತಳವಾರರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶದ ಸ್ಥಳೀಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ನಿಯಂತ್ರಣ ತಳವಾರನ ಮೇಲಿತ್ತು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ತಳವಾರರಿಗೆ ಆಯಾ ಕೊಡುವ ಪದ್ದತಿ ಇತ್ತು. ತಳವಾರರು ಗ್ರಾಮದ ಕಾವಲು, ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ರಾಜಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಇನಾಂ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು, ಧಾನದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ತಳವಾರರು ರಾಜರು ಹಾಗೂ ಊರಿನ ಪ್ರಮುಖರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದಾನದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನ, ಕೆರೆ, ಕಟ್ಟೆ, ಭಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸುವುದುರ ಮೂಲಕ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದು ಶ್ಲಾಘನೀಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಕಂದಾಯ, ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವುದುರ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಆರ್ಥಿಕ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಸುವಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು ನೆರವಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ತಳವಾರರು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ, ಹಾದರತನ ಹಾಗೂ ಇತರೆ ಅನೈತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ನಡೆಯದಂತೆ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತಳವಾರ ರಾಜ್ಯದ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ವೃದ್ದಿಸುವವನಾಗಿದ್ದನು. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಊರನ್ನು ಮತ್ತು ಊರಿನ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಗಸ್ತು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಊರಿನ ಸಮಸ್ಥ ಆಗೂಹೋಗುಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯ ಚಾಣಕ್ಷತನದಿಂದ

ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯನಿಪುಣತೆಯಿಂದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿನ ದೈನಂದಿನ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿ ತನ್ನ ಮೇಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ವರದಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗ್ರಾಮದ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿಗಿರುವ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಿಂತ ರಕ್ಷಣೆಗಿರುವ ಮಹತ್ವ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಂದಿನ ತಳವಾರಿಕೆ ಇಂದಿನ ಪೋಲಿಸ್ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ತಳವಾರರ ಇತಿಹಾಸ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಶಾತವಾಹನರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇವರು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖವಾಗಿರುವುದು ಕಾಣಬಹುದು. ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ಅರಸರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಳವಾರ 'ಪದ ಸ್ಪಷ್ಟರೂಪ ಪಡೆದಿದೆ. ಕ್ರಮೇಣ ಕದಂಬ, ಗಂಗ, ಚಾಲುಕ್ಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಳವಾರ, ನಾಡತಳವಾರ, ಮಹಾನಾಡ ತಳವಾರ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವರೇ ನಾಯಕ ಎಂದಾದರು. ದಂಡನಾಯಕನ ನಂತರ ತಳವಾರನೇ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಯಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಮುಂದುವರೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದು ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯು ಇಂದು ಮರೆಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ಸಹಾಯಕರೆಂದು ಮರುನಾಮ ಪಡೆದು ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ಕಾಣಬಹುದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ತಳವಾರಿಕೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬೇಡ ನಾಯಕರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ ನಂತರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆಯಾದಂತೆ ಬೇಡ ನಾಯಕ ತಳವಾರರು ಈ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಆಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮುದಾಯದವರು ತಳವಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಕುರುಬರು, ಬಾರಿಕೇರ, ಚಲುವಾದಿ, ಮುಸ್ಲಿಂ, ಬೆಸ್ತರು, ಹರಿಜನ ಮುಂತಾದ ಸಮುದಾಯದವರು ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರಿಕೆಯು ಒಂದು ಜಾತಿಯಲ್ಲ ಅದೊಂದು ವೃತ್ತಿ. ಇದನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ಬೇಡ ನಾಯಕ ಸಮುದಾಯವೇ ತಳವಾರರ ಪ್ರಮುಖ ಜಾತಿಯಾಗಿದೆ. ತಳವಾರಿಕೆ ಮಾಡುವುದುರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಉಪಜೀವನದ ವೃತ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ ಉಪಜಾತಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದಂತಾಗಿದೆ. ಹಗಲು ಇರುಳು ಗ್ರಾಮಗಳ ರಕ್ಷಣಾಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟವರ ಸಂತತಿಯವರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತಳವಾರರೆಂದು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬೇಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಪಪಂಗಡವಾದ ತಳವಾರರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಧ್ಯಯನ ಕೈಗೊಳ್ಳಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇಡ ನಾಯಕರ ಮೂಲದಿಂದಲೇ ತಳವಾರರ ಮೂಲವನ್ನು ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಬೇಟೆಯ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇಡ ನಾಯಕರನ್ನು ಪುಳಿಂದ, ಶಬರ, ಕಿರಾತ,ನಿಶಾದ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ತಳವಾರ, ಎಂದು ವಿವಿಧ ಪರ್ಯಾಯ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ

ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಕ್ರಮಣ, ವಿಸ್ತರಣೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ಸಮುದಾಯಗಳು ಭಾರತದ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇಡರು ದಕ್ಷಿಣಭಾರತದ ಕಡೆಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದು ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಅ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಇವರನ್ನು ಆರ್ಯೇತರ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಶಾತವಾಹನರ ಕಾಲದಿಂದ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸನ್ನತಿ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ತಳಾರ, ತಳಾರಿಣಿ, ಎಂಬ ಪದಗಳು ಪ್ರಯೋಗಗೊಂಡಿವೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ನಾಗರ್ಜುನ ಕೊಂಡದ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ವಂಶದ ದೊರೆಗಳಿಂದ ತಲವರ, ಮಹಾತಲವರ, ಎಂಬ ಪದಗಳು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ. ಈ ಪದಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಕ, ಕಾವಲುಗಾರ, ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಅಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ರಕ್ಷಣಾ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ತಳವಾರನು ಇದ್ದ ಎಂಬುದನ್ನು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು.

ಕಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆಡೆಗೆ ದಾವಿಸಿ ಬಂದ ಈ ಸಮುದಾಯ ದೈಹಿಕ ಸದೃಡತೆ ಮತ್ತು ದೈರ್ಯಶಾಲಿತನ, ಬೇಟೆಯ ಕುಶಲತೆಯಿಂದಾಗಿಯೇ ತಳವಾರರನ್ನು ದುರ್ಗದ ಪಾಳೆಪಟ್ಟಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ಆಯಾ ಊರಿನ ಗೂಡಚಾರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಳವಾರನೇ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಬ್ರಿಟೀಷರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇವರನ್ನು ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿಯರ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಭೂಕಂದಾಯ, ತಲೆಗಂದಾಯವನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಿಂದ ಕೈ ಬಿಡಲಾಯಿತು. ೧೯೪೭ ರಿಂದ ೧೯೭೬ ರವರೆಗೆ ಇವರಿಗೆ ಇನಾಂ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಪಿಂಚಣಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತದನಂತರ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ೧೯೭೮ ರಿಂದ ಗ್ರಾಮಲೆಕ್ಕಾಧಿಕಾರಿಯ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಗ್ರಾಮಸಹಾಯಕ ಎಂಬ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆಯಗಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯೂ ಕೂಡಾ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದೆ. ಇವರು ತಾವು ನೀಡುವ ಸೇವೆಗೆ ರೈತರಿಂದ ಇಂತಿಷ್ಟು ಪಾಲು ದವಸಧಾನ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುವ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕೆ ಅಯಾ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಆಯ ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕು ಅಷ್ಟಾದಶ ವರ್ಗಗಳಿವೆ. ಇಂತಹ ಅಷ್ಟಾದಶ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವ ತಳವಾರ ಒಬ್ಬ ಜವಬ್ದಾರಿಯುತ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಇತನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ತಳವಾರರ ಸಮಾಜಿಕ ಕೌಟುಂಬಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕ್ಷೇತ್ರಕಾರ್ಯ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸಮಸ್ಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ತಳವಾರನ ಉಪಸ್ಥಿತಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಗೌಡನ ಅಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಚಾಚು ತಪ್ಪದೆ ಪಾಲಿಸುವ ತಳವಾರ ಗ್ರಾಮದ ಜನರ

ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಗೌಡನಿಗೆ ಮೇಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವವನಾಗಿದ್ದ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ತಳವಾರನೆಂದರೆ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಊರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಾವು ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ತಳವಾರ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಹಾಜರಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ತಳವಾರನಿಗೆ ಅವನದೇ ಆದ ಕುಲ, ಕುಟುಂಬ, ಸಂಸಾರವಿದೆ. ತಳವಾರಿಕೆ ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಜಾತಿ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ತಳವಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿರುವ ಬೇಡ ನಾಯಕ ತಳವಾರರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ತಳವಾರರ ಜೀವನಾವರ್ತನ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವಿಶೇಷತೆಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಅದರ್ಶ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಚರಣೆ ಸಂಪ್ರಾದಯಗಳಿರುವುದುನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇನ್ನೂ ಇವರ ವಿಶೇಷ ಆಚರಣೆಗಳು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು, ನಂಬಿಕೆ ನಿಷೇಧಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನಾವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹದು.

ವಂಶಪಾರಂಪರಿಕವಾಗಿ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದು ತಳವಾರರು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಡತನ, ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ಶೋಷಣೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು ಅದಕ್ಕೆ ಇವರ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದು ಒಂದುಕಡೆಯಾದರೆ ಸಮಾಜ ಇವರನ್ನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಇವರ ಸೇವಾರ್ಥವಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದ ಭೂಮಿಗಳೆಲ್ಲ ಇಡುವಳಿಗಳಾಗಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆ ಅಸಾಧ್ಯ.+ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿ ಅನಕ್ಷರತೆ ಹೊಂದಿರುವ ತಳವಾರರು ವಸತಿ, ಆರೋಗ್ಯ, ಮುಂತಾದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರದೆ ಕಡುಬಡತನದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಫಲಿತಗಳು

ವಿವಿಧ ಆಕರಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಈ ಪ್ರಬಂಧವು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಎಂಬ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಅಧ್ಯಯನದ ಪ್ರಮುಖ ಫಲಿತಗಳು ಈ ಕೆಳಗಿನಂತಿವೆ.

- ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ.
- ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯು ಒಂದು ಗೌರವಯುತವಾದ ಒಂದು ಹುದ್ದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ.

- ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಹಭಾಗಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿರುವ ತಳವಾರರು ಆಯಾ ಸಮಾಜದ ಆಗು ಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ರೀಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.
- ತಳವಾರರ ಸೇವೆಯು ಯಾವುದೇ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರದೆ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯಾಗಿತ್ತು.
- ತಳವಾರರಲ್ಲಿ ಅವರದೇ ಆದ ವೃತ್ತಿಕೌಶಲ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿದೆ.
- ತಳವಾರರು ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣಾ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಚಲನ ಶೀಲರಾಗಿದ್ದರು.
- ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಗೌಡ, ಕುಲಕರ್ಣಿ, ತೋಟಿ, ತಳವಾರ ಎಂಬ ಆಡಳಿತಗಳಿದ್ದವು.
- ತಳವಾರರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ನೀತಿ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.
- ತಳವಾರರು ತಮ್ಮ ದೈಹಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿ ಕೌಶಲ್ಯದಿಂದ ತಳವಾರಿಕೆಯನ್ನು ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.
- ಸಮಾಜದ ಅನಿಷ್ಟ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಜಾಗೃತ ಮನಸ್ಸಿನವರಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬಲಿಯಾದ ತಳವಾರರು ಕೆಲವು ಅನಿಷ್ಟ ಪದ್ದತಿಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.
- ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪೋಲಿಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕರ್ತವ್ಯದ ರೀತಿ ಅಂದಿನ ತಳವಾರರು ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಅಂದಿನ ತಳವಾರರ ಚಾವಡಿಯಂತೆಯೇ ಇಂದಿನ ಪೋಲಿಸ್ ಠಾಣೆಗಳು ರೂಪಗೊಂಡಿವೆ.
- ತಳವಾರರ ವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಆಗಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಅವರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಅಂದಿಗಿಂತಲೂ ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.
- ತಳವಾರಿಕೆ ವೃತ್ತಿಯು ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕೆಲವು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಅನುಬಂಧ

ಅನುಬಂಧ

- ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು
- ಛಾಯಾಚಿತ್ರಗಳು

ಶಾಸನ ಸಂಪುಟಗಳು

೧. Epigraphia carnatica XI

೨. Indian Inscription IX part I,II

೩. South Indian Inscription V- XV, XVII, XX

೪. Karnataka Iiscription_-Vol. VI

೫. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟ ೧,೨. ಮತ್ತು ೩

ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು.

೧) ಕಲ್ಬುರ್ಗಿ ಎಂ.ಎಂ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೈಫಿಯತ್ತುಗಳು. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದಾಲಯ. ಹಂಪಿ.೧೯೯೪

೨) ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿ.ಎಂ. ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ. ಸ್ವಪ್ನ ಬುಕ್ ಹೌಸ್ ಬೆಂಗಳೂರು.೨೦೦೨

೩) ಜವರೇಗೌಡ ದೇ.. ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ. ಚೇತನ ಬುಕ್ ಹೌಸ್. ಮೈಸೂರು.೧೯೯೧

೪) ತಾರಿಹಳ್ಳಿ ಹನುಮಂತಪ್ಪ. ಡಾ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳು. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.೨೦೧೦

5) ನಾಗರಾಜ ಎಂ. ಕರ್ನಾಟಕ ಮಡಿವಾಳರು, ನಾಗಾರ್ಜುನ ಎಜುಕೇಷನ್ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಬೆಂಗಳೂರು. ೨೦೦೭

೬) ಪ್ರಭಾಕರ ಎ.ಎಸ್. ಬುಡಕಟ್ಟು ಬದುಕಿನ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ ಕ.ವಿ.ವಿ.ಹಂಪಿ. ೨೦೦೦

7) ಮೈತ್ರಿ, ಕೆ.ಎಂ. (ಡಾ.) ಬುಡಕಟ್ಟು ಕುಲಕಸುಬುಗಳು. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದಾಲಯ. ಹಂಪಿ.೨೦೦೨

8) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ.(ಡಾ.) ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಳವಾರಿಕೆ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ ೨೦೦೬

9) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ. ಬೇಟೆ ಮತ್ತು ಬೇಡರು. ಚಿನ್ನಹಗರಿ ಪ್ರಕಾಶನ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ೨೦೦೭

10) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ. (ಡಾ.) ಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದಾಲಯ. ಹಂಪಿ.೨೦೦೮

11) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ. (ಡಾ.) ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬುಡಕಟ್ಟು ವೀರರು. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದಾಲಯ. ಹಂಪಿ.೨೦೦೯

12) ವಿರೂಪಾಕ್ಷಿ ಪೂಜಾರಹಳ್ಳಿ.ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪಾಳೆಗಾರರು. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.೨೦೦೭

13) ವೀರನಾಯಕ ಹೆಚ್.ವಿ. ಕ್ಷಾತ್ರಾಂಶ ಪ್ರಬೋಧ. ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪದ. ಹರ್ತಿಕೋಟೆ..

14) ವೀರೇಂದ್ರ ಸಿಂಪಿ. ಡಾ. ಸಿಂಪಿ ಲಿಂಗಣ್ಣ ಸಮಗ್ರ ಜನಪದ ಸಂಪುಟ ಕನ್ನಡ ವಿ,ವಿ.ಹಂಪಿ. ೨೦೦೭

೧೫) ಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರ ಆರ್. ಕರ್ನಾಟಕದ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್- ಬೆಂಗಳೂರು. ೨೦೦೪

೧೬) ಹಿರೇಮಠ. ಬಿ.ಆರ್. ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ವರ್ತಕರು. ಕರ್ನಾಟಕ ವಿ.ವಿ. ಧಾರವಾಡ. ೧೯೮೬

ವೀರಗಲ್ಲು

ಕೋಟೆ ಪ್ರದೇಶ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ

ಬೇಡರು ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಿರುವುದು

ತಳವಾರರು ಮದುವೆ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಯಾಗಿರುವುದು

ತಳವಾರರ ಕುರಿತ ಶಾಸನ

ನಾಯಕರ ಕೇರಿ

ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ